

VIIMSE AJA PÜHADE
JEEUSE KRISTUSE
KIRIK

182. sügisene üldkonverents

6–7. oktoober 2012

Välja andnud
Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik
Salt Lake City, Ameerika Ühendriigid

© 2012

Kõik õigused kuuluvad Intellectual Reserve, Inc-ile.

Ingliskeelse originaali heakskiit: 12/11.

Tõlke heakskiit: 12/11.

Originaali pealkiri *182nd Semiannual General Conference*

Estonian,

PD50045288 124

Sisukord

PÜHAPÄEVA HOMMIKUNE ISTUNG

Tere tulemast konverentsile! <i>President Thomas S. Monson</i>	1
Kas te tunnete niimoodi nüüd? <i>Quentin L. Cook</i>	4
Tean seda. Elan selle järgi. Armastan seda. <i>Ann M. Dibb</i>	12
Sõnulseletamatu and Jumalalt <i>Craig C. Christensen</i>	17
„Sest mina elan ja ka teie peate elama“ <i>Shayne M. Bowen</i>	23
Räägi misjonäridega! Nad saavad sind aidata! <i>Vanem Russell M. Nelson</i>	29
Kahetsusest ja otsustest <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	35

PÜHAPÄEVA PÄRASTLÕUNANE ISTUNG

Kiriku ametnike toetamine <i>President Henry B. Eyring</i>	43
Headeks vanemateks saamine <i>L. Tom Perry</i>	45
Olgem õhinaga asja juures <i>Kaksteist</i>	51
Tulge minu juurde, oo te Iisraeli koda <i>Larry Echo Hawk</i>	57
Mis oleks inimesel anda oma hinge lunahinnaks? <i>Robert C. Gay</i> ...	61
Templi standard <i>Scott D. Whiting</i>	67
Teie usu proovilepanek <i>Neil L. Andersen</i>	71
Kaitse lapsi <i>Dallin H. Oaks</i>	78

PREESTERLUSE ISTUNG

Vennad, meil on töö teha <i>D. Todd Christofferson</i>	86
Olgte vaprad, mis puutub julgusesse, jõusse ning tegutsemistahtesse <i>Gary E. Stevenson</i>	94
Pange end tähele <i>Anthony D. Perkins</i>	99
Rõõm preesterlusest <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	105

Aidake neil seada endale kõrge siht <i>Henry B. Eyring</i>	112
Näe teisi sellisena, milliseks nad võivad saada <i>Thomas S. Monson</i> ..	120

PÜHAPÄEVA HOMMIKUNE ISTUNG

Kus on sinu telk? <i>Henry B. Eyring</i>	127
Lepitus <i>Boyd K. Packer</i>	134
Esmalt märka, siis teeni <i>Linda K. Burton</i>	140
Südamega õppimine <i>Walter F. Gonzalez</i>	145
Esimene ja suur käsk <i>Jeffrey R. Holland</i>	149
Kaaluge õnnistusi <i>Thomas S. Monson</i>	155

PÜHAPÄEVA PÄRASTLÕUNANE ISTUNG

Kristlikum kristlane <i>Robert D. Hales</i>	162
Rõõm surnute lunastamisest <i>Richard G. Scott</i>	167
Sammu võrra Päästjale lähemale <i>Russell T. Osguthorpe</i>	173
Usu läbi viiakse täide kõik asjad <i>Marcus B. Nash</i>	178
Tõeliseks jüngeriks saamine <i>Vanem Daniel L. Johnson</i>	183
Sakramendi õnnistused <i>Don R. Clarke</i>	188
Issandasse pöördunud <i>David A. Bednar</i>	193
Jumal olgu ikka sinuga <i>Thomas S. Monson</i>	200

ABIÜHINGU ÜLDKOOSOLEK

Kas usk Jeesuse Kristuse lepitusse on kirjutatud meie südamesse? <i>Linda K. Burton</i>	203
Olgem oma kohustustes ärksad 	211
Issand ei ole teid unustanud <i>Linda S. Reeves</i>	217
Abiandja <i>Henry B. Eyring</i>	222

Tere tulemast konverentsile!

President Thomas S. Monson

*Kuulakem hoolega sõnumeid ... , et võiksime tunda
Issanda Vaimu ja saada teadmisi, mida Ta soovib, et me
saaksime.*

Nii kaugele kui mu silm näeb, on kõik istekohad täis – välja arvatud mõned kõige tagumises reas. Me saaks isegi paremini. Aga on hea, et meil on mõned vabad kohad neile, kes hilinevad, ja neil oleks istekoht, kui siia jõuavad.

See on suurepärase päev, konverentsi päev. Me oleme kuulnud koori laulmas kaunist muusikat. Iga kord, kui ma kuulen koorilaulu või orelit või klaverimängu, meenub mulle minu ema, kes ütles: „Ma tunnen heameelt kogu au üle, mis sulle on osaks saanud, kõigi kraadide üle, mille sa oled omandanud, ja töö üle, mida sa oled teinud. Ma ainult kahetsen, et sa klaverimängu õpinguid lõpule ei viinud!“ Aitäh, ema. Ma soovin, et oleksin.

Vennad ja õed! Kui tore on teid tervitada Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku 182. sügisesel üldkonverentsil.

Pärast meie viimast kohtumist kuus kuud tagasi on pühitsetud kolm uut templit ja üks tempel on uuesti pühitsetud. Maikuus oli mul au pühitseda kaunis Kansas City Missouri tempel ja osaleda sellega seotud kultuuriüritustel. Ma räägin sellest üritusest homme hommikul oma kõnes.

Juunikuus pühitses president Dieter F. Uchtdorf kaua oodatud Brasiilia Manause templi ja septembri alguses pühitses

president Henry B. Eyring uuesti äsja renoveeritud Argentiina Buenos Airese templi, mida mul oli 27 aastat tagasi au sisse pühitseda. Vaid kaks nädalat tagasi pühitses juhataja Boyd K. Packer ilusa Brigham City templi oma kodulinnas, kus ta sündis ja kasvas.

Nagu ma olen ka varem öelnud, ei ole ükski Kiriku ehitis tähtsam kui tempel, ja oleme rõõmsad, et meil on 139 templit kogu maailmas ja veel 27, mis on välja kuulutatud või ehitusjärgus. Me oleme tänulikud nende pühade ehitiste eest ja õnnistuste eest, mida need meie ellu toovad.

Täna hommikul on mul rõõm välja kuulutada kaks uut templit, mis ehitatakse tulevastel kuudel ja aastatel järgmistes paikades: Arizona osariigis Tucsonis ja Peruu Arequipas. Üksikasju nende templite kohta antakse tulevikus, kui on saadud kõik vajalikud load ja heakskiidud.

Vennad ja õed! Nüüd soovin ma rääkida ühest teisest asjast, nimelt misjonärina teenimisest.

Juba mõnda aega on Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum võimaldanud teatud riikidest pärit noortel meestel teenida 18-aastaselt, kui nad on väärilised, võimelised, on lõpetanud keskkooli ja on avaldanud siirast soovi teenida. See on riigipõhine poliitika ning on võimaldanud tuhandetel noortel meestel teenida auväärselt misjonil ning samuti täita sõjaväekohustust ja omandada haridus.

Meie kogemus nende 18-aastaste misjonäridega on olnud positiivne. Nende misjonijuhatajad raporteerivad, et nad on kuulekad, ustavad, küpsed ja teenivad sama asjatundlikult kui vanemad misjonärid, kes teenivad samal misjonil. Nende ustavus, kuulekus ja küpsus on tekitanud meis soovi anda võimalus varem misjonil teenida *kõigile* noortele meestele, hoolimata sellest, mis riigist nad pärit on.

Mul on heameel teatada, et praegusest hetkest alates on kõigil väärielistel noortel meestel, kes on lõpetanud keskkooli või sellega samaväärse haridusasutuse, olenemata nende asukohamaast, võimalus esitada sooviavaldus misjonil teenimiseks alates 18. eluaastast, mitte 19. eluaastast. Ma ei väida, et kõik noored mehed seda teevad või peaksid teenima sellises noores eas!

Pigem on see võimalus nüüd nende jaoks, kelle isiklik olukord ja preesterluse juhid seda lubavad.

Kui me palvemeelselt kaalusime vanust, mil noored mehed võivad alustada oma misjoniteenistust, oleme samuti kaalunud vanust, mil noored naised võiksid teenida. Täna on mul au teatada, et võimelisi, väärilisi noori naisi, kellel on soov teenida, võib soovitada misjonitööle alates 19-aastaselt, mitte 21-aastaselt.

Misjonäritöö on preesterluse kohustus ja me julgustame kõiki noori mehi, kes on väärilised ja füüsiliselt võimelised teenima, vastama teenimiskutsele. Paljud noored naised teenivad samuti, kuid neil ei ole samasugune kohustus teenida nagu noortel meestel. Kuid me kinnitame, et Kiriku noored naised annavad misjonitöösse olulise panuse ning on teretulnud teenima.

Meil on jätkuvalt vaja rohkem vanemaid misjonäre. Kui teie olukord seda lubab, kui olete pensionil ja teie tervis seda võimaldab, julgustan ma teid misjonil teenima. Nii mehed kui ka naised tunnevad suurt rõõmu, kui nad koos meie Taevaisa lapsi teenivad.

Nüüd, mu vennad ja õed, kuulakem hoolega sõnumeid, mida kahe järgmise päeva jooksul ette kantakse, et võiksim tunda Issanda Vaimu ja saada teadmisi, mida Ta soovib, et me saaksime. Olgu see meie kogemus, ma palvetan Jeesuse Kristuse nimel, amen.

Kas te tunnete niimoodi nüüd?

Vanem Quentin L. Cook

Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumist

Mõned Kiriku liikmed ei usu, et võiksid vastata Alma küsimusele selgel kõlaval häälel „jah”. Neil puudub praegu see tunne.

President Monson, me armastame, austame ja toetame sind! See ajalooliselt tähtis teadaanne seoses misjonitööga on inspireeriv. Mäletan 1960. aasta elevust kui noorte meeste teenimisvanus langes 20. eluaastalt 19. eluaastale. Ma saabusin Briti misjonile kui äsja kutsutud 20-aastane. Esimene 19-aastane meie misjonil oli vanem Jeffrey R. Holland, uskumatu lisa meie misjonile. Ta sai vaid paari kuu pärast 20. Järgmise aasta jooksul saabus meie misjonile palju teisi 19-aastaseid. Nad olid sõnakuulelikud ja ustavad misjonärid ja töö edenes. Olen kindel, et nüüd saavutatakse isegi suurem saak, kui pühendunud misjonärid täidavad Päästja käsku kuulutada Tema evangeeliumi.

Minu arvates on kasvav põlvkond paremini ette valmistatud kui ükski varasem põlvkond. Teie teadmised pühakirjadest on eriti muljetavaldavad. Kuid väljakutsed, millega teie põlvkond silmitsi seisab, on sarnased neile, millega seisavad silmitsi kõik Kiriku liikmed. Me teame, et kultuur suures osas maailmas ei soodusta vaimset pühendumist. Läbi aegade on Kiriku juhid inimesi hoiatanud ja õpetanud meeleeparandust. Mormoni Raamatus oli Alma noorem sedavõrd mures ülekohtu pärast ja pühendumise puudumise pärast, et astus tagasi ülemkohtuniku ja Nefi rahva juhi ametist, et pühenduda prohveti kutsele.¹

Ühes pühakirjade kõige sügavamõttelisemas salmis kuulutab Alma: „Kui te olete kogenud südame muutust ja kui te olete tundnud, nagu tahaksite laulda laulu lunastavast armastusest, siis ma tahaksin küsida, et kas te tunnete niimoodi nüüd?”²

Üle kogu maailma konstateerivad juhid, et kui vaadelda Kirikut ühtse tervikuna, siis pole Kiriku liikmed, eriti meie noored, iial olnud tugevamad kui praegu. Kaks asja on neil aga peaaegu alati südame peal. Esiteks üha kasvav ülekoos maailmas ja teiseks mõnede liikmete ükskõiksus ja pühendumise puudumine. Nad küsivad nõu, kuidas aidata liikmetel järgida Päästjat ja saavutada sügav ja kestev pöördumine.

Küsimus „Kas te tunnete niimoodi nüüd?” on kõlanud sajandeid. Pidades silmas kõike, mida me oleme selle evangeeliumi ajajärgul saanud – Jeesuse Kristuse evangeeliumi täiuse taastamise, vaimsed annid, vaieldamatud taeva õnnistused –, ei ole Alma küsimus kunagi olnud tähtsam kui praegu.

Peagi pärast Ezra Taft Bensoni apostlikus kutsumist 1943. aastal ütles juhataja George Albert Smith³ talle: „Teie missioon [on] ... inimesi hoiatada ... nii lahkelt viisil kui võimalik, et meelearandus on ainus imerohi selle maailma pahede raviks.”⁴ Selle avalduse tegemise ajal oli käimas Teine maailmasõda.

Moraalne allakäik kiireneb järjest. Üks tuntud kirjanik on hiljuti öelnud: „Kõik teavad, et kultuur on mürgine ja keegi ei looda, et see millalgi muutuks.”⁵ Ilmlõpmatu vägivald ja moraalitus, mis vohab meie igapäeva kultuuris – muusikas ja meelelahutuses, kunstis ja muudes massimeedia valdkondades – on enneolematu. Seda kirjeldas dramaatiliselt üks kõrgesti austatud baptisti teoloog, kui ta ütles: „Terve tsivilisatsiooni immuunsussüsteem on rikutud.”⁶

Pole ime, et mõned Kiriku liikmed ei usu, et võiksid vastata Alma küsimusele selgel kõlaval häälel „jah”. Neil puudub praegu see tunne. Nad tunnevad, et kannatavad vaimse põua käes. Teised on vihased, haiget saanud või pettunud. Kui tunnete, et see käib ka teie kohta,⁷ siis on tähtis järele mõelda, miks te ei tunne enam nii nagu varem.

Paljud, kes kannatavad vaimse põua käes ja kellel on raskusi pühendumisega, ei ole sellepärast veel korda saatnud suuri patte või üleastumisi, vaid nad on teinud halbu valikuid. Mõned

võtavad pühade lepingute pidamist liiga kergekäeliselt. Teised pühendavad suurema osa ajast ebaolulistele asjadele. Mõned lasevad kultuurilistel või poliitilistel vaadetel nõrgestada oma truudust Jeesuse Kristuse evangeeliumile. Mõnesid paeluvad Internetis levivad materjalid, kus võimendatakse Kiriku algusaastate juhtide vigu või tekitatakse neid koguni juurde. Seejärel teevad nad valesid järeldusi, mis võivad mõjutada nende tunnistust. Kõik, kes on teinud selliseid valikuid, võivad meelt parandada ja leida vaimset värskendust.

Vaimutoidu saamiseks on oluline süveneda pühakirjadesse.⁸ Jumala sõna innustab pühendumata ja tegutsema kui palsam, mis ravib haavatud tundeid, viha ja pettekujutelmi.⁹ Kui meie pühendumus on mingil põhjusel nõrgenenud, siis üks lahendus on kindlasti meelearandus.¹⁰ Pühendumus ja meelearandus on omavahel tihedalt seotud.

Tunnustatud kirjanik C. S. Lewis, kristlane ja pragmaatik, võttis selle probleemi tabavalt kokku. Ta väitis, et kristlus käsib inimestel meelt parandada ja lubab neile andestust, aga senikaua, kui inimesed ei tea ega tunne, et nad vajavad andestust, ei paku kristlus neile huvi. Ta tähendas: „Alles siis, kui jääme haigeks, hakkame täitma arsti korraldusi.”¹¹

Prohvet Joseph Smith tähendas, et „enne ristimist võidakse hea ja halva suhtes erapooletu olla. Aga selle Kirikuga liitudes lubame me teenida Jumalat. Sellega lahkume me erapooletuse pinnalt ega või sinna enam kunagi tagasi pöörduda.” Ta õpetas, et me ei tohi iial Õpetajat hüljata,¹² .

Alma rõhutab, et läbi Jeesuse Kristuse lepituse on „halastuse käed sirutatud nende poole, kes meelt parandavad”.¹³ Seejärel esitab ta ülimalt tingimusteta küsimuse: Kas me oleme valmis kohtuma Jumalaga? Kas me hoiame endid süüst puhtana? Me peaksime kõik mõtisklema nende küsimuste üle. Alma enda kogemus sellest, kuidas ta ei järginud oma ustavat Isa ja tuli seejärel arusaamisele, kui väga ta vajab andestust ning mida tähendas laulda laulu lunastavast armastusest, on vägev ja mõjus.

Kuigi kõigega, mis nõrgestab meie pühendumust, käivad kaasas ka tagajärjed, toon välja kaks laialt levinud ja tähelepanu väärivat probleemi. Esimene neist on tõredus, vägivald,

sealhulgas perevägivald. Teine on kombelõtvus ja siivutud mõtted. Need kaasnevad tihti vähestele pühendumisele ja on seepärast probleemide allikaks.

See, kuidas me kohtleme oma kõige lähedasemaid inimesi, on otsustava tähtsusega. Vägivald, väärkohtlemine, taktitus ja lugupidamatus kodus on vastuvõetamatud nii täiskasvanute kui laste puhul. Minu isa ei olnud Kirikus aktiivne, kuid ta oli imetlusväärselt hea eeskuju, eriti selles, kuidas ta kohtles minu ema. Tal oli tavaks öelda: „Jumal nõuab meestelt vastust iga pisara eest, mida nad oma naise silma toovad.” Sama põhimõtet rõhutatakse ka trükises „Perekond: Läkitus maailmale”. Selles on kirjas: „[Neil], kes kohtlevad halvasti oma abikaasasid või järglasi, ... tuleb ühel päeval anda vastust Jumala ees.”¹⁴ Olenemata sellest, kuidas meid endid kasvatati, kas meie vanemad väärkohtlesid meid või mitte, ei tohi meie kedagi teist füüsiliselt, emtsionaalselt ega sõnadega väärkohelda.¹⁵

Mitte kunagi varem pole ühiskonnas olnud suuremat vajadust heade kommete järele. Lahkus ja viisakus saavad alguse kodust. Pole midagi üllatavat selles, et meie käitumine on koos perekonna lagunemisega kõvasti alla käinud. Perekond on armastuse ja kestva vaimsuse põhialus. Perekond loob õhkkonna, kus usk võiks õitseda. Tõepoolest on „ümberringi kaunis kõik, kui on kodus arm”.¹⁶

Kombelõtvus ja siivutud mõtted on vastuolus Päästja seatud käitumisnormidega.¹⁷ Meid hoiatati selle ajajärgu alguses, et kombelõtvusest saab meie kõige suurem väljakutse.¹⁸ Selline käitumine ja soovimatus meelt parandada viib vaimse põua ja pühendumuse kadumiseni. See, mida meile pakuvad filmid, televisioon ja internet, on tihtilugu häbiväärne. Olime koos president Dieter F. Uchdorfiga hiljuti Amazonase džunglikülas, kus märkasime sateliidialdrikuid isegi päris pisikeste majahüttide küljes. Me rõõmustasime selle üle, et informatsioon võib ka sellises kauges paigas kättesaadav olla. Samas olime sunnitud nentima, et tõenäoliselt pole maailmas enam ühtegi paika, kuhu ei jõuaks labane, moraalilage ja siivutu telepilt. See on üks põhjusi, miks pornograafiast on saanud tänapäeva katk.

Mul oli hiljuti tählepanuväärne jutuaajamine ühe 15-aastase Aaroni preesterluse hoidjaga. Ta aitas mul mõista, kui kerge on

noortel inimestel internetiajastul peaaegu tahtmatult räpaste, isegi pornograafiliste materjalide otsa komistada. Ta nentis, et enamiku põhimõtete puhul, mida Kirik õpetab, tunnistatakse ühiskonnas vähemalt teatud määral, et nende põhimõtete rikkumine võib kahjustada tervist ja üldist heaolu. Ta nimetas noorte seas levinud suitsetamist ning narkootikumide ja alkoholi tarbimist. Kuid ta nentis, et pornograafia ja moraalitus erilist pahameelt inimestes ei tekita ning nende eest hoiatama ei kiputa.

Armsad vennad ja õed, selle noore mehe tähelepanekud on õiged. Kus on lahendus? Aastaid on prohvetid ja apostlid õpetanud, kui tähtis on kodudes usku tugevdada.¹⁹

Lapsevanemad, see aeg, mil piisas Kirikus käimisest ja programmides osalemisest, et õpetada lapsed vooruslikult ja väärilt ning Issanda ees õigemeelselt elama, on ammu möödas. President Monsoni täna hommikuse teate valguses on eriti tähtis, et see eesmärk tuleb saavutada oma kodus, pelgupaigas, kus valitseb südamlikkus, andestus, tõe ja õigemeelsus. Vanematel peab olema julgust piirata või jälgida interneti kasutamist, teleri ja filmide vaatamist, muusika kuulamist. Vanematel peab olema julgust öelda „ei“, seista tõe eest ja jagada vägevast tunnistust. Teie lapsed peavad teadma, et teil on usku Päästjasse, et te armastate oma Taevaisa ja toetate Kiriku juhte. Meie kodud peavad looma aluse vaimsele küpsusele. Ma loodan, et keegi ei lahku sellelt konverentsilt ilma, et mõistaks, et meie aja moraaliprobleemidest tuleb rääkida pereringis. Piiskopid, preesterluse ja abiorganisatsioonide juhid peavad peresid toetama ja veenduma, et kodudes õpetatakse vaimseid põhimõtteid. Kodu- ja külustusõpetajad võivad olla abiks eriti nendele lastele, kellel on vaid üks vanem.

Noormees, kellest ma rääkisin, küsis tõemeeli, kas apostlid teavad, kui vanalt peaks hakkama lapsi õpetama ja kaitsma pornograafia ja sündsusetute mõtete eest. Tema seisukoht oli, et mõnel pool peaks sellega algust tegema veel enne, kui lapsed Algühingust välja arvatakse.

Noored, kes on väga varases eas kokku puutunud moraalitusega, tunnevad hirmu, et äkki pole nad enam väärilised misjonile minema ja pühasid lepinguid sõlmima. Selle tagajärjel võib nende usk tugevasti kannatada. Ma tahan kinnitada teile,

noored, et nii nagu Alma on õpetatud, võite te meelearanduse läbi saada osa kõikidest taeva õnnistustest.²⁰ Selle nimel tegi meie Päästja lepituse. Rääkige oma vanematega või usaldusväärse nõuandjaga, pidage nõu oma piiskopiga.

Mis puudutab moraali, siis usuvad mõned täiskasvanud, et osaledes mõnes suurejoonelises humanitaarabi projektis, ei tarvitse neil enam Päästja õpetusi kuulata. Nende meelest on seksuaalne üleastumine „väike asi, ... [kui ma olen] ... lahke ja head tegev inimene.“²¹ Selline mõtteviis on suur enesepettus. Mõned noored deklareerivad, et meie praeguses kultuuris ei ole pop mõnede asjadega liiga palju vaeva näha, näiteks rangelt õigemeelsete põhimõtete järgi elada.²² Ärge langege sellesse lõksu!

Ristimisel lubame võtta enda peale „[Jeesus] Kristuse nime, olles *kindlalt otsustanud* teenida teda lõpuni“.²³ Selline leping nõuab julgust, pühendumust ja ausameelsust, kui me tahame jätkuvalt laulda laulu lunastavast armastusest ja jääda ustavaks.

Toon näite ajaloost, kuidas olla igas vanuses kindel ja vankumatu. See näide räägib Briti olümpialasest, kes osales 1924. aasta olümpiamängudel Pariisis.

Eric Liddell oli Hiinas teeniva Šoti misjonäri poeg ja sügavalt usklik mees. Ta ajas kogu Briti olümpiadelegatsiooni marru, kui keeldus osalemast pühapäeval toimuval 100 meetri jooksu eelvõistlusel. Lõppkokkuvõttes tuli ta aga võitjaks 400 meetri jooksus. Liddelli eeskuju, kui ta keeldus pühapäeval jooksmast, oli eriliselt innustav.

Tema auks püstitatud kujutised ja mälestusmärgid on viidanud Jesaja inspireerivatele sõnadele: „Aga kes ootavad Issandat, saavad uut rammu, need tõusevad tiibadega üles nagu kotkad: nad jooksevad ega tüdi, nad käivad ega väsi.“²⁴

Liddelli imetlusväärne käitumine mängis suurt rolli meie noorima poja otsuses mitte osaleda pühapäevastes spordimängudes ja mis veelgi tähtsam – mitte osaleda kõlvatutes ja ajalikes ettevõtmistes. Ta tsiteeris Jesajat koguni oma kooli aastaraamatus. Eric Liddell jättis endast maha vägeva eeskuju otsusekindlusest ja pühendumisest.

Kui meie noored järgivad President Monsoni nõuannet ennast misjonitööks ette valmistada ja kui elame Päästja õpetatud

põhimõtete järgi ja valmistume kohtuma Jumalaga,²⁵ võidame veelgi tähtsama võidujooksu.²⁶ Püha Vaim juhatab meile kätte vaimse tee. Kõik need, kes tunnevad, et nende elus pole kõik korras, pidage meeles, et kunagi pole liiga hilja teha Päästja lepitusest oma usu ja elu alustala.²⁷

Jesaja sõnade kohaselt: „Kuigi teie patud on helepunased, saavad need lumivalgeks; kuigi need on purpurpunased, saavad need villa sarnaseks!”²⁸

Minu siiras palve on, et igäüks meist teeks, mis tarvis, et tunda Vaimu *praegu*, et me *võiksim*e kogu südamest laulda lunastava armastuse laulu. Ma tunnistan Päästja lepituse väest Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Notes

1. Vt Al 4:15–19.
2. Al 5:26.
3. George Albert Smith oli tol ajal Kaheteistkümmne Apostli Kvoorumu juhataja. Ta sai Kiriku presidendiks 21. mail 1945. (Vt *Deseret News 2012 Church Almanac*, 2012, lk 98.)
4. George Albert Smith. Tsiteeris Sheri L. Dew. – *Ezra Taft Benson: A Biography*, 1987, lk 184.
5. Peggy Noonan. The Dark Night Rises, *Wall Street Journal*, 28.–29. juuli 2012, lk A17.
6. Dr. R. Albert Mohler noorem, president. The Southern Baptist Theological Seminary. Ettekanne usujuhtidele, New York City, 5. sept 2012.
7. Vt 2Ne 2:27.
8. Vt Jh 5:39; Am 8:11; vt ka James E. Faust. A Personal Relationship with the Savior. – *Ensign*, nov 1976, lk 58–59.
9. Vt Al 31:5.
10. Vt Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis. Lihtsalt kristlus. Loomingu Raamatukogu 1991 (50–52), lk 25.
12. Vt *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, 2007, lk 324; vt ka Ilm 3:15–16.
13. Al 5:33.
14. Perekond: Läkitus maailmale. – *Liahoona*, okt 2004, lk 49.
15. Vt Richard G. Scott. Removing Barriers to Happiness. – *Ensign*, mai 1998, lk 85–87. Mõned kultuurilised nõudmised ei ole Päästja õpetustega kooskõlas ja võivad meid eksitada. Kui ma viibisin Vaikse ookeani lõunaosas, kohtasin ma üht meest, kes oli juba aastaid tundnud huvi Kiriku vastu. Ta rääkis, et oli sügavalt puudutatud, kui Kiriku juht oli õpetanud preesterluse konverentsil: „Käed, millega te olete varem oma lapsi lõõnud, on mõeldud hoopis teie lastele õnnistuste andmiseks.” Misjonärid õpetasid teda, ta sai ristitud ja on seitsaati teeninud Kirikus juhina.
16. On kodus arm, *Kiriku lauluraamat*, lk 44.
17. Vt Alma 39.
18. Vt Ezra Taft Benson. Cleansing the Inner Vessel. – *Ensign*, mai 1986, lk 4.
19. President Gordon B. Hinckley tutvustas esmakordselt trükist „Perekond: Läkitus maailmale” Abiühingu üldkoosolekul 1995. aasta septembris. President Thomas S. Monsoni juhtimisel

- muudeti esimene peatükk käsiraamatus *Handbook 2: Administering the Church*, 2010, „Families in the Church in God’s Plan.”
20. Vt Al 13:27–30; 41:11–15.
21. Ross Douthat. *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics*, 2012, lk 238; vt samuti Al 39:5.
22. Ärge laske kõigutada oma usku kultuuril, mis soosib vägivalda, moraalitust või mis suhtub kriitiliselt Päästja õpetatud põhimõtetesse. Luuletaja Wordsworth on tabavalt öelnud: „Toitke oma meeli ülevate mõtetega, et ei kurjad keeled, kehvad otsused ega isekad irved ... saaks võitu teie elurõõmsast usust” (Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey, *The Oxford Book of English Verse*, toim. Christopher Ricks, 1999, lk 346).
23. Mn 6:3; rõhutus lisatud; vt ka Mo 18:13.
24. Js 40:31, Vt Robert L. Backman, Day of Delight, *New Era*, juuni 1993, lk 48–49.
25. Vt Al 34:32.
26. Vt 1Kr 9:24–27.
27. Vt Hl 5:12. Oliver Wendell Holmes andis nõu: „Minu arust on suurepärase selles maailmas mitte niivõrd see, kus me praegu oleme, vaid see, millises suunas me liigume. Et jõuda taevasadamasse, peame me purjetama pärituult ja vahel vastutuult, kuid me peame purjetama, aga mitte hulpima ega ankrus seisma” (*The Autocrat of the Breakfast-Table*, 1858, lk 105).
28. Js 1:18.

Tean seda. Elan selle järgi. Armastan seda.

Ann M. Dibb

Teine nõuandja Noorte Naiste üldjuhatuses

Me järgime oma Päästjat Jeesust Kristust. See veendumus ja enesekindlus on usinate ja sihikindlate jõupingutuste tulemus. See on individuaalne. See on eluaegne protsess.

Mind inspireerib õigemeelsete Kiriku liikmete, sealhulgas meie toredate noorte eeskuju. Teie pilk on suunatud vapralt Päästja poole. Te olete ustavad, kuulekad ja puhtad. Õnnistused, mida te oma hingesoojuse eest saate, puudutavad sügaval, kuid sageli tundmatul viisil mitte üksnes teie, vaid ka minu ja loendamatute teiste elusid.

Mõned aastad tagasi seisin ma kohalikus kaupluses ostujärjekorras. Minu ees seisis umbes 15-aastane noor naine. Ta paistis nii enesekindel ja õnnelik. Märkasin ta T-särki ja pidin kohe temaga rääkima. „Sa ei ole siit osariigist, ega ju?” alustasin.

Minu küsimus üllatas teda ja ta vastas: „Ei, ma olen Coloradost. Kust te teate?”

„Su T-särki järgi,” ütlesin selgituseks. Olin oletanud õigesti, kui märkasin tema särgil kirja „Mina olen mormoon. Aga sina?”.

„Pean ütleva, et sinu julgus teistest erineda ja sellist kirkast avaldust kanda on muljetavaldav,” jätkasin ma. „Näen, et erined teistest, ja soovin, et iga noor naine, iga Kiriku liige oleks niisama veendunud ja enesekindel.” Tegime oma sisseostud, ütlesime head aega ja läksime lahku.

Ja ometi pärast juhuslikku kohtumist avastasin ma end päevi ja nädalaid mõtlemas selle kokkusaamise peale. Mõtlesin, kuidas oli see noor Colorado tüdruk jõudnud nii kindlale veendumusele

seoses kuulumisega Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikusse. Mõtlesin, millise tähendusriikka lause laseksin mina piltlikult öeldes *oma* T-särgile trükkida, et see minu usku ja tunnistust kajastaks. Kaalusin mõttes paljusid võimalikke variante. Lõpuks jõudsin täiusliku avalduse juurde, mida uhkusega kanda: „Olen mormoon. Tean seda. Elan selle järgi. Armastan seda.”

Täna tahan ma oma kõnes keskenduda sellele julgele paljutootavale avaldusele.

Avalduse algusosa on enesekindel ja kõhklematu sõnum: „Olen mormoon.” Nii nagu see noor naine kaupluses ei kartnud maailmale teada anda, et ta on Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liige, nõnda loodan ma, et meiegi ei karda ega kõhkle kunagi tunnistada „Olen mormoon”. Me peaksime olema sama kindlad nagu apostel Paulus, kui ta kuulutas: „Sest ma ei häbene evangeeliumi; sest see on Jumala vägi õndsakssaamiseks igähele, kes usub.”¹ Me oleme Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmed, me järgime oma Päästjat Jeesust Kristust. Selline veendumus ja enesekindlus on usinate ja sihikindlate jõupingutuste tulemus. See on individuaalne. See on eluaegne protsess.

Järgmine osa avaldusest kinnitab: „Tean seda.” Tänapäeva maailmas on lugematul arvul tegevusi, teemasid ja huvisid, mis minut minuti järel võistlevad meie tähelepanu pärast. Kas meil jagub nii paljude segajate puhul jõudu, distsipliini ja pühendumust keskenduda järjepanu sellele, mis on kõige tähtsam? Kas oleme evangeeliumi tõdedes niisama kodus kui oma õpingutes, ametiasjades, hobides, spordis, sõnumite saatmises ja suhtlusvõrgustikes? Kas oleme innukad leidma vastuseid oma küsimustele, toitudes rõõmuga pühakirjadest ja prohvetite õpetustest? Kas otsime Vaimult kinnitust?

Teadmised on olulised – neid hangitakse igavesti. Prohvet Joseph Smith „armastas teadmisi nende õigemeelse väe tõttu”². Ta ütles: „Teadmised on olulised eluks ja jumalikkuseks. ... Kuulge, kõik vennad, seda suur võtit: teadmised on Jumala vägi õndsakssaamiseks.”³

Tõde ja teadmised on tähtsad, kuid pidevate segavate asjaolude pärast meie igapäevaelus tuleb meil eriti suurt

tähelepanu pöörata evangeeliumi paremale tundmisele, et oskaksime evangeeliumi põhimõtteid ellu rakendada.⁴ Kui meie teadmised evangeeliumist suurenevad, muutub meie tunnistus järjest kindlamaks ja me suudame öelda „Tean seda“.

Järgmisena tuleb avaldus „Elan selle järgi“. Pühakirjades õpetatakse, et peame olema „sõna tegijad ja mitte ükspäinis kuuljad.“⁵ Me elame evangeeliumi järgi ja meist saavad „sõna tegijad“, kui rakendame usku, oleme kuulekad, teenime armastavalt teisi ja järgime oma Päästja eeskujut. Me oleme ausameelsed ja teeme, mida peame õigeks „igal ajal ja kõiges ja kõikjal“⁶, ükskõik kas keegi seda näeb või mitte.

Surelikena pole keegi meist täiuslik. Isegi kui püüame erilise hoolega evangeeliumi järgi elada, teeme ikka vigu ja ka patustame. Kui trööstiv on teada, et tänu meie Päästja lunastusohvrile võime andeks saada ja taas puhtad olla. Tõelise meelearanduse ja andestuse protsess tugevdab meie tunnistust ja otsust kuuletuda Issanda käskudele ja elada evangeeliumi standardite järgi.

Mõeldes lausele „Elan selle järgi“, meenub mulle üks minu tuttav noor naine. Tema nimi on Karigan. Ta kirjutas: „Olen olnud Kiriku liige veidi üle aasta. ... Kui ma Kirikuga tutvusin, mõistsin, et see on õige, kuna olin leidnud lõpuks kiriku, kus õpetatakse siivsust ja käitumisnorme. Olen näinud oma silmaga, mis juhtub inimestega, kui nad eiravad käske ja valivad vale teeraja. Otsustasin juba ammu elada kõlbeliste käitumisnormide järgi. ... Tunnen end nii õnnistatuna, et olen leidnud tõe ja mind on ristitud. Olen nii õnnelik.“⁷

Viimane lause minu avalduses on „Armastan seda“. Jeesuse Kristuse evangeeliumi tundmine ja evangeeliumi põhimõtete hoolas järgimine igapäevaelus paneb Kiriku liikmed innukalt hõiskama: „Armastan evangeeliumi!“

Selline tunne tekib siis, kui tunneme, kuidas Püha Vaim meie tunnistab, et oleme Taevase Isa lapsed, et Ta hoolib meist ja et oleme õigel teel. Meie armastus evangeeliumi vastu kasvab, kui kogeme Taevaisa armastust ja Päästja lubatud rahu, näidates Talle, et tahame Talle kuuletuda ja Teda järgida.

Olgu me äsja usule pöördunud või eluaegsed liikmed, võib elus ette tulla aegu, mil meie ind kahaneb. Vahel leiab see aset

siis, kui ajad on rasked ja peame olema kannatlikud. Vahel juhtub see siis, kui meil läheb väga hästi ja millestki pole puudus. Sellise tunde tekkides tean alati, et pean taas keskendumisele ja elama kõrvalekalduvat evangeeliumi põhimõtete järgi.

Üks mõjusamaid evangeeliumi põhimõtteid, mida vahel on küll raske rakendada, on alandlikkus ja allumine Jumala tahtele. Ketsemani aias ütles Kristus palves Isale: „Ärgu sündigu minu, vaid sinu tahtmine!”⁸ Selline peaks olema ka meie palve. Sageli tunneme vaiksetel palvemeelsetel hetkedel enda ümber Taevase Isa armastust ja saame taas osa rõõmuküllastest armastavatest tunnetest.

Oregoni osariigis Eugene'is toimunud Noorte Naiste juhtkonna koosolekul sain ma tuttavaks ja ajasin juttu öde Cammy Wilbergeriga. Lugu, mille öde Wilberger mulle jutustas, andis tunnistust väest ja õnnistustest, mis kaasnevad, kui noor naine teab ja armastab evangeeliumi ning elab selle järgi.

Öde Wilbergeri 19-aastane tütar Brooke hukkus traagiliselt mõned aastad tagasi suvevaheajal pärast ülikooli esimest kursust. Öde Wilberger meenutas: „See aeg oli meie pere jaoks raske ja süngene. Kuid Brooke oli teinud meile suure kingituse. Me ei pööranud sellele tema kasvades tähelepanu, kuid igal aastal ja hetkel oma lühikese elu jooksul tegi Brooke meile suurima kingituse, mida üks tütar saab oma vanematele anda. Brooke oli õigemeelne Jumala tütar. ... Tänu sellele kingitusele ja eriti lepituse tuge andvale väele olen saanud jõudu, tröösti ja rahu, mida lubas Päästja. Mul pole kahtlustki, kus Brooke praegu viibib, ja ootan kannatamatult meie armastust täis taaskohtumist.”⁹

Mul on tunnistus meie Taevase Isa suurest igavese õnne plaanist. Tean, et ta tunneb ja armastab meid. Tean, et Ta on valmistanud ette prohveti, president Thomas S. Monsoni meid julgustama ja meid Tema juurde tagasi juhutama. Palvetan, et igäüks meist saaks enesekindlalt kuulutada: „Olen mormoon. Tean seda. Elan selle järgi. Armastan seda.” Ütlen seda alandlikult Jeesuse Kristuse nimel. Aamen.

NB! Täiendava uurimise huvides soovitan lugeda Al 32 ja vanem Dallin H. Oaksi kõnet „The Challenge to Become” (Liahona, jaan 2001, lk 40–43).

Viited

1. Rm 1:16.
2. George Q. Cannoni tsitaat.
Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith, 2007, lk 261.
3. Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith, lk 265; vt ka Martha Jane Knowlton Coray. Märkmik. Kiriku Ajalooraamatukogu, Salt Lake City.
4. Vt esimest teadmiste väärtuse kogemust, Noorte Naiste „Isiklik areng”, 2009, lk 38.
5. Jk 1:22.
6. Mo 18:9.
7. Isiklik kirjavahetus.
8. Lk 22:42.
9. Isiklik kirjavahetus.

Sõnulseletamatu and Jumalalt

Vanem Craig C. Christensen

Seitsmekümne juhatusest

Püha Vaim töötab täiuslikus ühtsuses koos Taevase Isa ja Jeesuse Kristusega. Tal on täita paljud tähtsad ülesanded ja kanda eriline vastutus.

1994. aastal kutsus president Howard W. Hunter kõiki Kiriku liikmeid üles „muutma tempel ... meie liikmesuse vägevaks sümboliks”¹. Veidi hiljem samal aastal valmis Bountifuli tempel Utah’ osariigis. Nagu paljud teisedki, ootasime elevusega, et saaksime oma lapsed enne pühitsemist avatud uste päevadele viia. Me nägime kõvasti vaeva, et oma lapsi templisseminekuks ette valmistada. Me palvetasime siiralt, et nad saaksid seal vaimseid kogemusi, nii et tempel omandaks nende elus keskse koha.

Kui me aupaklikult templis ringi käisime, siis leidsin end imetlemas selle võrratut arhitektuuri, elegantset viimistlust, kõrguvatest akendest langevat valgust ja paljusid inspireeritud maale. See püha hoone oli igakülgsest kaunis.

Selestilisse ruumi sisenedes märkasin korraga, et meie noorim poeg Ben, kes oli 6-aastane, klammerdus mu jala külge. Ta näis murelik ja pisut isegi häiritud.

„Mis lahti, poja?” sosistasin.

„Issi,” vastas ta, „mis toimub? Ma ei ole kunagi varem nii tundnud.”

Mõistes, et see on tõenäoliselt esimene kord, kui meie väike poeg Püha Vaimu mõju sellisel vägeval moel tunneb, põlvitasin ta kõrvale põrandale maha. Samas kui teised külastajad meist möödusid, õppisime Beniga päris mitu minutit Pühast Vaimust.

Mind hämmastas, kui kerge oli meil rääkida pühadest tunnetest. Vesteldes sai selgeks, et Beni jaoks oli kõige inspireerivam mitte see, mida ta *nägi*, vaid see, mida ta *tundis* – mitte füüsiline ilu meie ümber, vaid vaikne, tasane Jumala Vaimu hääل tema südames. Ma rääkisin talle sellest, mida ma ise oma kogemusest õppinud olin. Tema lapselik imestus äratas minus sügava tänutunde Jumala sõnulsetamatu anni eest – Püha Vaimu anni eest.²

Kes on Püha Vaim?

Püha Vaim on Jumaluse kolmas liige ning teab seega sarnaselt Jumal Isa ja Jeesuse Kristusega meie mõtteid ja südame kavatsusi.³ Püha Vaim armastab meid ja tahab, et oleksime õnnelikud. Kuna Ta teab katsumusi, millega silmitsi seisame, siis saab ta meid juhutada ja õpetada meile kõike, mida peame tegema, et saaksime minna tagasi Taevase Isaga elama.⁴

Erinevalt Taevasest Isast ja Jeesusest Kristusest, kellel on hülgavad luust ja lihast kehad, on Püha Vaim vaimisik, kes suhtleb meie vaimuga tunnete ja muljete kaudu.⁵ Vaimisikuna on Tema kanda eriline vastutus vahendada meile isiklikke ilmutusi. Pühakirjades öeldakse Püha Vaimu kohta ka Issanda Vaim, lubaduse Püha Vaim või lihtsalt Vaim.⁶

Mis on Püha Vaimu ülesanne?

Püha Vaim töötab täiuslikus ühtsuses koos Taevase Isa ja Jeesuse Kristusega. Tal on täita paljud tähtsad ülesanded ja kanda eriline vastutus. Püha Vaimu peamine eesmärk on tunnistada Jumal Isast ja Tema Pojast Jeesusest Kristusest⁷ ja õpetada meile tõe kõigist asjadest.⁸ Kindel tunnistus Pühalt Vaimult on palju mõjusam kui ühestki muust allikast pärinev tõendus. President Joseph Fielding Smith õpetas, et „kui Püha Vaim kõneleb inimese vaimuga, siis on sel vägi kinnitada tõe ja aidata seda mõista palju tõhusamalt kui isegi taevaste olenditega kohtudes.”⁹

Püha Vaimu tuntakse ka kui Lohutajat¹⁰. Rasketel aegadel, meeletel või neil hetkedel, mil tahame lihtsalt tunda, et Jumal on lähedal, võib Püha Vaim ülendada meie hinge, anda lootust ja õpetada „kuningriigi rahutoovaid asju”¹¹, aidates meil tunda „Jumala rahu, mis on ülem kui kogu mõistmine”¹².

Mõned aastad tagasi, kui meie sugulased pühadeks õhtusöögile tulid, hakkas mu isa oma lastelastega mängima. Äkitselt ja ilma ette hoiatamata kukkus ta kokku ja suri. See ootamatu sündmus oleks võinud olla kohutav, eriti tema lastelaste jaoks, kellel oleksid võinud tekkida küsimused, millele on raske vastust leida. Kuid me kogusime lapsed enda ümber, palvetasime ja lugesime Mormoni Raamatu prohvetite sõnu elu eesmärgi kohta ja Püha Vaim lohutas meist igapäev isiklikult. Vastused, mida me otsisime, tulid selgetena meie südamesse moel, mida on raske sõnadesse panna. Me tundsim tol päeval rahu, mis oli ülem kui kogu *meie* mõistmine, kuid Püha Vaimu tunnistus oli kindel, ümberlukkamatu ja tõsi.

Püha Vaim on õpetaja ja ilmutaja¹³. Kui me evangeeliumi tõdesid õpime, nende üle mõtiskleme ja palvetame, siis Püha Vaim valgustab meie meelt ja aitab meil õpitut mõista.¹⁴ Ta aitab tõe meile kustumatult hinge jäädvustada ja võib meie südant vägeval moel muuta. Kui räägime neist tõdedest oma pere, teiste Kiriku liikmete, sõprade või naabritega, siis saab Pühast Vaimust ka nende õpetaja, viies evangeeliumi sõnumi „inimlaste südamesse“¹⁵.

Püha Vaim inspireerib meid teisi teenima. Minu jaoks kõige eredam näide Püha Vaimu innustuse järgimisest teiste teenimisel pärineb president Thomas S. Monsoni elust ja teenimistööst. Ta ütles: „Ma olen õppinud kohustusi täites, et kui me võtame kuulda vaikset õhutust ja tegutseme viivitamatult vastavalt sellele, juhivad meie Taevane Isa meie samme ning õnnistab meie ja teiste elu. Ma ei tea ühtegi nii meeldivat kogemust või hinnalisemat tunnet kui õhutusele kuuletumine avastamiseks üksnes, et Issand on vastanud kellegi teise palvele sinu kaudu.“¹⁶

Ma räägin teile ühest sellisest hinnalisest kogemusest. Kui president Monson piiskopina teenis, sai ta teada, et üks tema koguduse liige, Mary Watson, oli haiglas. Kui ta teda vaatama läks, selgus, et ta viibib suures palatis koos teiste patsientidega. Ta märkas, et kui ta õde Watsonile lähenes, pööras kõrvalvoodis olev patsient kiiresti näo ära.

Pärast seda, kui president Monson oli õde Watsonit külastanud ja talle preesterluse õnnistuse andnud, surusid nad kätt, et hüvasti jätta. Seejärel juhtus midagi lihtsat, kuid imelist.

Ma tsiteerin nüüd president Monsoni enda sõnu selle kogemuse kohta:

„Ma ei suutnud tema juurest lahkuda. Justkui nähtamatu käsi oleks mu õlale pandud. Ma tundsin hinges järgmisi sõnu: „Mine kõrvalvoodi juurde, kus see väike naisterahvas ennast varjas, kui sa sisse tulid.” Ma tegin seda. ...

Ma lähenesin teise patsiendi voodiesisele, koputasin talle õrnalt õlale ja tõmbasin eest lina, millega ta oma nägu varjas. Ja ennäe! Ka tema oli minu koguduse liige. Ma ei teadnud, et ka tema on haiglasse sattunud. Tema nimi oli Kathleen McKee. Kui ta mulle otsa vaatas, hüüatas ta pisarsilmil: „Oo piiskop, kui sa uksele tulid, siis ma arvasin, et sa tulid mind vaatama ja õnnistama, vastates nii mu palvele. Ma olin nii rõõmus mõtte üle, et sa teadsid, et ma siin olen, aga kui sa teise voodi juures seisma jäid, siis mu lootused haihtusid ja ma mõistsin, et sa ei tulnudki mind vaatama.”

Ma ütlesin õde McKeele: „See ei loe, et mina ei teadnud, kus sa oled. Tähtis on hoopis see, et meie Taevane Isa teadis ja et sa olid salaja preesterluse õnnistust palunud. Hoopis Tema innustas mind su privaatsust segama.”¹⁷

Kuidas Püha Vaim meiega kõneleb?

Meil kõigil on Püha Vaimuga kogemusi, isegi kui me neid alati ei märka. Kui meie meelde tulevad inspireeritud mõtted, siis teame nende tõesusest tänu vaimsetele tunnetele, mida südames kogeme. Vanem Boyd K. Packer on öelnud: „Püha Vaim räägib häälel, mida võib rohkem *tunda* kui *kuulda*. ... Kuigi me räägime Vaimu sosistuste kuulamisest, mõeldakse vaimsete innustuste all pigem *tundeid*.”¹⁸ Nende pühade tunnete kaudu Pühalt Vaimult saame teada, mida Jumal tahab, et me teeksime, sest see on pühakirjade kohaselt „ilmutuse vaim”¹⁹.

Mida tähendab Püha Vaimu anni vastuvõtmine?

Kuueaastast Beni õpetades pidasin vajalikuks eristada seda, mida tema tundis – nimelt Püha Vaimu mõju –, Püha Vaimu annist, mille ta saab pärast ristimist. Enne ristimist võivad kõik siirad tõetsijad aeg-ajalt Püha Vaimu mõju tunda. Kuid võimalus saada Püha Vaimu pidev kaaslus ja sellega kaasnev õnnistuste *täius* on kättesaadav ainult väärilistele ristitud

liikmetele, kes saavad Püha Vaimu anni käte pealepanemise kaudu neilt, kes hoiavad Jumala preesterluse volitust.

Püha Vaimu anni kaudu suureneb meie võimekus ja me saame vaimseid andeid, rohkem ilmutust ja kaitset, pidevat juhatust ja lubatud pühitsemise ja ülenduse õnnistuse selestilises kuningriigis. Kõik need õnnistused antakse meile, kui me ise neid saada soovime ja oma elu Jumala tahte järgi kujundame ning pidevalt Tema juhatust otsime.

Kui meenutan kogemust Beniga Bountifuli templis Utah's, siis on sellega seotud tunded ja muljed nii meeldivad. Üheks neist on tähelepanek, et samas kui mina olin lummatud kõige nähtava suursugususest, siis väike laps mu kõrval märkas vägevaid tundeid oma südames. See oli minule hellaks meeldetuletuseks, et mul ei tule üksnes peatuda ja maha põlvitada, vaid ka kuuletuda Päästja kutsele saada väikese lapse sarnaseks – alandlikuks, tasaseks ja avatuks Tema Vaimu vaikselt, tasasele häälele.

Ma tunnistan Püha Vaimu olemasolust ja jumalikust missioonist ja sellest, et Püha Vaimu väe kaudu võime teada tõde kõigist asjadest. Ma tunnistan, et Püha Vaimu and on Taevase Isa hinnaline ja sõnuleletamatu and kõigile, kes tulevad Tema Poja juurde, saavad ristitud Tema nimel ja võtavad vastu Püha Vaimu Tema Kirikusse kinnitamisel. Ma tunnistan nendest tõdedest Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.

Viited

- Howard W. Hunter. Tsiteeris Jay M. Todd. President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church. – *Ensign*, juuli 1994, lk 5; vt ka Howard W. Hunter. The Great Symbol of Our Membership. – *Tambuli*, nov 1994, lk 3; .
- Vt ÕL 121:26.
- Vt Al 12:7; 18:16–18; ÕL 6:15–16.
- Vt 2 Ne 32:5.
- Vt ÕL 130:22.
- Vt Lk 4:1; 11:13; 18; Jh 1:33; Ef 1:13; ÕL 88:3.
- Vt 2 Ne 31:18; 3 Ne 28:11; ÕL 20:27.
- Vt Mn 10:5.
- Joseph Fielding Smith. *Doctrines of Salvation*, koostanud Bruce R. McConkie, 3 köidet, 1954–1956, 1. kd, lk 47–48.
- Vt Jh 14:26; ÕL 35:19.
- ÕL 36:2.
- Fl 4:7.
- Vt Lk 12:12; 1 Kr 2:13; ÕL 50:13–22; *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, 2007, lk 132–133.
- Vt ÕL 11:13.
- 2 Ne 33:1.
- Thomas S. Monson. Peace, Be Still. – *Liahona*, nov 2002, lk 55.

17. Vt Thomas S. Monson. Christ at Bethesda's Pool. – *Ensign*, nov 1996, lk 18–19.
18. Boyd K. Packer. Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise. – *Liahona*, juuni 1997, lk 10; .
19. ÕL 8:3; vt ka salm 2.

„Sest mina elan ja ka teie peate elama”

Vanem Shayne M. Bowen

Seitsmekümnest

Tänu Temale, meie Päästjale Jeesusele Kristusele, asendub kurbus, üksildus ja meeleheide ühel päeval täiusliku rõõmuga.

Kui ma noore misjonärina Tšiilis misjonil teenisin, saime kaaslasega oma koguduses tuttavaks ühe seitsmeliikmelise perekonnaga. Ema käis iga nädal oma viie lapsega kirikus. Me eeldasime, et nad on juba pikka aega Kiriku liikmed olnud. Mõne nädala pärast saime aga teada, et nad polnud veel isegi ristitud.

Me võtsime nendega kohe ühendust, et küsida, kas võiksime neid nende kodus õpetada. Pereisa polnud küll ise evangeeliumi õppimisest huvitatud, aga ta polnud ka vastu, kui me tema peret õpetasime.

Õde Ramirez läbis usinalt kõik õppetunnid. Ta oli innukas õppima kõike, mida me talle õpetasime. Ühel õhtul, kui me rääkisime väikelaste ristimisest, selgitasime talle, et väikesed lapsed on süütud ning neil pole ristimist vaja. Me palusime tal lugeda Moroni raamatust järgmist salmi:

„Vaata, ma ütlen sulle, et seda te peate õpetama – meeleparandust ja ristimist nendele, kes on vastutavad ja on võimelised patustama; jah, õpetage vanemaid, et nad peavad parandama meelt ja saama ristitud ning alandama end nii nagu nende väikesed lapsed, ja nad kõik päästetakse koos oma väikeste lastega.

Ja nende väikesed lapsed ei vaja mingit meeleparandust ega ristimist. Vaata, ristimine on meeleparanduseks, et täita käske pattude andekssaamiseks.

Aga väikesed lapsed on elavad Kristuses juba maailma rajamisest peale; kui ei oleks nõnda, siis oleks Jumal eelistav Jumal ja ka muutuv Jumal ning teeks vahet isikute vahel; sest kui palju väikesi lapsi on surnud ilma ristimata!”¹

Kui olime seda pühakirjakohta lugenud, hakkas õde Ramirez nutma. Olime kaaslasega segaduses. Ma küsisin: „Õde Ramirez, kas me ütlesime või tegime midagi, mis sind haavas?”

Ta vastas: „Oh ei, vanem, te ei ole midagi valesti teinud. Kuus aastat tagasi sündis meile poeg. Ta suri enne, kui jõudsim ta ristida. Meie preester ütles meile, et kuna me teda ei ristinud, siis peab ta kogu igaviku veetma eelpõrgus. Ma olen kuus aastat seda valu ja süükoormat endaga kandnud. Pärast selle pühakirjakoha lugemist tean ma Püha Vaimu väe kaudu tõde. Ma tunnen suurt kergendust ja need on rõõmupisarad.”

Mulle meenus prohvet Joseph Smithi lohutav õpetus: „Issand võtab paljud ära, isegi imikueas, et säästa neid inimkonna pahelisusest ja praeguse maailma muredest ja vaevadest. Nad olid liiga puhtad ja armsad, et selles maailmas elada. Seega, kui järele mõelda, siis peaksime leinamise asemel hoopis rõõmustama, sest nad on pääsenud kurja käest ja me näeme neid peagi jälle.”²

Pärast kuut aastat peaaegu talumatut kurbust ja valu tõi armastava Taevaisa ilmutatud ja prohveti edasi antud õpetus sellele vaevatud naisele õnnist rahu. Nagu te juba arvata võisite, said õde Ramirez ja kõik tema vähemalt kaheksa-aastased lapsed ristitud.

Ma mäletan, et kirjutasin oma perele ja väljendasin südamest tänu selle eest, et tean seda ja paljusid teisi selgeid ja lihtsaid taastatud Jeesuse Kristuse evangeeliumi tõdesid. Ma poleks ettegi kujutanud, et seesama imeline põhimõte saab olema mulle endale Gileadi palsamiks.

Ma tahan rääkida neile, kes on kaotanud lapse ja küsinud „Miks mina?” või seadnud kahtluse alla isegi oma usu armastavasse Taevaisasse. Minu palve on, et ma võiksin Püha Vaimu väe kaudu tuua mingil määral lootust, rahu ja mõistmist. Mul on soov aidata taastada teie usk meie armastavasse Taevaisasse, kes teab kõike ja laseb meile osaks saada

katsumustel, et me võiksime õppida Teda tundma ja armastama ning mõista, et ilma Temata pole meil midagi.

4. veebruaril 1990 sündis meie perre kuues laps – kolmas poeg. Panime talle nimeks Tyson. Ta oli armas väikemees ja perekond võttis ta avasüli vastu. Õed ja vennad olid tema üle väga uhked. Meie meelest oli ta kõige imelisem väike poiss, kes eales siia ilma on sündinud.

Kui Tyson kaheksakuuseks sai, tõmbas ta endale kurku kriiditüki, mille ta vaibalt oli leidnud. Kriit jäi Tysonile kurku kinni ning ta ei saanud enam hingata. Tema vanem vend jooksis, Tyson süles, trepist üles ja karjus hüsteeriliselt: „Laps ei hinga, laps ei hinga!” Me hakkasime teda elustama ja helistasime kiirabisse.

Parameedikud jõudsid kohale ja viisid Tysoni haiglasse. Palvetasime ooteruumis kogu südamest, et Jumal laseks sündida imel. Pärast lõputuna näivaid minuteid tuli arst ooteruumi ja teatas: „Mul on väga kahju. Me ei saanud tema heaks enam midagi teha. Võite tema juurde jääda nii kauaks, kui soovite.” Seejärel ta lahkus.

Kui me palatisse sisenesime, nägime seal lamamas Tysonit – meie väikest elutut silmatera. Näis nagu ümbritseks tema väikest keha selestiline valgus. Ta oli nii särav, nii puhas!

Sel hetkel tundus, et see on maailma lõpp. Kuidas saime teiste laste juurde tagasi minna ja öelda neile, et Tyson ei tulegi enam koju?

Ma räägin sellest kõigest omaenda vaatevinklist. Mu imeline naine ja mina kogesime seda katsumust küll üheskoos, kuid ma ei suuda ega püüagi sõnadesse panna tema kui ema tundeid selles olukorras.

Võimatu on kirjeldada kõiki tundeid, mida ma siis läbi elasin. Enamiku ajast arvasin, et näen halba und, millest peagi ärkan ja siis see kohutav luupainaja kaob. Ma ei maganud palju öid. Tihti käisin öösiti kontrollimas, kas mu teiste lastega on ikka kõik korras.

Mu hinge painas süütunne. Tundsin end nii süüdi. Tundsin end räpasena. Ma olin ta isa. Ma oleksin pidanud teda paremini kaitsma. Kui ma vaid oleksin teinud seda või seda. Isegi nüüd, 22

aastat hiljem, kriibivad need tunded mu hinge ja ma pean need kiiresti minema peletama, sest nende mõju võib olla hävitav.

Umbes kuu pärast Tysoni surma vestlesin vanem Dean L. Larseniga. Ta leidis aega, et mind ära kuulata, ja ma olen talle igavesti tänulik tema nõuannete ja osavõtlikkuse eest. Ta ütles: „Ma ei usu, et Issand tahaks, et sa end oma poja surma eest nõnda nuhtled.“ Ma tundsin Taevase Isa armastust ühe Tema valitud teenija kaudu.

Kuid mu mõtted painasid mind jätkuvalt ja peagi hakkasin tundma ka viha. See pole õiglane! Kuidas võis Jumal mulle midagi sellist teha? Miks mina? Millega ma selle ära olen teeninud? Mind ajasid vihale isegi need inimesed, kes püüdsid meid lohutada. Mulle meenuvad sõbrad, kes ütlesid: „Ma tean, mida sa tunned.“ Mõtlesin endamisi: „Sul pole õrna aimugi, mida ma tunnen. Jäta mind rahule.“ Peagi mõistsin, et ka enesehaletsus võib olla väga kurnav. Mul oli enda pärast häbi, et olin oma kallite sõprade vastu, kes püüdsid mind aidata, nii ebasõbralik olnud.

Süütunne, viha ja enesehaletsus tahtsid mind lüüa. Palvetasin, et mu süda võiks muutuda. Väga isiklike pühade kogemuste kaudu andiski Issand mulle uue südame ja kuigi see oli endiselt üksildane ja valu täis, muutus kõik siiski pisut helgemaks. Mulle anti teada, et minult ei ole midagi ära võetud, vaid et mind ootab ees suur õnnistus, kui jään ustavaks.

Mu elu hakkas muutuma. Ma suutsin vaadata tulevikku lootusrikkamana. Norutunne hakkas kaduma. Ma tundsin, et elu pole veel kõige lõpp. Vaimumaailm on tõeline. Prohvetite õpetused surmajärgse elu kohta on õiged. Elu on vaid vaheetapp tagasiteel Taevase Isa juurde.

Tyson on endiselt meile väga tähtis pereliige. Aastate vältel on olnud imeline näha armastava Taeva isa halastust ja headust, kui Ta on lasknud meie perel tunda Tysoni vaieldamatut mõjujõudu. Ma tunnistan, et eesriie on õhuke. Ustavus, armastus ja pere ühtsus ei katke, kui meile kallid pereliige teispoolsusse läheb. Need tunded hoopiski võimenduvad.

Vahel küsitakse meilt: „Kui kaua teil sellest ülesaamine aega võttis?“ Tõtt-öelda ei saada sellest päriselt üle enne, kui olete oma armsate lahkunutega taas kokku saanud. Ma ei saa tunda täit

rõõmu enne, kui ma ülestõusmise hommikul temaga taas koos olen.

„Sest inimene on vaim. Mateeria on igavene ning vaim, olles lahutamatult ühendatud mateeriaga, saab rõõmu täiuse; ja kui need on lahutatud, ei või inimene saada rõõmu täiust.”³

Kuid vahepeal tuleb meil olla rõõmsad, õpetas Päästja.⁴

Ma olen õppinud, et lõikav, peaaegu talumatu valu võib saada leevendatud, kui pöördume Taevaisa poole ja anume Temalt lohutust, mis tuleb Tema plaani, Tema Poja Jeesuse Kristuse ja Tema Trööstija kaudu, kes on Püha Vaim.

Milliseks imeliseks õnnistuseks see meie elus on! See oleks traagiline, kui me ei tunneks lapse kaotuse üle suurt kurbust. Ma olen Taevasele Isale tänulik, et Ta laseb meil tunda sügavat ja igavesti kestvat armastust. Ma olen tänulik igaveste perekondade eest. Ma olen tänulik, et Ta on elavate prohvetite kaudu taas ilmutanud hiilgava lunastusplaani.

Kas mäletate oma tundeid kalli inimese matustel, kui surnuaialt lahkusite ja üksildasele kalmule tagasi vaatasite? Vahest mõtlesite, et teie süda murdub?

Ma tunnistan, et tänu Temale, meie Päästjale Jeesusele Kristusele, asendub kurbus, üksildus ja meeleheide ühel päeval täiusliku rõõmuga. Ma tunnistan, et me võime Temale loota. Ta ütles:

„Ma ei jäta teid orbudeks, ma tulen teie juurde.

Veel pisut aega, ja maailm ei näe mind enam, aga teie näete mind, sest mina elan ja ka teie peate elama.”⁵

Ma tunnistan trükises „*Jutlusta minu evangeeliumi*” öeldu kohta: “Kui me usaldame Jeesuse Kristuse lepitust, saab Ta aidata meil vastu panna meie katsumustele, haigustele ja valule. Me võime täituda rõõmu, rahu ja trööstiga. Kõike, mis elus on ebaõiglane, võib parandada Jeesuse Kristuse lepituse kaudu.”⁶

Ma tunnistan, et hiilgaval esimese ülestõusmise hommikul tõusevad teie ja minu armsad lahkunud oma haudadest nii, nagu Issand on lubanud, ja meile saab osaks täiuslik rõõm. Tänu sellele, et Tema elab, võime ka meie elada. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Mn 8:10–12.

2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, 2007, lk 176.
3. ÕL 93:33–34.
4. Vt Jh 16:33.
5. Jh 14:18–19.
6. *Jutlusta minu evangeeliumit: Misjonitöö juhis*, 2005, lk 51.

Räägi misjonäridega! Nad saavad sind aidata!

Vanem Russell M. Nelson

Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist

Kõik misjonärid, nii noored kui vanemad, teenivad vaid ühe eesmärgi nimel – muuta teiste inimeste elu paremaks.

Mu kallid vennad, õed ja sõbrad! Südamlikud tervitused teile kõigile! President Thomas S. Monsoni tänahommikune teade, mis langetab misjonil teenimise vanusepiiri noorte meeste puhul 18. eluaastani ja noorte naiste puhul 19. eluaastani, on väga rõõmustav. Tänu sellele saab suurem osa meie noortest nautida misjonil teenimise õnnistusi.

Kaks aastat tagasi ja taas täna hommikul on President Monson kuulutanud, „et iga vääriline noor mees peaks valmistuma misjonil teenima. Misjonitöö on preesterluse kohustus – kohustus, mida Issand ootab meilt, kellele on antud nii palju“.¹ Samuti selgitas ta, et noorte naiste misjonil teenimine on teretulnud, kuid mitte kohustuslik. Ja taaskord kutsus ta rohkem küpseid abielupaare teenima.

Misjoniks valmistumine on väga oluline. Misjon on Jumala ja kaasinimeste vabatahtlik teenimine. Misjonärid rahastavad misjonil teenimist oma isiklikest säästudest. Neile võivad abiks olla ka lapsevanemad, perekond, sõbrad ja need, kes annetavad üldisesse misjonitöö fondi. Kõik misjonärid, nii noored kui vanemad, teenivad vaid ühe eesmärgi nimel – muuta teiste inimeste elu paremaks.

Otsus misjonil teenida kujundab inimese edasist vaimset teekonda ja mõjutab tema abikaasat ja nende järeltulevaid

põlvkondi. Soov teenida on usulepöördumise, väärilisuse ja vaimse ettevalmistuse loomulik tulemus.

Paljud inimesed selles tohutus ülemaailmses kuulajaskonnas ei tea Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikust ega meie misjonäridest kuigi palju. Te olete praegu meiega, sest soovite mormoonidest ja sellest, mida misjonärid õpetavad, rohkem teada saada. Meid paremini tundma õppides leiate peagi, et me hindame samu väärtusi mida teiegi. Me kutsume teid üles hoidma alles kõike seda, mis on hea ja õige, ning vaatama seejärel, kas ehk saaksime sellele midagi juurde lisada. Selles katsumusterohkes maailmas vajame tõepoolest aeg-ajalt abi. Usk, igavene tõde ja meie misjonärid on oluline osa sellest abist.

Meie noored misjonärid katkestavad oma haridustee, loobuvad tööst, kohtamaskäimisest ja kõigest muust, mida noored sellel eluperioodil tavaliselt teevad. Kõik see jääb 18–24 kuuks ootele, kuna nende südames on siiras tahe teenida Issandat.² Ma tean, et nende perekondi õnnistatakse selle eest. Meie perest teenib hetkel põhimisjonil kaheksa inimest – kolm tütart koos abikaasadega ja kaks lapselast – noormees ja neiu.

Mõned teist võivad imestada sõna *mormoon* üle. See on vaid hüüdnimi, mitte meie tegelik nimi, kuigi laiem üldsus meid selle nime järgi tunneb. See nimetus tuleneb Mormoni Raamatu nime all tuntuks saanud pühakirjast.

Kiriku õige nimi on Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik. See on taastatud Jeesuse Kristuse algkirik. Siin maa peal elades rajas Ta oma Kiriku. Ta kutsus ametisse apostlid, seitsmekümned ja teised juhid, kellele Ta andis preesterluse volituse tegutseda Tema nimel.³ Pärast seda, kui Kristus ja Tema apostlid surid, hakkasid inimesed talitusi ja õpetust muutma. Algne Kirik ja preesterlus lakkasid olemast. Pärast pimeduse ajastut taastas Jeesus Kristus Taevase Isa juhtimisel oma Kiriku. Nüüd on see taas rajatud ning toimib Tema jumaliku juhatuse all.⁴

Me järgime Issandat Jeesust Kristust ja õpetame Temast. Me teame, et pärast hiilgavat võitu surma üle tõusis Issand üles ja ilmus mitmel korral oma jüngritele. Ta sõi koos nendega. Ta kõndis koos nendega. Enne viimast taevassetõusmist käskis Ta neid: „Minge siis, tehke jüngriteks kõik rahvad, ristides neid Isa

ja Poja ja Püha Vaimu nimesse.”⁵ Apostlid kuuletusid Tema juhatusele. Nad kutsusid ka teisi, et nad aitaksid Issanda käsku täita.

Tänapäeval on kaasaja apostlite ja prohvetite kaudu antud sama kohustus Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku misjonäridele. Need misjonärid teenivad rohkem kui 150 rahvuse seas. Nad püüavad Issanda Jeesuse Kristuse esindajatena täita jumalikku käsku, mida Issand ise nüüdisajal üle kordas – viia maailmale evangeeliumi täius ja õnnistada kõikjal inimeste elu.⁶

Hilises teismeeas või varastes 20ndates aastates misjonärid on selle maailma mõistes noored. Kuid neid on õnnistatud andidega – Püha Vaimuga, armastusega Jumala vastu ja tunnistusega tõest –, mis muudavad nad vägevateks Issanda saadikuteks. Nad jagavad häid evangeeliumi sõnumeid, mis toovad tõelist rõõmu ja igikestvat õnne kõigile, kes sellele sõnumile kuuletuvad. Ning paljudel juhtudel teevad nad seda võõral maal ja keeles, mis pole nende emakeel.

Misjonärid püüavad järgida Jeesust Kristust nii sõnades kui tegudes. Nad jutlustavad Jeesusest Kristusest ja Tema lepitusest.⁷ Nad õpetavad sellest, kuidas Kristuse muistne Kirik Issanda esimese viimse aja prohveti Joseph Smithi kaudu taastati.

Vahest olete kunagi varem misjonäridega kokku puutunud ja võib-olla neid ignoreerinud. Ma loodan, et te ei pelga neid, vaid õpite neilt. Nad võivad olla teile taevast saadetud abijõuks.

Nii juhtus näiteks Jerryga, 60ndates eluaastates härrasmehega Mesast Arizona osariigist. Jerry oli protestant, tema isa oli baptisti kiriku pastor ja ema metodisti kiriku õpetaja. Ühel päeval puistas Jerry lähedane sõber Pricilla talle südant. Ta rääkis valust, mida ta tundis sünnitusel kaotatud lapse pärast ja raskest lahutusest, mis sellele peagi järgnes. Priscilla jäi üksi nelja lapse – kolme tütre ja pojaga. See oli ränk koorem. Kui ta sellest kõigest Jerryle avameelselt rääkis, tunnistas ta, et on mõelnud koguni endalt elu võtta. Jerry püüdis kogu jõu ja armastusega, mis tal oli, Pricillat veenda, kui väärtuslik tema elu on. Ta kutsus naist oma kirikusse, aga Pricilla tunnistas, et on usu Jumalasse kaotanud.

Jerry ei teadnud, mida teha. Hiljem aias kastes palvetas see usklik mees Jumala poole, et juhatust saada. Palvetades kuulis ta oma sisehäält ütlemas: „Pea kinni ratastel sõitvad noormehed.”

Pisut segaduses mõtiskles Jerry, mida see võis küll tähendada. Selle üle juureldes vaatas ta tänavale ja nägi kahte noormeest, valged särgid seljas ja lipsud ees, ratastel tema maja poole sõitmas. Imestunud sellise kokkusattumuse üle, jälgis ta, kuidas ratturid tema majast mööda sõitsid. Järsku mõistis ta, et tuleb tegutseda, ning ta hüüdis: „Pidage kinni! Ma tahaksin teiega rääkida!”

Hämmeldunult, kuid ka ootusärevalt jäid noormehed seisma. Kui nad lähemale jõudsid, märkas Jerry, et neil on rinnas Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku misjonäride silt. Jerry vaatas neile otsa ja ütles: „See võib kõlada kummaliselt, aga ma palvetasin ja mulle öeldi, et ma peaksin ratastel noormehed kinni pidama. Ma vaatasin tänavale ja nüüd oletegi te siin. Ehk saate mind aidata?”

Misjonärid naeratasid ning üks neist vastas: „Jah, kindlasti saame.”

Jerry rääkis neile Pricillast ja tema murettekitavast olukorrast. Peagi kohtusid misjonärid Pricilla, tema laste ja Jerryga. Nad rääkisid elu eesmärgist ja Jumala igavesest plaanist nende jaoks. Jerry, Pricilla ja tema laste usk tugevnes siira palve, Mormoni Raamatu uurimise ja Kiriku liikmete hooliva suhtumise kaudu. Jerry juba varemgi tugev usk Jeesusesse Kristusesse tugevnes veelgi. Pricilla kahtlused ja enesetapumõtted asendusid lootuse ja õnnetundega. Nad ristiti Kristuse taastatud Kiriku liikmeteks.⁸

Jah, misjonärid võivad teid aidata väga mitmel viisil. Ütleme, et te soovite rohkem teada saada oma esivanemate kohta. Te võite küll teada oma vanemate ja nelja vanavanema nime, kuid kas te teate ka seda, kes olid teie esivanemad kaheksa põlve tagasi? Kas teate ka nende nimesid? Kas sooviksite neist rohkem teada saada? Rääkige misjonäridega! Nad saavad teid aidata!⁹ Neil on juurdepääs tohutule Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku pereajaloo andmebaasile.

Mõned teist on küll liikmed, kuid ei käi hetkel kirikus. Te armastate Issandat ja mõtlete tihti Tema lambatarasse naasmisele. Aga te ei tea, kust alustada. Ma soovitan teil rääkida misjonäridega!¹⁰ Nad saavad teid aidata! Nad võivad olla abiks ka sellega, et õpetavad teile lähedasi inimesi. Meie misjonäridega

armastame teid ja soovime tuua evangeeliumist tuleneva rõõmu ja valguse teie ellu tagasi.

Mõned teist tahavad teada, kuidas saada jagu halbadest harjumustest ja elada kauem ning tervemalt. Rääkige misjonäridega! Nad saavad teid aidata! Sõltumatud uuringud on näidanud, et Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmed on üldiselt väga hea tervisega. Nende suremus on üks madalamaid ja eluiga kõrgem kui ühelgi teisel teadaoleval grupil, keda on USA-s pikemat aega uuritud.¹¹

Mõned teist võivad tunda, et elu on kiire ja teguderohke, kuid sügaval sisimas haigutab tühjus ning te tunnete, et teie elul puudub mõte. Rääkige misjonäridega! Nad saavad teid aidata! Nad võivad aidata teil mõista elu tõelist eemärki – miks te siin maa peal olete ning kuhu te pärast surma lähete. Te võite õppida, kuidas Jeesuse Kristuse taastatud evangeelium võib õnnistada teie elu viisil, mida te praegu ettegi ei suuda kujutada.

Kui teil on peres probleeme, siis rääkige misjonäridega! Nad saavad teid aidata! Abielu ja pere tugevdamine on viimse aja pühade jaoks ülimalt tähtsusega. Pered saavad igavesti kokku jääda. Küsige misjonäride käest, kuidas see teie pere jaoks võimalikuks teha.

Misjonärid võivad olla abiks, kui teil on soov rohkem teadmisi omandada. Inimhing on teadmishimuline. Olgu tegu teadusliku tõega, mis pärineb laboratooriumidest, või ilmutusega Jumalalt – me oleme avatud mõlemale. Jumala hiilgus on tõepoolest mõistus ja teadmine.¹²

Teadmiste omandamine hõlmab nii vaimset kui ka ajalikku poolt. Me rõhutame pühakirjade mõistmise tähtsust. Ühe sõltumatu uuringu tulemusena leiti, et viimse aja pühad valdavad kristluse temaatikat ja Piiblit kõige paremini.¹³ Kui soovite Piiblit või Mormoni Raamatut paremini tunda või mõista paremini, kuidas on inimesed omavahel seotud ja mil viisil on Jumal meie Isa, siis rääkige misjonäridega! Nad saavad teid aidata!

Paljudel teist on tungiv soov abivajajaid aidata. Kuna me järgime Jeesust Kristust, siis on ka viimse aja pühadel raugematu soov seda teha.¹⁴ Kõik võivad meiega ühineda, et koos puudusekannatajaid abistada ning katastroofide ohvritele kõikjal

maailmas leevendust pakkuda. Kui tahate osaleda, siis rääkige misjonäridega! Nad saavad teid aidata!

Ja kui teid huvitab surmajärgne elu, taevas ja Jumala plaan teie jaoks, kui te tahate rohkem teada saada Issandast Jeesusest Kristusest, Tema lepitusest ja Tema Kiriku taastamisest selle algsel kujul, siis rääkige misjonäridega! Nad saavad teid aidata!

Ma tean, et Jumal elab. Jeesus on Kristus. Tema Kirik on taastatud. Ma palvetan kogu südamest, et Jumal õnnistaks teist igäuht ja samuti kõiki misjonäre. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Thomas S. Monson. Taas kohtudes. 180. sügisene üldkonverents. – www.jeesusekristusekirik.ee.
2. Vt ÕL 4:3.
3. Vt Mt 10:1; Lk 6:13; 10:1; Ef 4:11–12.
4. Vt ÕL 1:30.
5. Mt 28:19.
6. Vt ÕL 68:8; 84:62; 112:28.
7. Vt 1 Kr 2:2; 2 Ne 25–26.
8. Isiklikust jutuajamisest endise Arizona Mesa misjoni juhataja W. Tracy Watsoniga.
9. Misjonäride asemel võite rääkida ka näiteks sõbraga, kes on Kiriku liige.
10. Ka Kirikus aktiivsed sugulased, sõbrad ja Kiriku juhid aitavad meeeldi.
11. Vt James E. Enstrom & Lester Breslow. Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004. – *Preventive Medicine* 46, 2008, lk 135.
12. Vt ÕL 93:36.
13. Vt *U.S. Religious Knowledge Survey*. – Pew Forum on Religion and Public Life, 28. sept 2010, lk 7.
14. Vt Ram Cnaan, Van Evans ja Daniel W. Curtis. *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints*. University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, lk 2012; Mormon Volunteerism Highlighted in New Study, 16. märts 2012. – <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report>. *Mormons in America; Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*. Pew Forum on Religion and Public Life, 12. jaan 2012, lk 43; Robert D. Putnam & David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, lk 444–454.

Kahetsusest ja otsustest

President Dieter F. Uchtdorf

Teine nõuandja Esimeses Presidendkonnas

Mida rohkem pühendume õnnele ja pühadusele, seda väiksema tõenäosusega tuleb meil hiljem kahetseda.

Kahetsusest

President Monson, me armastame sind. Suur tänu Sulle selle inspireeritud ja ajaloolise tähtsusega teadaande eest, mis puutub templite ehitamisse ja misjonitöösse. Olen kindel, et tänu neile muudatustele saavad meile ja tulevastele põlvetele osaks suured õnnistused.

Mu kallid vennad ja õed, kallid sõbrad! Me oleme kõik surelikud. Ma loodan, et see kellelegi üllatusena ei tule.

Keegi meist ei ela maa peal kaua. Meile on antud kindel arv aastaid, mis igavikulisest vaatevinklist on kui silmapilk.

Seejärel me lahkume. Meie vaimud „võetakse koju selle Jumala juurde, kes andis [meile] elu”¹. Eksistentsi järgmisesse etappi liikudes jätame me maha oma keha ja kõik selle maailma asjad.

Noorena näib meile, et elame igavesti. Meile tundub, et silmapiiril on meid ootamas lõputu arv päiksetõuse ning tulevik on igavesti kulgev tee.

Kuid mida vanemaks me saame, seda enam vaatame tagasi ning imestame, kui lühike see tee õigupoolest on olnud. Imestame, kuidas said küll aastad nii kiirelt mööduda. Seejärel hakkame mõtlema valikutele, mida oleme teinud, ja tegudele, mida oleme korda saatnud. Meile meenuvad paljud helged hetked, mis soojendavad südant ja rõõmustavad hinge. Kuid meile meenub ka kahetsus – asjad, mida tagasi vaadates sooviksime muuta.

Medõde, kes põetab parandamatult haigeid, esitab neile surivoodil sageli lihtsa küsimuse „Kas te kahetsete midagi?”².

Elupäevade lõpul inimese mõtted selginevad. Nähakse elu teisest vaatevinklist ja tehakse järeldusi. Kui neilt inimestelt kahetsuse kohta küsiti, siis avasid nad oma südame. Nad arutlesid, mida nad teeksid teisiti, kui saaksid aja tagasi keerata.

Kui ma nende vastuste üle järele mõtlesin, taipasin, kuidas Jeesuse Kristuse evangeeliumi põhimõtted võivad meie elu paremaks teha, kui me neid põhimõtteid rakendaksime.

Evangeeliumi põhimõtetes pole midagi müstilist. Me oleme õppinud neid pühakirjadest, arutanud neid pühapäevakooli tundides ning kuulnud neist kõnepuldis räägitavat. Need jumalikud põhimõtted ja väärtused on otsesõnalised ja selged. Need on kaunid, sügavamõttelised ja võimsad. Need aitavad meid tulevikus päris kindlasti kahetsusest säästa.

Ma soovin, et oleksin veetnud rohkem aega nendega, keda armastan

Vahest kõige rohkem kahetsesid parandamatult haiged seda, et nad polnud veetnud rohkem aega neile armsate inimeste seltsis.

Eriti just mehed kurdavad, et „kahetsevad, et suur osa elust on kulunud igapäevasele käsikivi keerutamisele”³. Paljud soovivad, et neil oleks rohkem häid mälestusi pere ja sõpradega veedetud ajast. Nad kahetsesid, et olid lasknud mööda võimaluse luua sügavamaid suhteid neile oluliste inimestega.

Kas pole me mõnikord liiga hõivatud? Paraku suhtume me teinekord oma hõivatusse kui mingisse auasja, justkui oleks hõivatus iseenesest saavutus või märk paremat sorti elust.

On see siis nii?

Ma mõtlen meie Issandale ja eeskujule Jeesusele Kristusele ja Tema lühikesele elule Galilea rahva seas Jeruusalemmas. Olen püüdnud Teda ette kujutada koosolekute vahet jooksmas või erinevaid ülesandeid kiiruga täitmas, et pakiliste toimetuste nimekiri otsa saaks.

Ma ei suuda seda ette kujutada.

Selle asemel näen ma osavõtlikku ja hoolivat Jumala Poega igat oma päeva eesmärgipäraselt elamas. Kui Ta inimestega

suhtles, tundsid nad, et neist peetakse lugu, et neid armastatakse. Ta teadis nende inimeste väärtust, kellega kohtus. Ta õnnistas ja teenis neid ja tervendas neid nii vaimselt kui ka füüsiliselt. Ta pühendas neile kogu oma väärtusliku aja.

Tänapäeval on lihtne väita, et veedame teistega aega. Vaid hiireklõpsuga võime tuhandete „sõpradega“ nii õelda ühenduses olla, ilma et peaksime ühelegi neist otsagi vaatama. Tehnika on tore asi, eriti siis, kui me ei saa oma kallite lähedal viibida. Me elame abikaasaga oma pereliikmetest kaugel – me teame, mis tunne see on. Kuid ma usun, et meie kui üksikisikud, meie kui ühiskond ei liigu õiges suunas, kui meie põhiline suhtlemine pereliikmete või sõpradega toimub pilapilte jagades, mõttetusi edastades või oma armsamaid erinevatele netilehtedele suunates. Ilmselt peab ka sedalaadi tegevusel oma koht olema, aga kui palju me oma ajast sellele oleme valmis kulutama? Kui me ei suuda anda neile, kes on meile tõeliselt olulised, jäägitult aega ega jätta endast paremat muljet, siis ühel päeval me veel kahetseme seda.

Osakem hinnata neid, keda me armastame, veetkem nendega tähendusrikkalt aega, tehkem midagi koos ja loogem nendega koos väärtuslikke mälestusi.

Ma soovin, et oleksin elanud vastavalt oma võimetele

Teine asi, mida need inimesed kahetsesid, oli see, et nad polnud saanud selleks, kelleks tundsid, et oleksid võinud või pidanud saama. Kui nad oma elule tagasi vaatasid, mõistsid nad, et polnud elanud võimete kohaselt ja et liiga palju asju on jäänud tegemata.

Ma ei räägi karjääriredelil ülespoole pürgimisest. See redel, olgugi maise elu seisukohast ambitsioonikas, pole eelseisva igavese rännaku vaatepunktist lähtudes võrreldav isegi mitte üheainsa sammuga.

Ma räägin hoopis sellest, kuidas saada selliseks inimeseks, kellena Jumal, meie Taevane Isa, meid näha tahab.

Ühe luuletaja sõnul astume siia maailma surelikkusele eelneva elu „hiilguspilve servalt“⁴.

Taevane Isa näeb meie tõelisi võimeid. Ta teab meie kohta nii mõndagi sellist, mida me ise endi kohta ei tea. Ta innustab meid

täitma selle elu jooksul meile loomisel määratud ülesandeid, elama head elu ja naasma Tema juurde.

Miks me raiskame nii palju aega ja energiat asjadele, mis on tühised, tähtsusetud ja pealiskaudsed? Kas me keeldume nägemast, kui rumal on ajada taga tühisust ja mööduvat?

Kas poleks mõistlikum „kogu[da] endile varandust taevasse, kus koi ega rooste ei riku ja kus vargad sisse ei murra ega varasta“⁵?

Kuidas seda teha? Järgides Päästja eeskujuga, rakendades Tema õpetused oma ellu ja armastades siiralt Jumalat ja teisi inimesi.

Seda ei saa teha jalgu järele lohistades, silmanurgast kella vaadates ja lakkamatult nurisedes.

Evangeeliumi järgi elades ei tohiks me olla nagu poiss, kes kastis varba vette ja teatas siis, et käis ujumas. Taevase Isa poegade ja tütaradena oleme suutelised palju rohkemaks. Ainuüksi headest kavatsustest jääb väheks. Me peame *tegutsema*. Mis veelgi tähtsam – me peame *saama* selliseks nagu Taevane Isa meilt ootab.

Evangeeliumist tunnistamine on hea, aga taastatud evangeeliumi elavaks eeskujuks olla on veelgi parem. Soov lepingutest ustavamalt kinni pidada on hea, aga tegelik ustavus pühadele lepingutele, sealhulgas voorusliku elu elamine, kümnise ja paastuannetuse maksmine, Tarkuse Sõna pidamine ning puudusekannatajate teenimine, on palju parem. Kuulutamise, et hakkame perepalvele, pühakirjade uurimisele ja tervislikule peretegevusele rohkem tähelepanu pöörama, on hea, aga kui me neid asju ka päriselt järjepidevalt teeksimise, tulvaks meie ellu taevaseid õnnistusi.

Olla jünger tähendab püüelda õnne ja pühaduse poole. See on tee parema ja õnnelikuma mina poole.

Järgigem Päästjat ja tehkem usinasti tööd, et saada selliseks inimeseks, kelleks me saama peaksime. Kuulakem ja järgigem Püha Vaimu õhutusi. Sellega ilmutab Taevane Isa meile asju, mida me enda kohta varem ei teadnud. Ta valgustab meie teed ning avab meie silmad, et võiksim näha oma senitundmatuid andeid, mille olemasolust meil ehk aimugi polnud.

Mida rohkem pühendumine õnnele ja pühadusele, seda väiksema tõenäosusega tuleb meil hiljem kahetseda. Mida

rohkem me Päästja armule toetume, seda enam tunneme, et meie elu kulgeb mööda Taevase Isa sillutatud teed.

Ma soovin, et oleksin lasknud endal õnnelikum olla

Veel üks asi, mida surivoodil kahetseti, võib olla mõnevõrra üllatav. Inimesed soovisid, et oleksid lasknud endal õnnelikum olla.

Tihti peale laseme enda üle võimust võtta illusioonil, et õnn peitub milleski kättesaamatus – paremas perekondlikus või rahalises olukorras või raske katsumuse lõppemises.

Mida vanemaks me saame, seda enam mõistame, et välised asjaolud ei määra meie õnne.

Seda teeme *meie ise*. *Meie ise* määrame oma õnne ja vastutame selle eest.

Meile Harrietiga meeldib rattaga sõita. Nii tore on õue minna ja looduse ilu nautida. Meil on oma kindlad rajad, mida mööda meile meeldib sõita, kuid me ei pööra erilist tähelepanu sellele, kui kaugele või kui kiiresti me võrreldes teiste ratturitega sõidame.

Kuigi mõnikord ma mõtlen, et äkki peaksime siiski natuke võistlema. Ma arvan, et me võiksime sõita parema aja või suurema kiirusega, kui end vaid pisut rohkem tagant utsitaksime. Mõnikord ma isegi olen teinud selle suure vea ja maininud seda mõtet oma imelisele naisele.

Tavaliselt vastab ta minu uitmõttele naeratades ja väga lahkelt, kuid väga otsekoheselt: „Dieter, see pole võidusõit. Naudi hetke.”

Tal on õigus.

Mõnikord oleme elus nii hõivatud finišist, et ei suuda teekonnast endast rõõmu tunda. Ma ei lähe oma naisega rattasõitu tegema, mõeldes selle lõpu peale. Ma teen seda, sest meil on koos vahva olla.

Kas pole tobe rikkuda armsaid ja toredaid kogemusi seetõttu, et ootame pikisilmi hetke, mil see kõik läbi saab?

Kas me kuulame kaunist muusikat ootuses, et viimane noot juba kõlaks, et saaksime seda siis tõeliselt nautima hakata? Ei. Me kuulame selleks, et tunnetada meloodia, rütmi variatsioone ja kogu kompositsiooni harmooniat.

Kas palvetame, endal juba „aamen“ mõtteis? Loomulikult mitte! Me palvetame, et olla Taevase Isa lähedal, et vastu võtta Tema Vaimu ja tunda Tema armastust.

Me ei peaks selleks, et olla õnnelik, ootama mõnda tuleviku hetke, avastades selle saabudes, et õnn oli kogu see aeg meie käeulatuses. Elu ei ole mõeldud selleks, et ainult tagantjärele sellest rõõmu tunda. „See on päev, mille Issand on teinud ...“, ütleb Laulude raamatu autor, „ilutsegem ja rõõmutsegem temast!“⁶

Vennad ja õed, hoolimata olukorrast, väljakutsetest või katsumustest on igas päevas midagi toredat ja hinnalist. Igas päevas on midagi, mille eest tänulik ja rõõmus olla, kui me vaid suudame seda märgata ja hinnata.

Võib-olla peaksime silmade asemel rohkem südamega vaatama? Mulle meeldib ütlus: „Ainult südamega näed hästi. Kõige tähtsam on silmale nähtamatu.“⁷

Meil on kästud „lakkamatult palvetada ja tänada kõige eest“⁸. Kas pole parem näha silmade ja südamega kas või väikesi asju, mille eest *saame* tänulikud olla, selle asemel et võimendada meie olukorra negatiivseid külgi?

Issand on lubanud: „Ja see, kes võtab kõik asjad vastu tänuga, tehakse hiilgavaks ja selle maa asjad lisatakse temale, isegi sajakordselt.“⁹

Vennad ja õed! „Kas meil ei ole põhjust rõõmustada“¹⁰, kui meil on külluslikud õnnistused Taevaselt Isalt, Tema helde päästmisplaan, taastatud evangeeliumi taevased tõed ja sureliku teekonna ilu?

Olgem õnnelikud vaatamata oma olukorrale!

Otsustest

Ühel päeval tuleb meil paratamatult astuda surelikkusest järgmisesse eluetappi. Ühel päeval vaatame tagasi oma elule ja mõtiskleme, kas oleksime saanud olla paremad, teha paremaid otsuseid või kasutada oma aega arukamalt.

Selleks et vältida mõnd elu kõige sügavat kahetsust, oleks arukas, kui langetaksime mõned otsused juba täna. Seega:

- Veedame rohkem aega inimestega, keda armastame!

- Püüame innukamalt saada selliseks inimeseks nagu Jumal meilt ootab!
- Saagem õnnelikuks olukorrast hoolimata.

Ma tunnistan, et suure osa homsest kibedast kahetsusest saab ära hoida, kui järgime täna Päästjat. Kui oleme patustanud või vigu teinud – kui oleme teinud valikuid, mida nüüd kahetseme –, siis leiame Kristuse hinnalise lepituse anni kaudu andestuse. Me ei saa küll ajas tagasi minna ja minevikku muuta, kuid me saame meelt parandada. Päästja saab meie kahetsusepisarad ära pühkida¹¹ ja meie patukoorma ära võtta.¹² Tema lepitus võimaldab meil mineviku selja taha jätta ja liikuda edasi puhaste käte ja puhta südame¹³ ning kindla otsusega paremini tegutseda ja – mis veelgi olulisem – parem olla.

Jah, elu möödub linnutiivul. Päevad muudkui kaovad ja surm tundub teinekord hirmuäratavana. Kuid meie vaim elab edasi ja ühineb kord meie ülestõusnud kehaga ja saab surematu hiilguse. Ma tunnistan pühalikult, et tänu Kristuse armule elame me kõik ükskord igavesti. Tänu meie Päästjale ja Lunastajale mõistame ühel päeval täielikult, mida tähendab, et „surma astel on alla neelatud Kristuses“¹⁴.

Tee, mida mööda me Jumala poegade ja tütdardena oma jumaliku saatuse poole astume, on igavene. Mu kallid vennad ja õed, kallid sõbrad! Me peame seda igavest teekonda alustama *täna*. Me ei saa ühtegi päeva iseenesestmõistetavana võtta. Ma palvetan selle eest, et me ei mõistaks alles surres, kuidas oleksime pidanud elama. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Al 40:11.	<i>Works of William Wordsworth, 1924,</i>
2. Vt Susie Steiner. Top Five Regrets of the Dying. – <i>Guardian</i> , 1. veebr 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying .	lk 359.
3. Bronnie Ware. Tsiteerinud Steiner. Regrets of the Dying.	5. Mt 6:20.
4. Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood. – <i>The Complete Poetical</i>	6. Ps 118:24.
	7. Antoine de Saint-Exupéry. <i>Väike prints</i> , kirjastus Tiritamm, 2005.
	8. Ms 26:39; vt ka ÕL 59:7.
	9. ÕL 78:19.
	10. Al 26:35.
	11. Vt Ilm 7:17.
	12. Vt Mt 11:28–30.
	13. Vt Ps 24:4.

14. Mo 16:8; vt ka 1 Kr 15:54.

Kiriku ametnike toetamine

President Henry B. Eyring

Esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas

Tehakse ettepanek, et me toetaksime Thomas Spencer Monsonit prohveti, nägija ja ilmutajana ning Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendina, Henry Bennion Eyringit esimese nõuandjana Esimeses Presidentkonnas ning Dieter Friedrich Uchtdorfi teise nõuandjana Esimeses Presidentkonnas.

Need, kes on poolt, võivad seda näidata.

Kui keegi on vastu, võite seda näidata.

Tehakse ettepanek, et me toetaksime Boyd Kenneth Packerit Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhatajana ning järgnevaid vendi selle kvoorumi liikmetena (lase temal lugeda): Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Need, kes on poolt, palun näidake.

Kui keegi on vastu, võite seda näidata.

Tehakse ettepanek, et me toetaksime nõuandjaid Esimeses Presidentkonnas ja kahteist apostlit prohvetite, nägijate ja ilmutajatena.

Kõik, kes on poolt, palun näidake seda.

Kui keegi on vastu, näidake palun samamoodi.

Vanem Jay E. Jensen on vabastatud Seitsmekümne Kvoorumite juhatuse liikme kutsest.

Kes soovivad avaldada talle tänu tehtud töö eest, palun näidake seda.

Tehakse ettepanek, et me toetaksime vanem Craig C. Christenseni kui Seitsmekümne Kvoorumite juhatuse liiget.

Kõik, kes on poolt, palun näidake seda.

Need, kes on vastu.

Tehakse ettepanek, et me vabastaksime tänuavaldustega tema suurepärase teenistuse eest vanem Marlin K. Jenseni Kiriku ajaloolase ja ülestähendaja kutsesest.

Kõik, kes on poolt, palun näidake seda.

Tehakse ettepanek, et me toetaksime vanem Steven E. Snow'd kui Kiriku ajaloolast ja ülestähendajat.

Kõik, kes on poolt, palun näidake seda.

Kas keegi on vastu?

Tehakse ettepanek vabastada vanemad Keith K. Hilbig, Jay E. Jensen, Marlin K. Jensen ja Octavio Tenorio Esimese Seitsmekümne Kvoorumi liikme ametist ning anda neile emeritüldjuhi staatus.

Tehakse ka ettepanek vabastada vanemad Keith R. Edwards ja Larry W. Gibbons Teise Seitsmekümne Kvoorumi liikme ametist.

Need, kes soovivad ühineda meiega, et avaldada tänu nendele vendadele nende suurepärase teenimise eest, palun näidake seda.

Tehakse ettepanek, et me toetaksime teisi üldjuhte, piirkonna seitsmekümneid ja ühingute üldjuhatusi nii, nagu need on praegu määratud.

Need, kes on poolt, palun näidake.

Kui keegi on vastu, võite seda nüüd näidata.

Tänan teid, vennad ja õed, teie toetava hääle ning teie usu, pühendumuse ja palvete eest.

Headeks vanemateks saamine

Vanem L. Tom Perry

Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist

On palju viise, kuidas head vanemad võivad saada abi ja tuge, mida neil on vaja lastele Jeesuse Kristuse evangeeliumi õpetamiseks.

Mul täitus sel suvel eriline verstepost – tähistasin oma 90. sünnipäeva. Elus teatud verstepostideni jõudes on kasulik ja õpetlik läinud sündmuste ja kogemuste üle mõtiskleda. Teile, noored, kes te seda kõnet kuulate või loete, ei pruugi 90 eluaastat teab mis suurt muljet avaldada, kuid ajal, mil mina sündisin, peeti nii kõrget iga suureks saavutuseks. Olen Taevasele Isale iga päev tänulik, et Ta on õnnistanud mind pika eaga.

Minu eluajal on nii palju muutunud. Olen näinud tööstus- ja infoajastu võidukäiku. Autode masstootmine, telefonid ja lennukid olid tähtsad leiutised mu elu alguspäevil. Tänapäeval muutub see, kuidas informatsiooni otsime, jagame ja kasutame, peaaegu iga päev. Mu kõrge iga paneb mind imestama, kui tormakalt muutub maailm, kus me kõik elame. Nii paljud tänased läbimurded elavdavad meie kujutlusvõimet, kuidas see kõik meie elu parandab.

Kõik need kiiretempolised muutused, mis meie ümber aset leiavad, panevad meid tõsimeelselt palvetama ja tegema tööd Jeesuse Kristuse evangeeliumi väärtuste kestmajäämise nimel. Mõnel neist on juba oht kaduma minna. Nende väärtuste loetelu tipus ja seega vastase esmaseks sihtmärgiks on abielu pühadus ja perekonna keskne tähtsus. Need on ankruks ja turvaliseks sadamaks kodule, kus iga armastava Taevase Isa laps saab tunda head mõju ja hakata hindama seda, millel on igavene väärtus.

Minu perekond aitas mul 90. versteposti tähistamise ootuses meenutada ja väärtustada kogemusi, mis ma pika elu jooksul saanud olen. Üks mu sugulastest kogus kokku kirjad, mis olin kirjutanud oma vanematele ligikaudu 70 aastat tagasi Teise maailmasõja ajal Vaikses ookeanis Saipani saarel asunud mereväebaasist, ja jagas neid minuga.

Üks neist kirjadest jäi mulle eriti silma. See oli kiri emale, mille ta pidi avama ja läbi lugema 1945. aasta emadepäeval. Tahaksin teile mõned lõigud ette lugeda, lootes, et mõistate, miks olen armsale isale ja emale igavesti tänulik neilt kodus saadud õppetundide eest. Mu vanemad on mulle määravaks eeskujuks headest vanematest, kes pidasid oma abielu ja õiget lastekasvatamist esmatähtsaks.

Mu 1945. aasta emadepäeva kiri algab nii:

„Kallis ema!

Olen pidanud viimased neli aastat suurt ebaõnne taluma ja emadepäeva sinust eemal veetma. Olen tahtnud igal aastal sinuga olla ja öelda sulle, kui väga ma sind armastan ja kui väga sinule mõtlen, kuid kuna see on taas kord võimatu, pean leppima järgmise parima variandiga ja saatma oma mõtted sulle posti teel.

Käesoleval aastal mõistan ma enam kui kõigil teistel aastatel, mida see, et mul on imetore ema, minuga teinud on. Esmalt tunnen ma puudust väikestest asjadest, mida minu heaks tegid. Alati, kui ma hommikuti voodist tõusin, ei pidanud ma kunagi muretsema puhta särgi ja puhaste sokkide pärast. Pidin vaid sahtli avama, kust ma need eest leidsin. Söögiajal teadsin ma alati, et leian midagi, mis mulle maitseb, parimal viisil valmistatuna. Õhtuti teadsin alati, et leian voodilt puhtad linad ja piisavalt tekke, et mul väga mugav oleks. Kodus oli tõesti väga meeldiv.”

Kirja kahte esimest lõiku lugedes šokeeris mind nende härdameelsus. Ehk pani telgis elamine ja sääsevõrgu all välivoodil magamine mind mu erilisele kodule mõtlema.

Kiri emale jätkub:

„Kuid minu tunded sinu vastu on veelgi sügavamad mulle seatud eeskuju tõttu. Meie pere elu oli nii rõõmuküllane, et tahtsime käia sinu jalajälgedes, et võiksime olla üha edasi sama rõõmsad nagu lapsepõlves. Sa leidsid alati aega perega kanjonis

käia ning võisime olla kindlad, et teed meiega ükskõik mida alates mägironimisest kuni pallimänguni välja. Te ei läinud isaga kunagi puhkusele omaette. Pere oli alati teiega kaasas. Nüüd, mil kodunt eemal olen, meeldib mulle alati kodust rääkida, kuna seal oli nii meeldiv. Ma ei saaks teie õpetustele selga keerata, kuna minu tegudest nähtub, kui hästi te olete mind kasvatanud. Püüan olla oma elus selle vääriline, et mind võiks Nora Sonne Perry pojaks kutsuda. Olen selle nimetuse üle väga uhke ja loodan olla alati selle vääriline.

Loodan, et saan olla järgmisel aastal sinuga, et näidata sulle, mida head olen sinu jaoks viimased neli aastat planeerinud.

Issand õnnistagu sind kõige imelise eest, mida oled teinud mureliku maailma heaks.

Armastusega Tom.”¹

Kirja lugemine pani mind mõtlema veel perekonna, koguduse, vaia ja ühiskonna kultuurile, milles üles kasvasin.

Kultuuri määratletakse kui inimese eluviisi. Kõigile Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmetele on omane ainulaadne evangeeliumi kultuur, väärtuste, ootuste ja tavade kogum. See evangeeliumi kultuur ehk eluviis lähtub päästmisplaanist, Jumala käskudest ja elavate prohvetite õpetustest. See väljendub selles, kuidas oma peret kasvatame ja oma elu elame.

Esimesed õpetussõnad Aadamale tema sureliku kohustuse kohta on kirjas 1. Moosese raamatus 2:24: „Seepärast mees jätab maha oma isa ja ema ning hoiab oma naise poole, ja nemad on üks liha.”

Mehe ja naise liit ametlike ja seaduslike abikaasadena valmistab ühelt poolt ette tulevase põlvi pärima maad, teiselt poolt kaasneb sellega ka ülim rõõm ja rahulolu, mida võib surelikust kogemusest leida. See peab eriti paika, kui preesterluse vägedega sõlmitakse abielu ajaks ja kogu igavikuks. Sellisesse abiellu sündinud lastel on turvatunne, mida ei leia kusagilt mujalt.

Heade vanemate kodused õpetused muutuvad üha tähtsamaks tänapäeva maailmas, kus vastase mõju on nii ulatuslik. Nagu me teame, püüab ta laastada ja hävitada ühiskonna põhialust ehk perekonda. Kavalalt ja hoolikalt

maskeerituna ründab ta pereelule pühendumist kõikjal maailmas ning õõnestab ustavate viimse aja pühade kultuuri ja lepinguid. Vanemad peavad tegema kindlameelse otsuse, et kodune õpetamine on nende kõige püham ja tähtsam kohustus. Samas kui sellised institutsioonid nagu kirik ja kool võivad aidata vanematel „õpeta[da lapsele] teed, mida ta peab käima” (Õp 22:6), lasub see kohustus lõppkokkuvõttes ikkagi vanematel. Suure õnneplaani järgi on meie Taevase Isa laste eest hoolitsemine ja nende arengule kaasaitamine usaldatud heade vanemate hoolde.

Selle tähelepanuväärse lapsevanemaks olemise ülesande juures on palju viise, kuidas head vanemad võivad saada abi ja tuge, mida neil on vaja lastele Jeesuse Kristuse evangeeliumi õpetamiseks. Lubage mul soovitada viit asja, mida vanemad teha saavad, et nende perekultuur tugevam oleks.

Esmalt võivad vanemad tõsimeelselt palvetada ning paluda, et meie Taevane Isa aitaks neil lapsi, kelle Ta neile saatnud on, armastada, mõista ja juhatada.

Teiseks saavad nad teha perepalveid, lugeda perega pühakirju, pidada pereõhtuid ja süüa koos nii sageli kui võimalik, kujundades õhtusöögist aja, mil suhelda ja väärtusi õpetada.

Kolmandaks saavad vanemad täiel määral ära kasutada Kiriku tugivõrgustikku, suhelda laste Algühingu õpetajate, noorte juhtide ning klasside ja kvoorumite juhatustega. Kui vanemad suhtlevad nendega, kes on lastega töötamiseks kutsutud ja ametisse asetatud, võivad nad aidata neil olulisel määral lapse erilisi ja konkreetseid vajadusi mõista.

Neljandaks saavad vanemad oma lastega sageli tunnistust jagada, neid kohustada käske pidama ja lubada neile õnnistusi, mida Taevane Isa oma ustavatele lastele on lubanud.

Viies saame korraldada oma pereelu selgete, lihtsate perereeglite, ootuste, tervislike peretavade ja -kommete ning peremajanduse põhimõtete järgi, nii et lastel on kodused kohustused ja nad saavad teenida taskuraha, et õppida eelarvet pidama, säästma ja teenitud rahast kümnist maksta.

Need soovituselised *perekultuuri* tugevdamiseks töötavad ühendatuna Kiriku kultuuriga. Tugevam perekultuur kaitseb

meie lapsi „vastase tuliste noolte“ (vt 1Ne 15:24) eest eakaaslaste ringis, meelelahutuses, popkultuuris, tunnustust ja õigusi taga ajavas kultuuris ning interneti- ja meediakultuuris, mille ees nad tihti kaitsetud on. Tugev perekultuur aitab meie lastel elada maailmas ja mitte saada osaks „maailmast“ (Jh 15:19).

President Joseph Fielding Smith õpetas: „Vanemate kohustus on õpetada oma lastele Jeesuse Kristuse evangeeliumi päästvaid põhimõtteid, et nad teaksid, miks nad peavad saama ristitud, et nad tunneksid oma südames soovi pidada pärast ristimist Jumala käske ja võiksid naasta taas Tema juurde. Kas teile, mu head vennad ja õed, lähevad korda teie pered, teie lapsed? Kas te tahate olla pitseeritud oma esiisade ja esiemadega ...? Kui jah, siis tuleb alustada õpetamisega hällist peale. Te peate õpetama nii ettekirjutuste kui eeskujuga.“²

Läkituses perekonnale on kirjas:

„Mehel ja naisel on pühalik vastutus armastada teineteist ja hoolitseda teineteise eest ning armastada oma lapsi ja hoolitseda nende eest. „Lapsed on pärand Jehoovalt“ (Ps 127:3). Vanematel on püha kohustus kasvatada oma lapsi armastuses ja õigemeelsuses, hoolitseda nende füüsiliste ja vaimsete vajaduste eest ning õpetada neid armastama ja teenima teineteist, järgima Jumala käske ning olema seadustele kuulekad kodanikud, kus iganes nad elavad. ...

... Jumaliku plaani järgi on isal kohustus juhatada oma perekonda armastuses ja õigemeelsuses ning tal on vastutus kaitsta oma perekonda ja hoolitseda oma perekonna vajaduste eest. Ema on eelkõige vastutav oma laste kasvatamise eest. Nendes pühades kohustustes on isadel ja emadel kohustus aidata teineteist võrdsete kaaslastena.“³

Usun, et jumalik plaan näeb ette, et emade roll on pöörata rõhku järelpõlve kasvatamisele ja õpetamisele. Ometi on imeline näha abikaasasid, kes on jõudnud tõelise partnerluseni, kus nad ühendavad oma mõjujõu ja oskavad rääkida tõhusalt nii oma lastest kui ka lastega.

Pahelisuse pealetung meie lastele on vähem hoomatav ja see on jultunum kui iial varem. Tugev perekultuur lisab lastele veel ühe kaitsekihi, isoleerides neid maiste mõjude eest.

Jumal õnnistagu teid, head emad ja isad Siionis. Ta on usaldanud oma igavesed lapsed teie hoolde. Vanematena oleme Jumala kaaslased, Tema liitlased, et Tema töö ja hiilgus jõuaks Tema laste sekka. Meie püha kohus on anda endast parim. Tunnistan sellest Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. L. Tom Perry emadepäeva kiri emale, saadetud Saipanist 3. mail 1945.
2. Joseph Fielding Smith. Conference Report, okt 1948, lk 153.
3. Perekond: Läkitus maailmale. – *Liahoona*, okt 2004, lk 49.

Olgem õhinaga asja juures

Vanem M. Russell Ballard

Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumist

Suured asjad saavad teoks ja koormaid kergendatakse paljude käte abil, mis on „õhinaga kinni heades aadetes“.

Vanem Perry, minu arvates oled sa kõige noorem 90-aastane terves Kirikus! Märkasite, kuidas ta oma toolilt püsti kargas.

Mu kallid vennad ja õed! Mulle meeldib süüa päikeseküpseid tomateid, samuti armastan süüa otse puult nopitud mahlaseid virsikuid. Pöördun mõttes aega 60 aastat tagasi, mil mu isa tegeles Utah' osariigis Holladays virsikute kasvatamisega. Pidasime selleks isegi mesilasi, et õitsvatel virsikupuudel jätkuks tolmeldajaid ning et puud kannaksid lõpuks suuri ja maitsvaid vilju.

Mu isa armastas oma leebeid mesilinde. Ta imetles, kuidas tuhanded neist tegid üheskoos tööd, et valmistada virsikuõitest kogutud nektarist magusat kuld kollast mett – üht kasulikemat toiduainet looduses. Tegelikult räägivad toitumisspetsialistid, et mesi on üks neid toiduaineid, mis sisaldab kõike elus püsimiseks vajalikku: ensüüme, vitamiine, mineraale ja vett.

Isa püüdis alati kaasata ka mind oma mesilaste eest hoolitsemisse, kuid ma lasin rõõmuga temal endal seda tööd teha. Siiski, tollest ajast saadik olen ma õppinud palju hästi organiseeritud mesipuu, nimelt 60 tuhande mesilasega koloonia kohta.

Mesilased tolmeldavad õisi, korjavad nektarit ja muudavad nektari meeks. Looja on andnud mesilastele loomusunni valmistada mett. Hinnanguliselt tuleb 20 kuni 60 tuhandel mesilasel poole kilo mee valmistamiseks käia miljonitel õitel ja lennata nii palju, et nende lennutee ulatuks umbes kaks korda

ümber maaker. Lühikese, mõne nädala kuni nelja kuu pikkuse elu jooksul valmistab iga mesilane mett kõigest ühe kaheteistkümnendiku teelusikatäit.

Kuigi ühe mesilase panus mesipuu meevarudesse tundub olevat kaduvväike, on iga mesilase üks kaheteistkümnendikku teelusikatäit mett mesilaspere ellujäämiseks äärmiselt tähtis. Mesilased sõltuvad üksteisest. Töö, mis käiks väikesele arvule mesilastele üle jõu, saab võimalikuks tänu sellele, et mesipuu iga mesilane annab ustavalt oma osa.

Meie Kiriku ajaloos on mesipuu olnud alati tähtis sümbol. Mormoni Raamatust loeme, et jeredlased kandsid aastatuhandeid tagasi Ameerikasse rännates kaasas mesilasi (vt Eter 2:3). Brigham Young valis mesipuu sümboliks, mis julgustas ja inspireeris teerajajaid ühiselt tegutsema, et muuta Suure Soolajärve äärne viljatu kõnnumaa tänapäeval tuntud viljakandvaks oruks. Meie naudime nende tulevikunägemuse ja ühistöö vilju.

Paljude meie templite sise- kui ka väliskujunduses on kasutatud mesipuu motiivi. Poodium, millel ma seisan, on valmistatud president Gordon B. Hinckley aias kasvanud päiklipuust ja sellesse on uurendatud mesipuu kujutised.

Kogu see sümboolika annab tunnistust ühest asjast: suured asjad saavad teoks ja koormaid kergendatakse paljude käte abil, mis on „õhinaga kinni heades aadetes“ (ÕL 58:27). Kujutage ette, mida suudavad ellu viia miljonid viimse aja pühad üle kogu maailma, kui me tegutseme mesilaspere sarnaselt, keskendudes pühendunult Issanda Jeesuse Kristuse õpetustele.

Päästja õpetas, et esimene suur käsk on:

„Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma meelest. ...

Teine on selle sarnane: Armasta oma ligimest nagu iseennast!

Neis kahes käsus on kogu käsuõpetus ja prohvetid koos!“
(Matteuse 22:37–40)

Päästja sõnad on lihtsad, kuid tähendusrikkad ja sügavamõttelised. Me peame armastama Jumalat. Me peame armastama oma ligimesi ja nende eest hoolt kandma. Mõelge, kui palju head võime üheskoos tegutsedes maailmas korda saata.

Nagu Jaakobuse kirjas seisab, on eheda usu tõeliseks definitsiooniks teenimine (vt Jaakobuse 1:27).

Nagu me teame, teenivad Kiriku liikmed üle kogu maailma. Kriisiaegadel – tulekahjude, üleujutuste, orkaanide ja keeristormide ajal – antakse palju humanitaarabi. Abi, mida antakse õnnetuste korral, mida on väga vaja ja mille eest ollakse väga tänulik, peaks kindlasti ka edaspidi olemas viis, kuidas üksteise koormaid kergendada. Kuid meie igapäevaelu? Milline võiks olla meie mõju, kui teeme ühiselt miljoneid väikeseid kaastundlikke tegusid, mis on ajendatud siirast kristlikust armastusest teiste vastu? Ajapikku avaldab see muutvat mõju kõikidele Taevase Isa lastele, kes on meie kaudu tundnud Tema armastust. Meie rahutu maailm vajab sellist Kristuse armastust tänapäeval rohkem kui eales varem ja tulevikus on vajadus selle järele veelgi suurem.

Sellised lihtsad igapäevased teenivad teod ei tundu iseseenesest olevat midagi erilist, kuid kui need kõik kokku liita, saab sellest üks kaheteistkümnendik teelusikatäit mett, mille iga mesilane mesipuu heaks valmistab. Meie armastuses Jumala ja Tema laste vastu peitub vägi ja kui see armastus väljendub miljonites tõelistelt lahketes kristlikes tegudes, muudab see maailma paremaks ning annab maailmale eluks vajalikku usu, lootuse ja ligimesearmastuse nektarit.

Mida me peame tegema selleks, et muutuda pühendunud mesilindudeks, et selline pühendumine oleks meie loomuomane? Paljud meist käivad kohusetruult Kiriku koosolekutel. Me teeme usinalt tööd oma kutsetes, eriti pühapäeviti. See väärrib kindlasti kiitust. Kuid kas meie meel ja süda on ka nädala sees sama suure õhinaga heade asjade juures? Kas me täidame oma kohustusi paljast inertsist või oleme tõeliselt pöördunud Jeesuse Kristuse evangeeliumis? Mida me teeme selleks, et istutada meie mõtteis idanema hakanud ususeeme sügavale oma hinge viljakasse mulda? Kuidas teha teoks südame vägev muutus, mis on Alma sõnul hädavajalik meie igavese õnne ja rahu jaoks? (Vt Al 5:12–21.)

Pidage meeles, et mesi sisaldab kõiki sureliku elu jätkumiseks vajalikke aineid. Ja igavese elu saamiseks on ainus viis Kristuse evangeelium ja õpetused. Üksnes siis, kui meie tunnistus on

tugevam sellest, mis valdab meie meeli ja asub sügaval meie südames, on meie tahe armastada ja teenida muutunud selliseks nagu Päästjal. Vaid siis ja üksnes siis muutume sügavalt pöördunud Kristuse jüngeriteks, kes Vaimu väel jõuavad oma ligimeste südameni.

Kui meie süda pole enam kinni selle maailma asjades küljes, ei taotle me enam austust inimestelt ega püüa rahuldada üksnes oma uhkust (vt ÕL 121:35). Pigem võtame omaks Jeesuse õpetatud kristlikud omadused:

- Me oleme lahked, tasased ja pikameelsed (vt ÕL 121:41).
- Me oleme helded, ilma silmakirjalikkuse ja pettusetä (vt ÕL 121:42).
- Me tunneme ligimesearmastust kõigi inimeste vastu (vt ÕL 121:45).
- Meie mõtted on alati vooruslikud (vt ÕL 121:45).
- Meil ei ole enam mingit tahet teha halba (vt Moosia 5:2).
- Püha Vaim on meie pidevaks kaaslasel ja preesterluse õpetused langevad meie hinge peale otsekui kaste taevast (vt ÕL 121:45–46).

Vennad ja õed, ma ei julgusta siinkohal usku kui kinnisideed ja usulist fanatismi. Otse vastupidi! Ma lihtsalt soovitan, et astuksime järgmise loogilise sammu, et viia lõpule meie pöördumine Kristuse evangeeliumis, võttes selle õpetused sügavale oma südamesse ja hinge, et tegutseksime ja elaksime selle järgi, austades pidevalt seda, mida väidame end uskuvat.

Selline austus muudab meie elu lihtsamaks ning avardab Vaimu ja teiste vajaduste tunnetamist. See toob meie ellu rõõmu ja hinge rahu, sellist rõõmu ja rahu, mida tunneme siis, kui parandame meelt oma pattudest ja järgime Päästjat, pidades kinni Tema käskudest.

Kuidas me selle muutuse teoks teeme? Kuidas juurdub selline Kristuse armastus sügavale meie südamesse? Üks lihtne igapäevane harjumus toob sellise muutuse igale Kiriku liikmele – teile, poisid ja tüdrukud, teile, noored mehed, ja teile, noored naised, teile, vallalised täiskasvanud, ning teile, isad ja emad.

See lihtne harjumus on: paluge iga uue päeva hommikul, et Taevane Isa juhataks teid, et te märkaksite võimalust teenida üht Tema hinnalistest lastest. Seejärel otsige usku ja armastust tulvil südamega kogu päeva jooksul kedagi, keda aidata. Keskenduge nii, nagu mesilased keskenduvad lilleõitele, millest koguda nektarit ja õietolmu. Seda tehes suureneb teie vaimne tundlikkus ja te leiate teenimiseks võimalusi, mida te varem kunagi pole märganud.

President Thomas S. Monson on õpetanud, et sageli vastab Taevane Isa teiste inimeste palvetele meie kaudu – teie ja minu kaudu, meie lahkete sõnade ja tegude, meie lihtsa teenimise ja armastuse kaudu.

President Spencer W. Kimball on öelnud: „Jumal paneb meid tähele ja vaatab meie üle. Kuid ta aitab meid tavaliselt mõne teise inimese kaudu. Seetõttu on hädavajalik, et me üksteist Tema kuningriigis teeniksime“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006, lk 82).

Ma tean, et kui te teete seda kodus, koolis, tööl ja kirikus, saate Vaimult juhatast ja olete võimelised panema tähele nende vajadusi, keda üksnes teie erilisel moel aidata saate. Vaim õhutab teid ja teil on suur tahe aidata „tolmeldada“ maailma Kristuse puhta armastuse ja Tema evangeeliumiga.

Ja pidage meeles, nagu väikese mesilinnu üks kaheteistkümnendik teelusikatäit mett mesipuu jaoks, kui me korrutame oma püüdlused kümnete tuhandete ja isegi miljonite palvemeelsete püüdlustega jagada kristliku teenimise kaudu Jumala armastust oma laste vastu, tuuakse meie ühise headuse tulemusena Kristuse valgus üha pimedamaks muutuvasse maailma. Kokku hoides toome armastust ja kaastunnet oma perre ning üksildastele, vaestele, muserdatutele ja meie Taevase Isa lastele, kes otsivad tõe ja rahu.

Vennad ja õed, ma palvetan alandlikult, et me paluksime iga päev inspiratsiooni leida keegi, keda võiksime tõhusalt teenida, kaasa arvatud teenimine evangeeliumi tõdede jagamisel ja tunnistamisel. Et me võiksime iga päeva lõppedes vastata jaatavalt küsimusele „Kas ma olen täna maailmas midagi head teinud, kas ma olen aidanud mõnda abivajajat?“ (*Hymns*, nr 223).

See on Jumala töö. Tehkem seda niisama ustavalt kui pisikesed mesilased. See on minu alandlik palve Jeesuse Kristuse nimel, amen.

Tulge minu juurde, oo te Iisraeli koda

Vanem Larry Echo Hawk

Seitsmekümnest

*Kui me tuleme meie Päästja Jeesuse Kristuse juurde ja
puhastame oma südamed, oleme me tööriistadeks
Mormoni Raamatu lubaduste täidesaatmisel.*

Vietnami sõja ajal astusin ma vabatahtlikuna Ameerika Ühendriikide merejalaväkke. Peagi pärast saabumist Virginia osariiki Quanticosse baaskoolitusele, seisin koos 54 teise merejalaväelasega oma kasarmus nari ees valvelseisangus. Ust jalaga lahti lüües ja vulgaarselt räusates astus uksest sisse meie rivisammu õpetaja, lahingutes karastunud veteran.

Pärast seda jahmatavat enesetuvustust hakkas ta uustulnukaid üksteise järel küsimustega pommitama. Eranditult igas uustulnukas leidis ta midagi, mille kallal valjuhäälselt ja vulgaarselt ilkuda. Niimoodi liikus ta ühe uustulnuka juurest teise juurde, samas kui need talle määrustikukohaselt „Jah, seersant õpetaja“ või „Ei, seersant õpetaja“ vastasid. Ma ei näinud täpselt, mida ta tegi, sest pidime olema valvelseisangus, pilk suunatud enda ette. Aga kui jõudis kätte minu kord, tajusin, et ta võttis mu koti ja puistas selle sisu minu selja taga mu asemele. Ta soris mu asjades ja seejärel tuli ning jäi minu ette seisma. Valmistusin rünnakuks. Tal oli käes minu Mormoni Raamat. Ma ootasin, et ta hakkab mu peale karjuma, kuid selle asemel tuli ta lähemale ja sosistas: „Kas sa oled mormoon?“

Nagu kästud, karjusin vastuseks: „Jah, seersant õpetaja!“

Taas ootasin ma halvimat. Kuid tema vaikis, tõstis üles käe, milles hoidis minu Mormoni Raamatut, ja küsis vaiksel häälel: „Kas sa usud sellesse raamatusse?“

Taas karjusin: „Jah, seersant õpetaja!”

Sel hetkel olin ma kindel, et otsekohe kuulen ma mormoonide või Mormoni Raamatu aadressil ilkumist, seersant aga seisis ja vaikis. Hetke pärast läks ta tagasi mu aseme juurde ja aetas Mormoni Raamatu ettevaatlikult sinna tagasi. Seejärel läks ta peatumata minust mööda ning jätkas ülejäänute inetut mõnitamist.

Ma olen tihti mõtisklenud, miks see vintske moega merejalaväeseersant mind tol päeval säästis. Kuid ma olen tänulik, et võisin vähimagi kahtluseta vastata: „Jah, ma olen Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liige. Jah, ma tean, et Mormoni Raamat on õige”. See tunnistus on hinnaline kingitus, mille Püha Vaim andis mulle kahe misjonäri ja preesterluse kvoorumi nõuandja abiga.

Kui olin 14-aastane, õpetasid kaks misjonäri Lee Pearson ja Boyd Camphuysen meie perele Jeesuse Kristuse taastatud evangeeliumi ning mind ristiti. Kaks aastat hiljem veenis mu preesterluse kvoorumi nõuandja mind lugema Mormoni Raamatut. Võtsin teda kuulda ja lugesin igal õhtul vähemalt 10 lehekülge, kuni raamat läbi sai.

Tiitellehelt lugesin, et see on „kirjutatud laamanlastele, kes on Iisraeli koja jääk, ja samuti juudile ja paganale”. „Mormoni Raamatu: teise testamendi Jeesusest Kristusest” sissejuhatuses on öeldud, et laamanlased „on ühtedeks ameerika indiaanlaste esivanemateks”. Kui ma lugesin Mormoni Raamatut, tundus mulle, et see rääkis minu indiaanlastest esivanematest. See räägib inimestest, kellest üht osa kirjeldatakse hiljem laamanlastena, kes rändasid Jeruusalemmast lubatud maale (1Ne 2:20) umbes 600 aastat enne Kristust. See on ülestähendus Jumala läbikäimisest nende muistsete asukatega, kes elasid kusagil Ameerika mandril. See raamat sisaldab ülestähendust Jeesuse Kristuse ilmumisest pärast Tema ülestõusmist. Mormoni Raamatu kohaselt valgusid need inimesed aja jooksul üle kogu Ameerika mandri ja saarte laiali (vt Al 63:9–10). Nende prohvetid kuulutasid, et lõpuks saabub sellele lubatud maale palju paganarahvaid ja Jumala viha on laamanlaste peal ning nad hajutatakse, neid lüüakse ja peaaegu hävitatakse (vt 1Ne 13:10–14).

Minu vanavanaisa Echo Hawk, pawnee indiaanlane, sündis 1800ndate aastate keskel praeguses Nebraska osariigis. Kui ta oli saanud 19-aastaseks, oli pawnee rahvas sunnitud loobuma oma 9 miljoni aakri suuruselt kodumaast, et teha ruumi uusasuniketele. 1874. aastal asustati pawnee rahvas umber mitusada kilomeetrit lõuna poole, väiksesse reservaati, mis asus Oklahoma indiaanlaste territooriumil. Oklahomasse saabumisel oli pawnee rahva arv kahanenud 12 tuhandelt vähem kui 700 inimeseni. Pawnee hõim nagu teisedki hõimud oli hajutatud laiali, löödud ja peaaegu hävitatud.

Mormoni Raamatus on eriline sõnum laamanlaste järeltulijatele, Iisraeli koja jäägile. Nefi jagab seda sõnumit, seletades lahti oma isa nägemuse neist viimsetest aegadest: „...ja sel päeval saab meie seemne jääk teada, et nad on Iisraeli kojast ja et nad on Issanda lepingurahvas; ja siis nad saavad teada ja tulevad teadmisele oma esiisadest ja ka teadmisele oma Lunastaja evangeeliumist, mida ta nende isadele kuulutas; mispärast, nad saavad teadmise oma Lunastajast ja tema õpetuse täpsetest üksikasjadest, et nad teaksid, kuidas tulla tema juurde ja saada päästetud“ (1Ne 15:14).

Mormoni Raamat on pühakiri. See sisaldab igavese evangeeliumi täiust. Prohvet Joseph Smith kirjutas: „Mormoni Raamat on korrektsem igast raamatust maa peal ja on meie usundi päiskivi ning ... inimene saab selle õpetuste järgi elades Jumalale ligemale kui ühegi teise raamatu abil.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, 2007, lk 64). Seega sisaldab see sõnumit kõikidele maailma rahvastele.

17-aastase poisina, mil ma esimest korda Mormoni Raamatut lugesin, keskendusin ma Moroni lubadusele: „Ja kui te saate need asjad, ma õhutan teid, et te küsiksite Jumalalt, Igaveselt Isalt, Kristuse nimel, kas need asjad ei ole mitte õiged; ja kui te küsite siira südamega, kogu hingest, omades usku Kristusesse, ta teeb teile selle kohta ilmsiks tõe läbi Püha Vaimu võimu“ (Mr 10:4).

Kui ma palves põlvitasin, sain ma võimsa vaimse tunnistuse, et Mormoni Raamat on õige. See tunnistus on aidanud mul seada oma sihti siin elus.

Ma innustan inimesi lugema Mormoni Raamatut, teist testamenti Jeesusest Kristusest.

Ma palun eriti Iisraeli koja jäägil, Mormoni Raamatu rahvaste järeltulijatel, kus te ka ei ole, lugeda ja veel kord lugeda Mormoni Raamatut. Õppige Mormoni Raamatus sisalduvatest lubadustest. Järgige Jeesuse Kristuse õpetusi ja eeskju. Sõlmige ja pidage lepinguid Jumalaga. Otsige ja järgige Püha Vaimu juhatus.

Ma lõpetan Amaleki, ühe teise Mormoni Raamatu prohveti sõnadega: „Ja nüüd, mu armsad vennad, ma soovin, et te tuleksite Kristuse juurde, kes on Iisraeli Püha, ja saaksite osa tema päästest ja tema lunastuse väest Jah, tulge tema juurde ja pakkuge kogu oma hing ohvriannina temale ja jätkake paastumises ja palves ja pidage vastu lõpuni; ja nii tõesti, kui Issand elab, teid päästetakse” (Om 1:26).

Kui me tuleme meie Päästja Jeesuse Kristuse juurde ja puhastame oma südamed, oleme me tööriistadeks Mormoni Raamatu lubaduste täidesaatmisel. Ma tunnistan sellest Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.

Mis oleks inimesel anda oma hinge lunahinnaks?

Vanem Robert C. Gay
Seitsmekümnest

Me peame loobuma kõikidest pattudest, olgu väikestest või suurtest, et pälvida Isalt igavene elu.

Päästja küsis kord oma jüngritelt: „Mis oleks inimesel anda oma hinge lunahinnaks?”¹

Sama küsimuse üle õpetas mu isa mind aastate eest hoolikalt järele mõtlema. Kui ma poisike olin, lasid vanemad mul teha kodutöid ja andsid selle eest mulle taskuraha. Tihtipeale kasutasin seda raha, mis oli umbes 50 senti nädalas, et kinno minna. Tol ajal maksis 11-aastase poisi kinopilet 25 senti. 25 senti jäi maiustuste ostmiseks. Need maksid umbes 5 senti tükk. Film viie maiustusega! Mida sa, hing, veel ihkad!

Kõik oli hästi kuni selle hetkeni, mil ma sain 12-aastaseks. Ühel pärastlõunal piletijärjekorras seistes märkasin, et 12-aastastele maksis kinopilet juba 35 senti. See tähendas, et sain osta kaks maiustust vähem. Ma ei olnud selliseks ohverduseks valmis ja mõtlesin: „Ma näen välja sama vana kui nädal tagasi.” Astusin kassaluugi ette ja küsisin 25-sendist piletit. Kassapidaja ei märganud midagi ja mina ostsin nagu tavaliselt viis maiustust, selle asemel et leppida kolmega.

Elevil oma suurest saavutusest, ruttasin koju, et rääkida sellest isale. Kui ma kõik üksikasjalikult ära olin rääkinud, jäi isa vait. Kui olin lõpetanud, vaatas ta mulle otsa ja sõnas: „Poeg, kas sa tahad oma hinge mõne sendi eest maha müüa?” Tema sõnad läksid sügavale 12-aastase poisi südamesse. Seda õppetundi ei unusta ma iial.

Aastaid hiljem esitasin sama küsimuse ühele vähemaktiivsele Melkisedeki preesterluse hoidjale. Ta oli tore mees, kes armastas oma perekonda, kuid ta ei olnud juba aastaid kirikus käinud. Tal oli andekas poeg, kes mängis ühes eliitliiga meeskonnas ning tegi trenni ja osales mängudel ka pühapäeviti. Meeskond oli võitnud mitu olulist meistrivõistlust. Selle mehega kohtudes tuletasin talle meelde, et talle kui preesterluse hoidjale on lubatud, et kui ta oma töotusest ja lepingust kinni peab, saab talle osaks „kõik, mis on [meie] Isal”². Seejärel ma küsisin temalt: „Kas rahvuslik meistritiitel on väärt rohkem kui kõik, mis on meie Isal?” Ta mõõnis vaikselt „Ma saan aru, mida sa mõtled” ja leppis kokku kohtumise oma piiskopiga.

Tänapäeva käratsevas maailmas on kerge eesmärk silmist kaotada – isegi kui meil on head kavatsused. Maailm püüab meie tähelepanu kõrvale juhtida ja panna meid märgist mööda vaatama.³ Keegi küsis minult hiljuti: „Üks naps ees või taga – on’s sel üldse tähtsust?” Kas panite tähele, et see ongi vastase küsimus? Kain küsis „Kes on Issand, et ma peaksin teda tundma?”⁴ ja kaotas seejärel oma hinge. Kui hakkame väikseid patte õigustama, on Saatan oma eesmärgi saavutanud. Esmasünniõigusi on ära antud ja pärandustest loobunud vaid pudeli piima⁵, valesti kirjutatud nime⁶ ja läätseleeme⁷ eest.

Kui me kaalume, mida on meie elus väärt mõni sent või rahvuslik meistritiitel, siis on meie valik, kas oma tegusid õigustada nagu Kain või püüda kuuletuda Jumala tahtele. Küsimus ei seisne niivõrd selles, kas teeme midagi, mida peaksime teisiti tegema, sest selliseid asju leidub alati. Pigem tuleks küsida, kas me püüame kibedast karikast kõrvale hiilida või joomes selle lõpuni, tehes seda, mida meie Taevane Isa meilt ootab?⁸

Issand armastab meid meie õigemeelsuse eest, kuid palub meil pidevalt meelt parandada ja Talle alluda. Piiblis kõneldakse rikkast noormehest. Ta peab kinni käskudest. Ühel päeval põlvitab ta Päästja ette ja küsib, mida ta peaks tegema, et saada igavene elu. Ta lahkub seejärel okas hinges, sest Päästja ütles talle: „Üht asja on sulle vaja. Mine ja müü ära kõik, mis sul on.”⁹

Kuid oli üks teinegi rikas mees, nimelt laamanlaste kuningas – Lamooni isa. Ka tema küsis igavese elu kohta: „Mida ma

peaksin tegema, et saada seda igavest elu, millest sa oled rääkinud? Jah, mida ma pean tegema, et olla Jumalast sündinud, et see paheline vaim mu rinnast välja juuritaks ning ma saaksin tema Vaimu? ... Ma loobun oma kuningriigist, et ma võiksin saada selle suure rõõmu osaliseks."¹⁰

Kas mäletate, mida Issand oma teenija Aaroni kaudu talle vastas? „Kui sa seda soovid, kui sa kummardad maani Jumala ees; jah, kui sa parandad meelt kõigist oma pattudest ja kummardad maani Jumala ees ning hüüad usus tema nime, uskudes, et sa saad, siis saad sa selle lootuse, mida sa soovid."¹¹

Kui kuningas mõistis, mida tal tuleb selle nimel ohverdada, alandas ta ennast, heitis pikali ja palvetas: „Oo Jumal, ... ma loobun kõikidest oma pattudest, et sind tunda."¹²

Just seda Päästja meilt vastutasuks palubki: me peame loobuma kõikidest pattudest, olgu väikestest või suurtest, et pälvida Isalt igavene elu. Me peame lõpetama enese õigustamise, väljavabandamise, põhjenduste otsimise, ettekäänete toomise, edasilükkamise, teiste üle kohtu mõistmise, lahti saama enesepettusest, uhkusest ja kangekaelsusest. Me peame lahutama end kõigest maisest ja muutma enda palge Jumala oma sarnaseks.¹³

Vennad ja õed! Pidage meeles, et see kohustus ei seisne ainult halbade tegude vältimises. Kuna meie vaenlane on pidevalt jalgel, siis ei tohi ka meie „mõtlematus tardumuses“¹⁴ istuda. Enda palge Jumala oma sarnaseks muutmine tähendab üksteise teenimist. Patustada saab nii midagi tehes kui ka midagi olulist tegemata jättes ning me peaksime mõlemat laadi pattudest vabaks saama.

Ma teenisin misjonijuhatajana Aafrikas, kui sain olulise õppetunni, mida ma kunagi ei unusta. Ma olin teel ühele koosolekule, kui nägin väikest poissi tee ääres hüsteeriliselt nutmas. Mu sisetunne käskis mul peatuda ja poissi aidata. Kuid samal hetkel hakkasin ma ettekäändeid otsima, et seda mitte teha: „Sa ei saa peatuda. Sa jääd hiljaks. Sa oled koosoleku eesistuja ega tohi hilineda.“

Kui ma kogudusehoonesse jõudsin, käskis mu sisetunne mind taas poissi aitama minna. Ma andsin autovõtmed ühele Afasi nimelisele Kiriku liikmest mehele ja palusin tal poiss minu

juurde tuua. Umbes 20 minuti pärast koputati mulle õlale. Väike poiss ootas väljas.

Ta oli umbes 10-aastane. Me saime teada, et ta isa oli surnud ja ema vanglas. Poiss elas Accra agulis koos oma hooldajaga, kes teda toitis ja talle peavarju andis. Toidu ja ulualuse eest müüs poiss tänavatel kuivatatud kala. Kuid pärast pikka kaubitsemispäeva sirutas ta käe taskusse ja leidis sellest augu. Ta oli kogu oma rahast ilma jäänud. Afasi ja mina mõistsime kohe, et kui ta ilma rahata koju läheb, peetakse teda valetajaks ning tõenäoliselt antakse talle peksta ja aetakse tänavale. Kui temaga esimest korda kohtusime, oli ta endast väljas. Kuid me rahustasime teda, andsime talle puuduva summa ning viisime ta koju hooldaja juurde.

Sel õhtul koduteel mõistsin kahte olulist tõe. Esiteks teadsin kindlamini kui kunagi varem, et Jumal tunneb meist igaühte ning ei jäta meid iial hätta. Teiseks mõistsin, et me peame alati kuuletuma Vaimu häälele meie sees ja minema kohe¹⁵ sinna, kuhu iganes see meid viib, vaatamata oma hirmudele või ebamugavustele, mida see võib tekitada.

Ühel päeval tulid jüngrid Päästja juurde küsima, kes on suurim taevariigis. Ta käskis neil olla usule truud, alandlikud ja alistuvad just nagu väikesed lapsed. Seejärel sõnas Ta: „Inimese Poeg on ju tulnud päästma kadunud.”¹⁶ Ühe lausega pani Ta paika ka meie missiooni. Me peame minema ja päästma need, kes on kadunud, viimased ja vähimad. Patust hoidumisest üksi ei piisa. Me peame „kan[DMA] tema risti”¹⁷ ja „olema õhinaga kinni”¹⁸, aidates teistel pöörduda. Kaastunde ja armastusega embame kadunud poega¹⁹, vastame meeleheitel orbudele, hüüdele pimeduses ja meeleheitel olijate palvetele²⁰ ja abi vajavate pereliikmete palvele. „Saatan ei peagi kõiki Kaini või Juuda sarnaseks muutma,” ütles vanem Neal A. Maxwell. „Piisab sellest, kui ta suudab nad muuta neutraalseteks haritlasteks.”²¹

Pärast üht hiljutist vaiakonverentsi tuli teismeline poiss minu juurde ja küsis: „Kas Jumal armastab mind?” Loodan, et meie teeniv eluviis kinnitab alati, et Jumal ei hülga kedagi.

Tuleme tagasi esialgse küsimuse juurde „Mis lunastushinda võib inimene anda oma hinge eest?”. Saatanale oleks vägagi meelepärane, kui me oma elu maiustuse või meistritiitli eest

maha müüksime. Päästja aga pakub meile võimalust pattudest midagi vastu andmata vabaks saada ja muuta oma pale Tema oma sarnaseks ning palub meil kutsuda ka teisi meie ümber sedasama tegema. Nii võime saada kõik, mis Jumalal on, ja nagu meile on öeldud, ületab see kogu maise varanduse väärtuse.²² Kas suudate seda üldse ettegi kujutada?

Hiljutisel reisil Nicaraguasse märkasin ühe vaese perekonna, keda me külastasime, koduuksel tahvlikest. Sellel seisis: „Mu tunnistus on mu kõige kallim vara.“ See kehtib ka minu puhul. Mu tunnistus on minu hinge aare ning ma tunnistan teile kogu südamest, et see Kirik on õige Jumala Kirik ja et meie Päästja juhib seda oma valitud prohveti kaudu. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Mt 16:26.
2. ÖL 84:38.
3. Jb 4:14.
4. Ms 5:16.
5. Pudel piima ja selle koor olid põhjuseks, miks Thomas B. Marshi naine ja proua Harris omavahel tülli läksid. Nad olid kokku leppinud, et hakkavad koos juustu tegema. Proua Harris kurtis, et proua Marsh kooris piima pealt koore ära ja jättis selle endale. See tekitas naiste vahel riidu. Thomas Marsh pöördus selle küsimusega piiskopi poole, kes aga oli proua Harrisel poollt. Seejärel pöörduti kõrgema nõukogu poole ja nii Esimese Presidentkonnani välja. Kõik olid seda meelt, et proua Harrisel on õigus ja proua Marshil mitte. See sai aga tüliõunaks Thomas Marshi ja teiste vendade vahel. Mõni aeg hiljem tunnistas Thomas Marsh Missouri ametnikele, et mormoonid on Missouri osariigi suhtes vaenulikud. (Vt George A. Smith. Discourse. – *Deseret News*, 16. apr, 1856, lk 44.)
6. Kui prohvet Joseph Smith Simonds Ryderi misjonile kutsus, avastas Ryder, et tema nimi oli ilmutuse tekstis valesti kirjutatud – Rider. Ta solvus ja taganes usust ning osales tagatipuks ka prohveti tõrva ja sulgedega määrimisel. Ryder ei teadnud, et Joseph Smith lasi ilmutused tavaliselt oma kirjutajatel üles tähendada ning et temal ei olnud seetõttu nime valesti kirjutamises vähimatki süüd. (Vt Milton V. Backman noorem. *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio 1830–1838*, 1983, lk 93–94; Donald Q. Cannon ja Lyndon W. Cook, toim. *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844*, 1983, lk 286.)
7. 1Ms 25 on kirjas, et Eesav müüs oma esmasündinuõiguse Jaakobile kõigest leiva ja läätseleeme eest (salm 34).
8. Vt ÖL 19:18–19.
9. Vt Mk 10:21–22.
10. Al 22:15.
11. Al 22:16.
12. Al 22:18.
13. Vt Al 5:14–19.
14. Al 60:7.
15. Mk 1:18.
16. Mt 18:11.

17. Jb 1:8.
18. ÖL 58:27.
19. Vt Lk 15:11–32.
20. Vt JSA 1:15–16.

21. Neal A. Maxwell. *Deposition of a Disciple*, 1976, lk 88.
22. Vt ÖL 19:38.

Templi standard

Vanem Scott D. Whiting

Seitsmekümnest

Kiriku kõrged standardid templite ehitamisel näitavad, koguni sümboliseerivad seda, kuidas peaksime oma elu elama.

Hiljutisel ringkäigul Utah' osariigi kaunis Brigham City templis meenus mulle kogemus, mille olin saanud, kui teenisin ajaloolise Havai Laie templi lahtiste uste päevade, taaspühitsemise ja kultuuripidustuste koordineerijana.

Mõned kuud enne ulatuslike remonditööde lõppemist kutsuti mind, templiosakonna tegevjuhti vanem William R. Walkerit ja tema kolleege templiosakonnast templisse ringkäigule. Lisaks meile võtsid ringkäigust osa mitu peatöövõtja esindajat. Üheks ringkäigu eesmärgiks oli tutvuda tööde arengu ja kvaliteediga. Ringkäigu ajaks oli umbes 85 protsenti töödest lõpetatud.

Templis ringi liikudes jälgisin ja kuulasin, kuidas vanem Walker ja tema kolleegid tehtu üle arutlesid ja peatöövõtjaga juttu ajasid. Ajuti märkasin ma, kuidas üks meestest ruumist ruumi liikudes käega üle seina tõmbab. Kui ta oli seda mõned korrad teinud, pühkis ta sõrmed puhtaks ja ütles peatöövõtjale: „Sein on kohati kare. See ei vasta templi standarditele. Sein tuleb uuesti üle käia ja siledaks teha.“ Peatöövõtja pani kohusetundlikult kõik tähelepanekud kirja.

Kui jõudsime templis kohta, mida näevad vaid üksikud silmad, pidas toosama mees meid kinni ja juhtis meie tähelepanu äsja paigaldatud kaunile pliiklaasist aknale. Aken oli umbes 60 cm lai ja 180 cm kõrge. Seda kaunistas toonitud klaasidest geomeetiline muster. Mees osutas pisikesele 5-sentimeetrisele värvilisele klaasruudule mustri ja ütles: „See ruut on viltu.“

Silmitsesin ruutu ja minu silmis oli see täiesti korras. Asja mõõduriistaga lähemalt uurides märkasin ma siiski viga. See väike ruut oli tõepoolest 3 mm jagu viltu. Peatöövõtja sai korralduse aken välja vahetada, sest sellisena polnud see kooskõlas templi standarditega.

Tunnistan oma üllatust, kui kuulsin, et kogu aken tuleb sellise pisikese vaevu märgatava vea pärast välja vahetada. Aken asub templis kõrvalises kohas, vaevalt keegi viga või akna enda olemasolu üldse märkaks.

Tol päeval templist koju sõites mõtisklesin omaette, mida olin sellest kogemusest õppinud, või õigemini, mida arvasin olevat sellest kogemusest õppinud. Tegelikult hakkasin kogetut selgemini mõistma alles mitu nädalat hiljem, kui mind valminud templisse ringkäigule kutsuti.

Sisenenud kapitaalremondi läbi teinud Laie templisse, olin selle ilust ja viimistlustööde kvaliteedist rabatud. Ilmselt mõistate, millise ootusärevusega ma „karedaid“ seinu ja „vigast“ akent silmitsesin. Kas peatöövõtja käis seinad üle ja tegi need siledaks? Kas aken vahetati tõepoolest välja? Karedate seinte juurde jõudes nägin oma üllatuseks seintel ilusat tapeeti. Mu esimene mõte oli: „Ah seda see peatöövõtja karedusega siis tegigi – kattis tapeediga.“ Sain siiski teada, et seinte tapetseerimine oli kogu aeg plaanis olnud. Imestasin, mis tähtsust on vaevumärgataval karedusel, kui see nagunii tapeediga kaetakse? Seejärel sammusin ootusärevalt paika, kus oli asunud vigane aken, ja nägin oma üllatuseks otse akna ees kaunist põrandast laeni kõrguvat potitaime. Taas tuli mõttesse: „Ah seda see peatöövõtja väikese viltuse ruuduga siis tegigi – peitis lihtsalt ära.“ Lähemale astudes lükkasin taime lehed kõrvale ja naeratasin: aken oli tõepoolest välja vahetatud. Varem viltune väike ruut sobitus nüüd kenasti ja ühtlaselt mustrisse. Kuulsin, et taim akna ees oli kogu aeg kuulunud sisekujunduse kavadesse.

Miks tuli veidi karedate seinte ja veidi viltuse mustriruuduga nii palju vaeva näha – terve aken välja vahetada –, kui inimese käed või silmad seda iial ei märka? Miks nõuti põhitöövõtjalt nii kõrgeid standardeid?

Lahkudes sügavalt mõtiskledes templist, sain ma sellele vastuse, kui tõtsin pilgu templi uuendatud välisfassaadile ja märkasin seal sõnu „Issandale pühitsetud, Issanda koda”.

Kiriku templid ongi Issanda kojad. Need pühad hooned on ehitatud meile kasutamiseks ning nende seinte vahel tehakse pühi ja päästvaid talitusi. Kuid selle osas, kelle koda see tegelikult on, ei tohiks olla vähimatki kahtlust. Olles ehitusstandardite osas nõudlik igas pisimaski üksikasjas, ei näita me üles üksnes armastust ja austust Issanda Jeesuse Kristuse vastu, vaid näitame kõigile, et me austame ja kummardame Teda, kelle koda see on.

Prohvet Joseph Smithile antud ilmutuses ehitada Nauvoosse tempel õpetas Issand:

„Tulge kogu oma kulla ja oma hõbedaga ja oma kalliskividega ja kõigi oma muinasesemetega ja koos kõigiga, kellel on teadmisi muinasesemetest, ... ja ... kõikide maa väärispuudega;

... ja ehitage koda minu nimele, et Kõigekõrgem saaks seal asuda.”¹

Sellela järgitakse kuningas Saalomoni eeskuju, kes, nagu Vanas Testamendis jutustatakse, ehitas koja Issandale, kasutades sealjuures üksnes parimaid materjale ja ülimat meisterlikkust.² Templite ehitamisel jätkame mõõdukalt piiri pidades selle eeskuju järgimist ka tänapäeval.

Sain teada, et kuigi surelikud silmad ja käed ei pruugi viga kunagi näha või tunda, teab Issand meie pingutuste suurust ja seda, kas oleme andnud endast parima. Sama kehtib ka meie isiklike püüdluste puhul elada templiõnnistuste vääriliselt. Issand on andnud nõu:

„Ja kuivõrd mu rahvas ehitab mulle koja Issanda nimel ja ei lase miskil ebapuhtal sinna sisse tulla, et seda ei rüvetataks, asub selle peal minu hiilgus;

jah, ja mina olen seal, sest ma tulen sinna, ning kõik südamedelt puhtad, kes sinna tulevad, saavad näha Jumalat.

Aga kui see rüvetatakse, ei tule ma sinna ja minu hiilgust ei ole seal, sest ma ei tule templitesse, mis ei ole pühad.”³

Kui märkame, nagu märkas peatöövõtja, oma elus asju, mis ei lähe kokku Issanda õpetustega, kui meie püüdlused pole olnud

just kõige paremad, peaksime kiiresti parandama kõik selle, mis on vääriti, mõistes, et me ei saa peita oma patte Issanda eest. Meil tuleb pidada meeles, et „kui me hakkame varjama oma patte, ... siis vaata, taevad eemalduvad [ja] Issanda Vaim kurvastab”⁴.

Sain ka teada, et Kiriku kõrged standardid templite ehitamisel näitavad, koguni sümboliseerivad seda, kuidas peaksime oma elu elama. Igaüks meist saab rakendada apostel Pauluse õpetusi varajasele Kirikule:

„Eks te tea, et te olete Jumala tempel ja et Jumala Vaim elab teie sees?

Kui keegi rikub Jumala templi, siis Jumal rikub tema; sest Jumala tempel on püha ja seesama olete teie.”⁵

Kõik me oleme valmistatud parimast materjalist ja oleme jumaliku meisterlikkuse imepärane tulemus. Kui me aga saame vastutusealiseks ning astume patu ja kiusatuste lahinguväljale, võib meie endi tempel vajada parandamist ja remonti. Ehk on meis karedaid seinu, mida on vaja siledaks teha, või hingeaknaid, mis vajavad väljavahetamist, et saaksime seista pühades paikades. Tänujulikul kombel pole meile esitatud templistandardiks täiuslikkus, olgugi et me püüdleme selle poole, vaid pigem käskude pidamine ja endast parima andmine Jeesuse Kristuse jüngritena. Minu palve on, et püüaksime elada templiõnnistuste vääriliselt, anda endast parima, teha vajalikud parandused ning likvideerida vead ja puudused, et Jumala Vaim saaks meis alati asuda. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. ÕL 124:26–27.
2. Vt 1Kn 6–7.
3. ÕL 97:15–17.

4. ÕL 121:37.
5. 1Kr 3:16–17; vt ka s 19.

Teie usu proovilepanek

Vanem Neil L. Andersen

Kaheteistkümmne Apostli Kvoorumist

Nagu kuum tuli, mis muudab raua teraseks, kui me jääme ustavaks meie usu tuleproovis, siis puhastatakse ja tugevdatakse meid vaimselt.

Kümme aastat tagasi, kui ma elasin oma naise Kathyga São Paulos Brasiilias, oli Brasiilia São Paulo Interlagose misjoni juhatajaks juhataja David Marriott. David elas koos oma naise Neilli ja oma poegade Willi, Wesley ja Trace'iga meie lähedal. Nad olid vastanud prohveti kutsele ja läinud misjonile ning jätnud maha oma kodu, äri ja paljud pereliikmed.

Ühel pärastlõunal helistas mulle juhataja Marriott. Nende armas õigemeelne 21-aastane tütar Georgia, Indiana Ülikooli viiulitudeng, oli kirikust jalgrattaga koju sõites veoautolt löögi saanud. Esimeste uudiste kohaselt oli tema seisund hea. Kuid mõni tund hiljem halvenes tema seisund järsult.

Pere ja sõbrad paastusid ja palvetasid, et Georgiaga juhtuks ime. Tema ema lendas öösel Brasiiliast sinna. Kui ta järgmisel päeval Indiana osariigi lennujaama jõudis, olid tal vastas tema vanemad lapsed, kes selgitasid pisarsilmil, et olid olnud koos Georgiaga, kui ta suri.

Ma jälgisin Marriotti peret selle kogemuse ajal ja järgnenud kuude ja aastate jooksul. Nad nutsid, palvetasid ja rääkisid Georgiast, nad tundsid suurt valu ja kurbust, kuid nende usk püsis kõikumatuna. Täna hommikul istungil kuulsime sarnasest usust Bowenite ja ka Wilbergerite pere ilusas elus.¹

Usu and on hindamatu. „Aga see on igavene elu,“ ütles Jeesus, „et nad tunneksid sind, ainust tõelist Jumalat ja Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud.“²

Meie usk on keskendunud Jumalale, meie Isale, ja Tema Pojale Jeesusele Kristusele, meie Päästjale ja Lunastajale. Seda usku toetab teadmine, et evangeeliumi täius on taastatud maa peale, et Mormoni Raamat on Jumala Sõna ja et tänapäeva prohvetid ja apostlid hoiavad preesterluse võtmeid. Me hindame oma usku, töötame, et oma usku tugevdada, ja teeme kõik, mis meie võimuses, et oma usku kaitsta.

Apostel Peetrus mainis midagi, mida ta kutsus usu läbikatsumiseks³. Ta oli seda ise kogunud. Meenutage Jeesuse sõnu:

„Siimon, ... saatan on väga püüdnud sõeluda teid nagu nisu!

Aga mina olen sinu pärast Jumalat palunud, et su usk ei lõpeks.“⁴

Peetrus julgustas hiljem teisi: „Armsad, ärge võõrastage enestes,“ ütles ta, „tulekuumust, millega teid pannakse proovile, nii nagu sünniks teile midagi võõrast.“⁵

Need tuleproovid on mõeldud meie tugevdamiseks, kuid need võivad ka vähendada või hävitada teie usaldust Jumala Pojasse ja nõrgendada teie otsust pidada Talle antud lubadusi. Need proovilepanekud on tihti maskeeritud ja seepärast on neid raske märgata. Need juurduvad meie nõrkustes, haavatuses, meie tundlikkuses või asjades, millest me kõige enam hoolime. Ühe inimese tõeline, kuid ületatav proovilepanek võib teisele olla tuleprooviks.

Kuidas olla „vankumatud ja kõrvalekaldumatud“⁶ usu proovilepanekutes? Toetuge sellele, mis aitas teil oma usku üles ehitada – rakendage usku Kristusesse, palvetage, mõtisklege pühakirjade üle, parandage meelt ja pidage käske ja teenige teisi.

Kui seisate silmitsi usuprooviga, siis ükskõik mida teete, ärge lahkuge Kirikust! Usu proovilepaneku ajal Jumala kuningriigist kaugenemine on sama mis tormivarjendist lahkumine tornaado ajal.

Apostel Paulus ütles: „Järelikult ei ole te nüüd enam võõrad ja majalised, vaid pühade kaaskodanikud ja Jumala kodakondsed.“⁷ Kirik on kui varjupaik, kus me enda usku alal hoida saame. Kohtudes teistega, kes usuvad, me palvetame ja leiame vastuseid oma palvetele, kummardame Jumalat läbi muusika, jagame tunnistust Päästjast, teenime üksteist ja

tunneme Issanda Vaimu. Koos võtame sakramenti, saame preesterluse õnnistusi ja käime templis. Issand kuulutas: „Seepärast avaldub selle talitustes jumalikkuse vägi.”⁸ Kui seisate silmitsi usu proovilepanekuga, püsige Jumala kodakondsena Tema varjupaigas kaitse all. Siin on alati koht teie jaoks. Ükski katsumus pole nii suur, et me sellest koos üle ei saaks.⁹

President Thomas S. Monson ütles: „Tohutu kiirusega muudab suunda ühiskonna moraalikompass. Varem sobimatuks ja kõlvatuks peetud käitumist [peetakse] tänapäeval ... üha enamate arvates vastuvõetav[aks].”¹⁰

Kirikus on palju vallalisi täiskasvanuid, kelle varajane täiskasvanuiga on ammu möödunud. Kuigi nende elu on erinev sellest, mida nad endale ette kujutasid, peavad nad kõlbelise puhtuse seadust.¹¹ See võib olla nende usu proovilepanek. Ma väljendan oma sügavaimat austust ja imetlust nende Kristuse jüngrite vastu.

„Jumala käsul tohivad püha sigitusjõudu kasutada ainult mees ja naine, kes on seaduslikus abielus.”¹² Uues Testamendis püstitas Päästja oma järgijatele käitumisnormi, kui Ta kuulutas: „Igaüks, kes naise peale vaatab teda himustades, on oma südames temaga juba abieli rikkunud.”¹³ Ta õpetas teiste üle mitte kohut mõistma, kuid Ta ei kartnud ka otsekohene olla. Ta ütles: „Mine, ja nüüdsest peale ära enam tee pattu!”¹⁴

Meie pere tunneb ühte naist. Te kindlasti tunnete kedagi tema sarnast või olete ehk ise nagu tema. Ta on alati ustav, teenib üllalt Kirikus, teda imetletakse ametialaselt, tema pere austab teda, ja kuigi ta ootas, et abiellub ja saab lapsed, on ta ometi vallaline. „Ma tegin otsuse,” ütles ta, „panna oma ... usaldus Jeesusele Kristusele. Templis käimine aitab mul pidada meeles igavikulisi eesmärke. See aitab mul meeles pidada, et ma pole kunagi üksi. Mul on usku, ... et ... ma ei jää ilma ühestki õnnistusest, ... kui ma ... pean ustavalt oma lepinguid, muuhulgas kõlbelise puhtuse seadust.”¹⁵

Üks teine meessoost sõber teenis väljapaistva misjonärina, millele järgnes pingeline akadeemilise hariduse omandamine. Temagi lootis peret luua. Tema usu proovilepanekuks oli samasoo veetlus. Ta kirjutas mulle hiljuti: „Mulle lubatakse minu patriarhaalses õnnistuses, et ühel päeval on mul oma pere. Kas ...

see juhtub siis selles elus või tulevases, ma [ei] tea. [Aga] mida ma tean, on see, et ma ei taha teha midagi, mis seaks ohtu õnnistuse, mille Jumal on lubanud mulle ja minu järglastele. [Kõlbelise puhtuse seaduse] järgi elamine on raske, aga kas me ei tulnud siia maa peale, et seista silmitsi katsumustega ja näidata Jumalale meie armastust ja austust ... Tema käske pidades? Mind on õnnistatud hea tervise, evangeeliumi, armastava pere ja ustavate sõpradega. Ma olen tänulik oma rohkete õnnistuste eest."¹⁶

Maailm protesteerib, kuidas võite te nii palju nõuda? Issand vastab:

„Aga minu mõtted ei ole teie mõtted, ja teie teed ei ole minu teed, ütleb Issand.

Sest otsekui taevad on maast kõrgemal, nõnda on minu teed kõrgemad kui teie teed."¹⁷

Need kaks Kristuse järgijat on sarnaselt kümnetele tuhandetele teistele tundnud Päästja lubaduse täitumist: „Rahu ma jätan teile, oma rahu ma annan teile. Mina ei anna teile nõnda, nagu maailm annab. Teie süda ärgu ehmuugu ega mingi araks!“¹⁸

Siin on veel üks katsumus. Alati on olnud inimesi, kes tahavad Kirikut laimata ja usku hävitada. Tänapäeval kasutavad nad selleks internetti.

Mõningane informatsioon Kiriku kohta, olgugi veenev, ei vasta lihtsalt tõele. Mäletan, et 1985. aastal astus üks kolleeg Floridas minu ärikontorisse sisse. Tal oli kaasas ajakirja Times artikkel pealkirjaga „Mormoonluse päritolu küsimuse alla seadmine“. See artikkel rääkis hiljuti avastatud kirjast, mille olevat kirjutanud Martin Harris ja mis oli vastuolus Joseph Smithi kirjeldusega Mormoni Raamatu kuldplaatide leidmisloost.¹⁹

Mu kolleeg küsis, kas see uus informatsioon hävitab mormoonide kiriku. Artiklis tsiteeriti meest, kes väitis, et lahkub Kirikust selle dokumendi pärast. Hiljem olevat ka teised Kirikust lahkunud.²⁰ Ma olen kindel, et see oli nende usu proovilepanek.

Mõne kuu pärast avastasid eksperdid (ja ka võltsija ise tunnistas üles), et kiri oli täielik võltsing. Ma mäletan, kuidas ma lootsin, et need inimesed, kes olid Kirikust pettuse pärast lahkunud, leiavad tee tagasi.

Mõned seavad oma usu küsimuse alla, kui leiavad aastatetaguseid Kiriku juhtide seisukohavõtte, mis ei ole kooskõlas meie õpetustega. On üks tähtis põhimõte, mis valitseb Kiriku õpetust. Kiriku õpetus tuleb kõigilt viieteistkümnelt Esimese Presidentkonna ja Kaheteistkümnelt Apostli Kvoorumilt liikmelt. See ei ole peidetud ühe kõne segasesse lõiku. Tõelist õpetust õpetavad paljud, tehes seda tihti. Meie õpetust ei ole raske üles leida.

Kiriku juhid on ausad, kuid ebatäiuslikud mehed. Pidage meeles Moroni sõnu: „Ärge mõistke mind süüdi minu ebatäiuslikkuse pärast, ka mitte minu isa ...; vaid pigem tänage Jumalat, et ta on teinud teile ilmsiks meie puudused, et te õpiksite olema targemad, kui meie oleme olnud.”²¹

Joseph Smith ütles: „Ma pole teile kunagi öelnud, et ma olen täiuslik – kuid ilmutustes pole ühtegi viga.”²² Jumala kätetöö imet Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku ajaloos ja tulevikus võib täielikult mõista ainult vaimse uurimise kaudu. President Ezra Taft Benson ütles kord: „Iga [inimene] on lõppkokkuvõttes surutud vastu ususeina, kus ... ta peab oma tõdemuste eest seisma.”²³ Ärge üllatuge, kui see juhtub teiega.

Proovilepanekud panevadki meid alati proovile. Võime kogeda ahastust, segadust, unetuid öid ja meie padi võib olla pisaratest märg. Kuid meie katsumused ei pea saama vaimselt saatuslikeks. Katsumused ei pea meid eemale juhtima meie lepigutest või Jumala kogukonnast.

„Pidage meeles ..., et oma Lunastaja kaljule, kes on Kristus, Jumala Poeg, peate te ehitama oma aluse; et kui kurat saadab välja oma vägevad tuuled, jah, oma nooled keeristuules, jah, kui kogu tema rahe ja tema vägev torm peksavad teid, ei ole sel mingit võimu teie üle, et tõmmata teid alla lõputu häda ja viletsuse kuristikku, tänu kaljule, millele te olete ehitanud, mis on kindel alus, alus, millele ehitades inimesed ei saa langeda.”²⁴

Nagu kuum tuli, mis muudab raua teraseks, kui me jääme ustavaks *meie* usu tuleproovis, siis puhastatakse ja tugevdatakse meid vaimselt.

Vanem D. Todd Christofferson selgitas, mida tema õppis oma isiklikust proovilepanekust: „Kuigi ma tookord kannatasin, olen ma oma kogemusele tagasi vaadates tänulik, et minu probleemile

ei tulnud kiiret lahendust. ... Kuna ma olin sunnitud mitme aasta jooksul iga päev Jumalalt abi paluma, õppisin ma palvetama ja saama palvetele vastuseid ning ma õppisin väga praktilisel moel uskuma Jumalasse. Ma õppisin tundma oma Päästjat ja oma Taevast Isa viisil, mis ei oleks ehk muidu juhtunud või oleks palju kauem aega võtnud. ... Ma õppisin kogu südamega Issandat usaldama. Ma õppisin, kuidas iga päev käia koos Jumalaga."²⁵

Peetrus kirjeldas, et need kogemused on „palju hinnalisem[ad] ... kullast“²⁶. Moroni lisas, et tunnistus ei tule „enne teie usu proovilepanemist“²⁷.

Oma kõne alguses rääkisin ma Marriotti perest. Eelmisel nädalal käisime koos nende ja Kathyga Georgia haul. Tema surmast on möödunud kümme aastat. Pere ja sõbrad jagasid oma mälestusi Georgiast ja oma armastust tema vastu. Seal olid valged õhupallid, et tähistada tema elu. Georgia ema kõneles pisarsilmil tugevnenud usust ja mõistmisest, mida ta on saanud, ja Georgia isa jagas vaikselt minuga lubatud tunnistust, mille ta on saanud.

Usuga käivad kaasas usu proovilepanekud, mis toovad tugevamat usku. Issanda lohutav kinnitus Joseph Smithile on sama lubadus, mida Ta lubab teile usu tuleproovis: „Püsi oma teel, ... ära karda ..., sest Jumal on sinuga igavesest ajast igavesti.“²⁸ Selle kohta jagan ma oma püha tunnistust Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Vt Shayne M. Bowen, Sest mina elan ja ka teie peate elama; Ann M. Dibb, Tean seda. Elan selle järgi. Armastan seda. 182. sügise üldkonverentsi pühapäeva hommikuse istungi kõned.
2. Jh 17:3.
3. 1Pt 1:7.
4. Lk 22:31–32.
5. 1Pt 4:12; rõhutus lisatud.
6. Al 1:25.
7. Ef 2:19.
8. ÖL 84:20.
9. Vt Mo 18:8.
10. Thomas S. Monson, Stand in Holy Places. – *Liahoona*, nov 2011, lk 82.
11. Vt Ezra Taft Benson. The Law of Chastity. – *New Era*, jaan 1988, lk 4–7; *Brigham Young University 1987–1988, Speeches (kõned)*, 1988, lk 1–5. – *speeches.byu.edu*. Vt ka *Evangeeliumi alused*, 2009, lk 224–232.
12. Perekond: Läkitus maailmale. – *Liahoona*
13. Mt 5:28.
14. Jh 8:11.
15. Kiri, 2012.
16. Kiri, 2012.

- 17 Js 55:9.
 18 Jh 14:27.
 19 Vt Richard N. Ostling. Challenging Mormonism's Roots. – *Time*, 20. mai 1985, lk 44.
 20 Vt Gordon B. Hinckley. Lord, Increase Our Faith. – *Ensign*, nov 1987, lk 52.
 21 Mr 9:31.
 22 *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, 2007, lk 522.
 23 Ezra Taft Benson, *The Book of Mormon Is the Word of God*. – *Tambuli*, mai 1988, lk 6.
 24 Hl 5:12.
 25 D. Todd Christofferson. Give Us This Day Our Daily Bread. Kiriku haridussüsteemi küünlavalgusõhtu, 9. jaan 2011. – lds.org/broadcasts.
 26 1 Pt 1:7; vt ka 1 Pt 4:13.
 27 Et 12:6.
 28 ÕL 122:9; President George Q. Cannon ütles: „Olgu tegu kui tahes raske katsumuse või kannatusega, kui tahes sügava masendusega –

[Jumal] ei hülga meid iialgi. Ta pole seda varem teinud ega tee ka edaspidi. Ta ei saa seda teha. See ei ole Tema loomuses. Ta on muutumatu isik, kes on sama eile ja täna ja Ta jääb samaks kogu igavikuks. Me oleme leidnud selle Jumala. Me oleme leidnud Temas sõbra, kuuletudes Tema evangeeliumile. Ta seisab meie kõrval. Me võime käia läbi tulisest ahjust, me võime minna läbi sügavast veest, aga me ei põle ega upu. Me väljume kõigist katsumustest ja raskustest paremate ja puhtamatena, kui me ainult usaldame oma Jumalat ja peame Tema kärke” (Freedom of the Saints. Kogunud Brian H. Stuy, *Collected Discourses, esitasid president Wilford Woodruff, tema kaks nõuandjat, kaksteist apostlit ja teised*, 5 köidet. 1987–1992, 2. kd, lk 185). Vt samuti Jeffrey R. Holland, *Come unto Me*. – *Ensign*, apr 1998, lk 16–23.

Kaitse lapsi

Vanem Dallin H. Oaks

Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist

Keegi ei tohiks täitmata jätta palvet ühineda, et hoolida rohkem meie laste – meie kasvava põlvkonna – tulevikust.

Me kõik teame seda tunnet, mis tekib, kui nuttev laps vajab meie abi. Armastav Taevane Isa annab meile neid tundeid, et õhutada meid Tema lapsi aitama. Palun meenutage neid tundeid, kui ma räägin meie vastutusest kaitsta ja tegutseda laste heaolu silmas pidades.

Ma kõnelen Jeesuse Kristuse evangeeliumi, sealhulgas Tema päästmisplaani vaatenurgast. Minu kutse nõuab seda. Kohalikel Kiriku juhtidel on kohustus ühe üksuse ees, näiteks koguduse või vaia ees, aga apostli vastutuselasse kuulub terve maailm. Kõik lapsed, olenemata rahvusest, rassist või usutunnistusest, on Jumala lapsed.

Kuigi ma ei räägi poliitika ega avaliku korra seisukohalt, ei või ma sarnaselt teistele kirikujuhtidele kõneleda laste heaolust ilma, et mainiksin kodanike, ametnike ja eraorganisatsioonide töötajate tehtavaid valikuid. Päästja on käskinud meil kõigil üksteise ja eriti nõrkade ja kaitsetute eest hoolt kanda.

Lapsed on väga kaitsetud. Nad ei ole suutelised ennast ise kaitsma ega enda eest hoolitsema või suudavad seda vaid vähesel määral ja neil on vähe mõjuvõimu kõige üle, mis on hädavajalik nende heaoluks. Lastel on vaja eestkostjaid ja vastutajaid, kes seaksid nende heaolu enda isekatest soovidest tähtsamale kohale.

I

Kogu maailmas šokeerib meid see, kuidas miljoneid lapsi väärkohtlevad kuritegelikud ja isekad täiskasvanud.

Mõnes sõjast laastatud riigis röövitakse lapsi, et panna nad armeesse teenima.

ÜRO raporti hinnangul langeb igal aastal üle kahe miljoni lapse prostitutsiooni ja pornograafia ohvriks.¹

Päästmisplaani vaatenurgast on üks suurimaid laste vastu toime pandud kuritegusid nende mitte sünnitamine. See on ülemaailmne trend. Ameerika Ühendriikides on sündimus 25 aasta madalaim² ja sündimus enamikus Euroopa ja Aasia riikides on juba mitu aastat olnud madalamal suremuse tasemest. See ei ole ainult religioosne probleem. Kui kasvav põlvkond väheneb, siis õõnestab see kultuure ja isegi riike ning seab nende eksistentsi ohtu.

Üks põhjus, miks sünnid vähenevad, on abort. Kogu maailmas tehakse aastas üle 40 miljoni abordi.³ Paljud seadused lubavad või isegi propageerivad aborti, kuid meie silmis on see kuritegu. Laste väärkohtlemise alla loetakse ka rasedusaegne lootekahjustus, mis võib tekkida ema valesst toitumisest või narkootikumide tarvitamisest.

Näib irooniline, et tohtu hulk lapsi saab hukka või viga juba enne sündi, samas kui suur hulk viljatuid paare igatseb lapsi saada või adopteerida.

Laste kuritarvitamine või hooletusse jätmine pärast sündi on avalikkusele rohkem nähtav. Kogu maailmas sureb peaaegu kaheksa miljonit last enne oma viiendat sünnipäeva ja seda enamasti haigustesse, mis on nii ravitavad kui ka ennetatavad.⁴ Maailma Tervishoiuorganisatsiooni raporti kohaselt on vale toitumise tagajärjel üks neljandik lastest vaimselt või füüsiliselt arengust maas.⁵ Kiriku juhid, kes elavad ja reisivad maailma eri paigus, puutuvad selliste probleemidega sageli kokku. Algühingu üldjuhatuse teatel elavad lapsed tingimustes, mida me ei oskaks isegi ette kujutada. Üks Filipiini ema ütles: „Vahel ei ole meil küllalt raha, et toitu osta, aga sellest pole midagi, sest see annab mulle võimaluse oma lastele usku õpetada. Me koguneme kokku ja palume abi ja lapsed näevad, kuidas Issand meid õnnistab.”⁶ Lõuna-Aafrikas kohtas Algühingu töötaja väikest

tüdrukut, kes oli üksi ja kurb. Armastavatele küsimustele areldi antud vastustest selgus, et tal ei ole ema, isa ega vanaema – ainult vanaisa, kes tema eest hoolitseb.⁷ Sellised tragöödiad on igapäevased mandril, kus paljud hoolekandjad on AIDS-i surnud.

Isegi rikastes riikides on väikesed lapsed ja noored hooletusse jäetud. Lastel, kes kasvavad vaesuses, on halvem tervishoid ja kehvem väljavaade haridust omandada. Oma füüsilises ja kultuurilises ümbruses satuvad nad ohtlikesse olukordadesse, isegi seepärast, et on jäänud vanemliku hooleta. Vanem Jeffrey R. Holland rääkis hiljuti ühe viimse aja pühast politseiniku kogemusest. Uurimise käigus leidis ta viis väikest last, kes kõvasti üksteise ligi hoides püüdsid magada ilma voodipesuta räpasel põrandal eluruumis, kus nende ema ja teised alkoholi jõid ja pidutsesid. Kortteris polnud midagi süüa ja nad olid näljased. Kui politseinik oli lapsed ajutiselt kokkuseatud voodile magama pannud, põlvitas ta maha ja palus, et Jumal neid kaitseks. Kui ta end minekule seadis, jooksis üks kuueaastane laps talle järele, haaras tema käe pihku ja anus: „Palun lapsendage mind.”⁸

Me mäletame oma Päästja õpetust, kui ta asetab väikese lapse oma järgijate ette ja kuulutas:

„Ja kes iganes ühe niisuguse lapse võtab vastu minu nimel, võtab vastu minu.

Aga kes iganes on püüniseks kellele tahes neist pisikestest minusse uskujaist, sellele oleks parem, et talle vesikivi kaela riputataks ja ta uputataks mere sügavusse” (Mt 18:5–6).

Kui me kaalume ohtusid, mille eest tuleks lapsi kaitsta, peaksime nende hulka arvama ka psühholoogilise väärkohtlemise. Vanemad, teised hooldajad, õpetajad või eakaaslased, kes alandavad, kiusavad või häbistavad lapsi või noori, võivad tekitada püsivamat kahju kui füüsiline vigastus. Kui panna laps tundma, et ta on väärtusetu ja teda ei armastata ega taheta, võib sellel olla tõsine ja pikaajaline kahjulik mõju nende emotsionaalsele heaolule ja arengule.⁹ Noored, keda vaevab mingi tavatu olukord, näiteks samasooiharus, on eriti haavatavas seisus ja vajavad armastavat mõistmist, mitte tagakiusamist või seltskonnast väljatõukamist.¹⁰

Issanda abiga võime meelt parandada ja olla armastavamad ja abistavad kõigi laste suhtes – nii meie endi laste kui ka meid ümbritsevate laste suhtes.

II

On mõned näited laste füüsilistest ja emotsionaalsetest ohtudest, mis on samaväärsed nendega, mis tõusevad esile suhetes vanemate või hooldajatega. President Thomas S. Monson on kõnelenud laste väärkohtlemiste „alatutest tegudest”, kus vanemad on lapsi füüsiliselt ja emotsionaalselt haavanud ja moondanud.¹¹ Ma tundsin suurt kurbust, kui Utah' Ülemkohtus teenides selliste juhtumite tõendusmaterjale uurisin.

Laste heaolu tagamiseks on määrava tähtsusega see, kas nende vanemad on abielus, milline abielu on ja kui kaua see kestnud on ning milline kultuur, ootused abielule ja laste eest hoolitsemisele nende elukohas üldiselt on. Kaks perekondi uurivat teadlast selgitasid: „Kogu ajaloo vältel on abielu olnud ennekõike institutsioon laste saamiseks ja kasvatamiseks. See on loonud kultuurilise sideme, mis püüab siduda isa oma laste külge, sidudes ta tema laste emaga. Kuid viimasel ajal on laste tähtsus abielus kahanenud.”¹²

Harvardi Ülikooli juuraprofessor kirjeldas praegust seadusandlust ja suhtumist abielusse ja lahutusse: „Praegune Ameerika abielu, nii nagu seda käsitletakse seadustes ja popkirjanduses, näeb välja selline: Abielu on on suhe, mis on vajalik abikaasade kui üksikisikute rahulolu tagamiseks. Kui see enam oma funktsiooni ei täida, siis ei ole keegi selles süüdi ja mõlemad abikaasad võivad selle omal soovil lõpetada. ... Lastest pole peaaegu üldse juttu. Kui neid ka mainitakse, siis vaid vähem tähtsate kõrvaosatäitjatena.”¹³

Meie Kiriku juhid on õpetanud, et „abiellu suhtutakse kui tühipaljasse lepingusse, mille võib kergekäeliselt sõlmida ja esimese raskuse ilmnemisel jälle tühistada. Selline suhtumine on vale ja väärrib tõsist hukkamõistu”, eriti kui kannatajateks on lapsed.¹⁴ Ja lastele mõjub lahutus traagiliselt. Üle poolte viimaste aastate lahutustest olid paaride vahel, kellel olid väikesed lapsed.¹⁵

Paljudel lastel oleks olnud õnnistus kasvada peres, kus on mõlemad vanemad, kui nende vanemad oleksid vaid järginud

inspireeritud õpetust läkituses maailmale: „Mehel ja naisel on pühalik vastutus armastada teineteist ja hoolitseda teineteise eest ning armastada oma lapsi ja hoolitseda nende eest. ... Vanematel on püha kohustus kasvatada oma lapsi armastuses ja õigemeelsuses, hoolitseda nende füüsiliste ja vaimsete vajaduste eest ning õpetada neid armastama ja teenima teineteist.”¹⁶ Kõige paremaks õpetuseks lastele on nende vanemate eeskuju. Lahutavate vanemate lapsed saavad negatiivse õppetunni.

Kindlasti on ka juhtumeid, kus lahutus on vajalik laste heaoluks, kuid sellised olukorrad on erand.¹⁷ Enamiku abielutülide puhul peaksid tülitsevad vanemad rohkem laste huve arvestama. Issanda abiga suudavad nad seda. Lastel on vaja emotsionaalset ja isiklikku tuge, mis tuleb kahelt vanemalt, kes on ühtsed abielus ja eesmärkides. Mind ennast kasvas lesestunud ema ja ma tean omast käest, et seda pole võimalik alati saavutada, kuid see on ideaal, mille poole peaks püüdlema, kui vähegi võimalik.

Lapsed on esimesed ohvrid praeguste seaduste tagajärjel, mis lubavad niinimetatud „süüdlaseta lahutusi”. Laste seisukohast on lahutus liiga lihtne. Võttes kokku aastatepikkust ühiskonnateaduste uurimistööd, tegi hoolikas teadlane järelduse, et „laste seisukohast on parim peremudel, kus on kaks bioloogilist vanemat, kes püsivad abielus.”¹⁸ New York Timesi reporter pani tähele „huvitavat fakti, et kuigi traditsioonilisi abielusid Ameerika Ühendriikides on vähem, ... on kuhjunud tõendusmaterjali selle institutsiooni tähtsusest laste heaolu seisukohalt.”¹⁹ See tõsiasi peaks andma mõtlemisainet praegustele ja tulevastele vanematele nende otsustes abielu ja lahutuse osas. Meil on samuti vaja, et poliitikud, arvamusiidrid ja ametnikud pööraksid rohkem tähelepanu laste heaolule, selle asemel et keskenduda üksnes valjuhäälsate valijate isekatele soovidele.

Lapsed on samuti vabaabielude ohvrid. Vaid vähesed kasvava põlvkonna heaolu näitajad on häirivamad kui hiljutine raport, millest selgus, et 41 protsenti kõikidest Ameerika Ühendriikides sündinud lastest sündisid naistele, kes ei olnud abielus.²⁰ Vallalistel emadel on tohtud väljakutsed ja kõik viitab

sellele, et nende lapsed on märkimisväärselt halvemas seisus võrreldes nende lastega, keda kasvatavad abielus vanemad.²¹

Enamik vallalistele emadele sündinud lastest – ehk 58% – sündis vabaabielus paaridele.²² Olgu meie suhtumine nendesse paardesse, kes otsustavad mitte abielluda, milline tahes, uurimused näitavad, et nende lapsed on märkimisväärselt halvemas seisus.²³ Laste jaoks on oluline stabiilsus, mis abieluga kaasas käib.

Võib oletada, et lapsed, keda kasvatavad samasoolised paarid, on samuti halvemas seisus. Sotsiaalteaduslik kirjandus ei anna üheseid vastuseid selle kohta, milline on selliste suhete pikaajaline mõju lastele – andmed on vastuolulised ja poliitiliselt kallutatud peamiselt seetõttu, nagu kirjutas New York Timesi ajakirjanik, et „samasooliste abielu on ühiskondlik eksperiment ja nagu kõigi eksperimentidega, nii läheb ka sellega aega, et mõista selle tagajärgi.”²⁴

III

Ma olen rääkinud kõikjal maailmas elavate laste eest. Mõned võivad nende näidetega mitte nõustuda, kuid keegi ei tohiks täitmata jätta palvet ühineda, et hoolida rohkem meie laste – meie kasvava põlvkonna – tulevikust.

Me räägime Jumala lastest ja Tema võimsa abiga võime nende aitamiseks rohkem ära teha. Selle abipalvega ei pöördu ma ainult viimse aja pühade poole, vaid usklikke inimeste ja teiste poole, kes oma väärtushinnangute tõttu seavad teiste vajadused enda omadest tähtsamale kohale, eriti laste heaolu.²⁵

Usklikud inimesed on samuti teadlikud Päästja õpetustest Uues Testamendis, et süütud väikesed lapsed on meile eeskujuks alandlikkusest ja õpivalmidusest.

„Tõesti, ma ütlen teile, kui te ei pöördu ega saa kui lapsed, ei pääse te taevariiki!

Kes nüüd iseennast alandab selle lapse taoliseks, see on suurim taevariigis” (Mt 18:3–4).

Mormoni Raamatust võime lugeda, kuidas ülestõusnud Issand õpetas nefilasi, et nad peavad meelt parandama ja saama ristitud „ning saama väikese lapse sarnaseks” või muidu nad ei saa pärida Jumala kuningriiki (3Ne 11:38; vt ka Mn 8:10).

Ma palvetan, et me muutuksime alandlikuks nagu väikesed lapsed ja püüaksime kaitsta meie väikeseid lapsi, sest nemad on meie, meie Kiriku ja meie riikide tulevik. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Vt UNICEF. *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat*, 2004, lk 26.
2. Vt Haya El Nasser. National Birthrate Lowest in 25 Years. – *USA Today*, 26. Juuli 2012, A1.
3. Vt Gilda Sedgh ja teised, Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008, *The Lancet* köide 379 nr 9816, 18. veeb 2012, lk 625–632.
4. Vt UNICEF, Young Child Survival and Development, <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Vt World Health Organization, *World Health Statistics 2012*, 2012. lk 109, 118.
6. Algühingu üldjuhatuse raport, 13. sept 2012.
7. Algühingu üldjuhatuse raport.
8. Vt Jeffrey R. Holland. Israel, Israel, God Is Calling, Kiriku haridussüsteemi satelliidi ülekanne, 9. sept 2012, lds.org/broadcasts; vt samuti R. Scott Lloyd, Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland, *Deseret News*, 10. sept 2012, lk B2.
9. Vt Kim Painter, Parents Can Inflict Deep Emotional Harm, *USA Today*, 30. juuli 2012, lk B8; Rachel Lowry, Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows, *Deseret News*, 5. aug 2012, lk A3.
10. Vt End the Abuses, *Deseret News*, 12. juuni 2012, lk A10.
11. Thomas S. Monson, A Little Child Shall Lead Them, *Liahona*, juuni 2000, lk 2.
12. Bradford Wilcox ja Elizabeth Marquardt, toimetajad., *The State of Our Unions: Marriage in America*, 2011, lk 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges*, 1987, lk 108.
14. David O. McKay, Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce, *Improvement Era*, juuni 1969, lk 5.
15. Vt Diana B. Elliott and Tavia Simmons, Marital Events of Americans: 2009, *American Community Survey Reports*, aug 2011.
16. Perekond: Läkitus maailmale. – *Liahoona*
17. Vt Dallin H. Oaks, Divorce, *Liahona*, mai 2007, lk 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010*, 2012, lk 158.
19. Ross Douthat, Gay Parents and the Marriage Debate, *New York Times*, 11. juuni 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Vt Joyce A. Martin ja teised, Births: Final Data for 2010, *National Vital Statistics Reports*, 60 nr 1, aug 2012, lk 10.
21. Vt William J. Doherty ja teised., *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences*, 2002; ja W. Bradford Wilcox ja teised, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3. kd, 2011.

22. Vt Martin ja teised, Births: Final Data for 2010, lk 10–11.
23. Vt Wilcox ja teised, *Why Marriage Matters*.
24. Douthat, Gay Parents and the Marriage Debate. Viimane ja väga põhjalik uurimus näitab, et märkimisväärselt halvemas seisus on väikesed lapsed, kelle üks vanematest on olnud suhtes samast soost isikuga enne lapse 18-aastaseks saamist (vt Mark Regnerus, How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study, *Social Science Research* 41, 2012, lk 752–770).
25. Viimse aja pühad on eriti pühendunud laste kasvatamisele kui elu ühele tähtsamale eesmärgile (vt Pew Research Center's Forum on Religious and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 12. jaan 2012, lk 10, 16, 51).

Vennad, meil on töö teha

Vanem D. Todd Christofferson

Kaheteistkümmne Apostli Kvoorumist

Preesterluse meestena on meil keskne roll nii ühiskonnas, kodus kui ka Kirikus.

Vennad! Viimastel aastatel on palju räägitud ja kirjutatud meeste ja poiste väljakutsetest. Mõned raamatupealkirjad on näiteks „Why There Are No Good Men Left” (Miks ei ole enam häid mehi?), „The Demise of Guys” (Meeste allakäik), „The End of Men” (Meeste lõpp), „Why Boys Fail” (Miks saadab poisse ebaedu) ja „Manning Up” (Meheks saamine). Huvitaval kombel on enamik neist raamatutest naiste kirjutatud. Kõiki neid raamatuid läbiv ühine joon on see, et paljudes tänapäeva ühiskondades edastatakse meestele ja poistele vastandlikke ning alavääristavaid signaale selle kohta, mis on nende roll ja väärtus ühiskonnas.

Raamatu „Meheks saamine” autor kirjeldab seda järgnevalt: „Peaaegu terve tsivilisatsiooni reeglilik on olnud, et tüdruk saab naiseks füüsilise küpsuse saavutamisel, poisid aga peavad läbima testi. Nad peavad näitama üles julgust, füüsilisi võimeid ja seda, et nad on omandanud kõik vajalikud oskused. Eesmärgiks on tõestada, et nad on võimelised olema naiste ja laste kaitsjad, mis on alati olnud nende peamine roll ühiskonnas. Tänapäeval, kui naised jätkuvalt selles arenenud majanduses edenevad, on abikaasade ja isade leivateenija roll muutunud valikuliseks. Samuti on muutunud varasemad isikuomadused, mida meestelt oodati, et oma rolli täita, milleks olid meelekindlus, kindlameelsus, julgus ja truudus. Nüüdseks on see kontseptsioon vananenud ning muutunud isegi natuke piinlikkust tekitavaks.”¹

Kuigi edendatakse innukalt naiste võimalusi, mida me täielikult toetame, leidub neid, kes alavääristavad mehi ja nende panust. Nad paistavad arvavat, et elu on meeste ja naiste vaheline võistlus, kus üks peab teise üle valitsema ja nüüd on käes naiste valitsusaeg. Mõned väidavad, et karjäär on kõige tähtsam ja abielu ja lapsed peaksid olema täiesti valikulised, seega, miks on meil mehi üldse vaja?² Paljudes Hollywoodi filmides, televisiooni ja kaabeltelevisiooni saadetes ning isegi reklaamides kujutatakse mehi ebakompetentsete, ebaküpete või enesekesksetena. Sellisel kultuurilisel meeste alandamisel on kahjustav mõju.

Näide Ameerika Ühendriikides tehtud statistikast: „Tüdrukute õppetase on nüüd poiste omast parem igal tasemel algkoolist kuni magistriõpinguteni välja. Kaheksandasse klassi jõudes oskavad ainult 20 protsenti poistest piisaval tasemel kirjutada ja 24 protsenti lugeda. 2011. aastal olid noorte meeste ülikooli sisseastumiseksami tulemused viimase 40 aasta madalaimad. Vastavalt Rahvusliku Haridusstatistika Keskuse andmetele on poistel 30 protsenti suurem tõenäosus keskkooli või ülikooli mitte lõpetada. ... Ennustatakse, et 2016. aastaks on 60 protsenti bakalaureuse, 63 protsenti magistri- ja 54 protsenti doktorikraadidest naistel. Kaks kolmandikku õpilastest eripedagoogika tugiprogrammides on poisid.”³

Mõned mehed ja noormehed on hakanud kasutama neid negatiivseid signaale vabandusena, et vältida vastutust ja mitte vastutustundlikuks täiskasvanuks saada. Üks ülikooli professor tegi tähelepaneku, mis vastab liiga tihti tõeale, milles ta märkis: „Mehed tulevad tundi, nokkmüts tagurpidi peas, ja [nõmedate] vabandustega, et „arvutiprogramm sõi mu koduse töö ära”. Samas naised planeerivad ette ja küsivad soovituskirju, et minna juurat edasi õppima.”⁴ Üks naissoost filmikriitik avaldas küüniliselt arvamust, et „mida me võime meestelt oodata, seda ka juhul, kui meil veab ja me üldse otsustame partneri kasuks, on see, et nad oleksid meile partnerid. Keegi, kes tegutseb oma alal ja samas austab seda, et meie tegutseme enda omal.”⁵

Vennad, meiega ei tohi nii juhtuda. Preesterluse meestena on meil keskne roll nii ühiskonnas, kodus kui ka Kirikus. Kuid me peame olema mehed, keda naised võivad usaldada, keda lapsed

võivad usaldada ja keda Jumal võib usaldada. Neil viimsetel aegadel ei saa me Kirikus ega Jumala kuningriigis lubada endale poisse ja mehi, kes triivivad. Me ei saa endale lubada noori mehi, kellel puudub enesedistsipliin ja kes elavad ainult meelelahutuse nimel. Me ei saa endale lubada noori täiskasvanud mehi, kes elus kuskile edasi ei jõua, kes ei võta pere loomist tõsiselt ega panusta maailma. Me ei saa endale lubada isasid, kes ei paku vaimset juhatust oma kodus. Me ei saa endale lubada, et mehed, kel on püha preesterlus Jumala Poja korra järgi, raiskavad oma jõu pornograafia peale või veedavad oma elu küberruumis (iironiliselt tähendab see *olla kinni maistes asjades*, olemata osa maailmast).

Vennad, meil on töö teha.

Noored mehed, te peate koolis hästi õppima ja peale keskkooli oma õpinguid jätkama. Mõned teie seast soovivad minna edasi ülikooli, et õppida ja olla edukad äris, põllumajanduses, ühiskonnas või muul erialal. Mõned on andekad kunstis, muusikas või õpetaja ametis. Teised valivad sõjaväelase karjääri või õpivad ametit. Aastate jooksul on minu kodus teinud remonditöid mitmed oskustöölised ja ma imetlen nende meeste tööd ja oskusi. Ükskõik mis ameti te valite, on oluline, et te oma valitud ametis kompetentsed oleksite, et te võiksite pidada oma pere ülal ja panustada oma kogukonda ja riiki.

Nägin hiljuti filmi 14-aastase noormehe Amari elust Indias ühe päeva jooksul. Ta ärkab vara ja töötab kahes töökohas, enne ja pärast kooli, kuus ja pool päeva nädalas. Tema sissetulek moodustab suure osa nende pere sissetulekust. Pärast pimedat kiirustab ta oma kulunud jalgrattal oma teisest töökohast koju, leiab veel aega paar tundi kodutöid teha, enne kui kukub umbes kella üheteistkümnelt ajal põradal asetsevale voodile, kus magavad veel tema vennad-õed. Kuigi ma pole teda kunagi kohanud, olen ma uhke tema usinuse ja julguse üle. Ta annab endast parima nappide ressursside ja võimaluste juures ning on õnnistuseks oma perele.

Täiskasvanud mehed, kes te olete isad, vallalised täiskasvanud, juhid, koduõpetajad, olge väärilised eeskujud ja aidake kasvaval põlvkonnal meesteks sirguda. Õpetage neile

suhthemis- ja teisi oskuseid: kuidas osaleda vestluses, kuidas tutvuda ja teistega suhelda, kuidas käituda naiste ja tüdrukutega, kuidas teenida, kuidas olla aktiivne ja nautida vaba aega, kuidas tegeleda huvialadega neist sõltuvusse jäämata, kuidas parandada vigu ja teha paremaid valikuid.

Ja nii ütlen ma kõigile, kes kuulavad, ükskõik kus see sõnum teieni jõuab. Ma ütlen, nagu Jehoova ütles Joosuale: „Ole vahva ja tugev” (Jos 1:6). Olge julged ja valmistuge, nagu suudate, ükskõik milline on teie olukord. Valmistuge olema hea abikaasa ja isa, valmistuge olema hea ja usin kodanik, valmistuge teenima Issandat, kelle preesterlust te hoiate. Kus tahes te olete, teie Taevaisa on teist teadlik. Te ei ole üksi, teil on preesterlus ja Püha Vaimu and.

Paljudest kohtadest, kus teid vajatakse, on üks tähtsamaid just teie preesterluse kvoorum. Meil on vaja kvoorumeid, mis pakuvad pühapäeval liikmetele vaimutoitu ning kes ka teenivad. Meil on vaja kvoorumi juhatajaid, kes keskenduvad Jumala töö tegemisele ja kvoorumi liikmete ja nende perekondade tugevdamisele.

Kaaluge misjonile minekut. Noored mehed, teil pole aega raisata. Te ei tohiks lükata edasi ettevalmistust kuni 17- või 18-aastaseks saamiseni. Aaroni preesterluse kvoorumid võivad aidata oma liikmetel mõista preesterluse vannet ja lepingut ning valmistuda vanemaks pühitsemiseks, nad võivad aidata mõista templitalitusi ja nendeks ning edukaks misjoniks valmistuda. Melkisedeki preesterluse kvoorumid ja Abiühing võivad aidata vanematel ette valmistada misjonäre, kes on lugenud Mormoni Raamatut ja kes on pühendunud teenimisele. Ja igas koguduses võivad need kvoorumid teha koostööd seal teenivate täisajaliste misjonäridega.

Sellega seotud töö, mis lasub peamiselt preesterluse õlgadel, on Päästja kutse, mille edastas meile president Thomas S. Monson, et päästa neid, kes on eemaldunud evangeeliumist või kes on mingil põhjusel rahulolematuks muutunud. Me oleme selles osas suurepäraselt edu saavutanud, sealhulgas noorte meeste tubli töö. Üks Aaroni preesterluse kvoorum Rio Grande hispaania keelt kõnelevas koguduses Albuquerque's New Mexicos arutles koos selle üle, kelle nad võiksid Kirikusse tagasi tuua, misjärel

külastasid neist igäüht üheskoos. Üks noormeest, keda külastati, ütles: „Kui nad mu uksele ilmusid, tundsin ma ennast tähtsana.“ Ja teine ütles: „Ma tundsin hinges rõõmu, et keegi soovis, et ma kirikus käiksin, ja nüüd soovin ma kirikus käia.“ Kui kvoorumid liikmed ühte noormeest kirikusse tagasi kutsusid, palusid nad tal endaga järgmisele külaskäigule kaasa tulla ja ta läks koos nendega. Nad ei kutsunud teda ainult Kirikusse, nad võtsid ta kohe kvoorumid liikmena omaks.

Veel on rasked, kuid tähtsad preesterluse ülesanded pereajalootöö ja templitöö. Peagi saabub selle kohta Esimese Presidentkonna kiri, milles räägitakse uuendatud kutses ja laiendatud haardes selles äärmiselt tähtsas töös, mida peame tegema.

Meie kvoorumid moodustavad ka vastastikuse abi vennaskonna. President Gordon B. Hinckley on öelnud: „See saab olema imeline päev, mu vennad. See saab olema Issanda eesmärkide täitumise päev, kui meie preesterluse kvoorumid muutuvad jõuankruks igale mehele, kes nendesse kuuluvad, ning kui iga preesterluse mees võib öelda: „Mina olen Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku preesterluse kvoorumid liige. Ma olen valmis abistama oma vendi kõigis nende vajadustes ning olen kindel, et nemad on valmis abistama mind. Koos töötades võime seista ilma piinlikkust tundmata ja ilma kartmata iga vastuolu tuules, mis võib puhuda, olgu see siis majanduslik, sotsiaalne või vaimne.“”⁶

Vaatamata meie parimatele jõupingutustele ei lähe kõik alati nii, nagu planeerime. Eriline katsumus, mis võib tulla ühe mehe ellu, on tööpuudus. Ühes Kiriku algusaegadest pärit hoolekandeteemalises voldikus oli kirjas: „Töötu mees on Kiriku jaoks eriti oluline, sest oma pärandist ilma jäetuna pannakse ta nagu liob proovile – tema ausameelsus pannakse proovile. Kui päevad venivad nädalate, kuude ja isegi aastate pikkuseks katsumuseks, muutub valu sügavamaks. ... Kirikul pole lootust päästa meest pühapäeval, kui see terve nädala vaatab rahulikult pealt tema katsumusi.“”⁷

2009. aasta aprillis rääkis endine juhtiva piiskopkonna nõuandja Richard C. Edgley loo ühest eeskujulikust kvoorumist, kus tehti kõik, et aidata oma liiget, kes oli kaotanud töö:

„Phili autoremonditöökoda Utah’ osariigis Centerville’is on tunnistuseks sellest, mida preesterluse juhid ja kvoorum võivad korda saata. Phil oli vanemate kvoorumi liige ning töötas kohalikus autoremonditöökojas mehaanikuna. Kahjuks pidi töökoda, kus Phil töötas, ta majanduslike raskuste tagajärjel koondama. Phil oli uudisest väga muserdatud.

Kuulnud, et Phil on kaotanud töö, kaalusid tema piiskop Leon Olson ning vanemate kvoorumi juhatus palvemeelselt viise, kuidas mees taas jalule aidata. Pealegi oli abivajaja nende kvoorumikaaslane ja vend. Nad jõudsid järeldusele, et Philil on piisavalt oskusi, et alustada omaenda äri. Üks kvoorumi liige tegi ettepaneku kasutada remonditöökojana tema vana küüni. Teistel kvoorumi liikmetel oli võimalus koguda uude töökotta erinevaid vajalikke tööriistu ja vahendeid. Peaaegu kõigil oli võimalik aidata vähemalt vana küüni puhastada.

Nad jagasid oma ideid Philiga ja seejärel kvoorumi ülejäänud liikmetega. Küün korrastati ja renoveeriti, tööriistad koguti kokku ning pandi valmis. Phili autoremonditöökoda oli edukas ning lõpuks kolis ümber paremale ja alalisemale pinnale – kõik tänu sellele, et kvoorumi liikmed olid kriisi ajal valmis aitama.”⁸

Prohvetid on aastate jooksul korranud: „Kõige tähtsamat Issanda tööd, mida te eales teete, teete omaenda kodu seinte vahel.”⁹ Meil on palju teha, et tugevdada abielu ühiskonnas, mis üha enam alahindab selle tähtsust ja eesmärki. Meil on palju teha, et õpetada oma lapsi „palvetama ja kõndima Issanda ees laitmatult” (ÕL 68:28). Meie ülesanne on aidata meie lastel kogeda vägevast südame muutust või Issandasse pöördumist, millest Mormoni Raamatus nii selgelt kirjutatakse (vt Mo 5:1–12, Al 26). Koos Abiühinguga võivad preesterluse kvoorumid toetada lapsevanemaid ja abielusid ning kvoorumid võivad pakkuda üksikvanemate peredele preesterluse õnnistusi.

Jah, vennad, meil on töö teha. Suur tänu teile teie ohverduste ja heategude eest. Jätkake samas vaimus ja Issand õnnistab teid. Vahest te ei pruugi teada, mida teha või öelda, aga rühkige edasi. Hakake tegutsema ja Issand laseb juhtuda, et „neile avatakse uks” (ÕL 118:3). Hakake rääkima ja Ta lubab, et „teid ei aeta inimeste ees segadusse; sest teile antakse selsamal tunnil, jah, just sellel hetkel, mida öelda” (ÕL 100:5–6). On tõsi, et me oleme nii

mõnelgi moel tavalised ja ebatäiuslikud, kuid meil on täiuslik Õpetaja, kes tõi meile täiusliku lepituse ja me võime toetuda Tema armule ja Tema preesterlusele. Kui me meelt parandame ja puhastame oma hinge, lubatakse meile õpetust ja väge kõrgest (vt ÕL 43:16).

Kirik, maailm ja naised vajavad mehi, mehi, kes arendavad oma võimeid ja andeid, kes on valmis töötama ja ohverdusi tegema, kes aitavad teistel saavutada õnne ning pääste. Nad hüüavad: „Tõuske, Jumala mehed!”¹⁰ Jumal aidaku meil seda saavutada, Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

- 1 Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys*, 2011, lk 16.
- 2 „Kui küsida noortelt tänapäeval, mis aitab neil täiskasvanuks saada, siis peaaegu mitte keegi ei maini abielu. Palju tõenäolisemalt leiavad nad, et täiskasvanuks saamise märksõnad seonduvad töökohaga: hariduse omandamine, rahaline iseseisvus, täiskohaga töö. Töö, karjäär, iseseisvus – need on peamised identiteedi allikad tänapäeval” (Hymowitz, „Manning Up”, lk 45). Naised on suure pingel all, et võtta vastu abieluvastane hoiak. Londoni ajalehe Timesi töötaja kirjutas: „Mitte keegi mu perekonnast ega õpetajatest ei öelnud kunagi: „Oh, ja peale selle võid sa tahta saada naiseks või emaks samuti.” Nad olid nii kindlameelsed, et peaksin järgima uut võrdsuse põhimõtet, et ajalooline naiste ambitsioon abielluda ja saada lapsi jäeti teadlikult tulevikupildist välja” (Eleanor Mills, *Learning to Be left on the Shelf – Sunday Times*, 18. apr 2010, www.thetimes.co.uk; Hymowitz, „Manning Up”, lk 72). Veel üks kirjanik, kes oli juba neljakümnendates eluaastates, tsiteeris vastukaja ühele oma artiklile, kus kirjutas oma

kahetsusest, et ta kunagi polnud abiellunud: „Ma tunnen õudust sinu vajaduse ees saada omale mees.” „Muretse endale eneseväarikus!” „Sa oled viinud teineteisest sõltumise uuele tasemele.” „Kui minu tütar peaks kasvama üles ja tal on sama suur vajadus mehe järele nagu sinul, siis tean, et tegin tema kasvatamisel midagi valesti” (Lori Gottlieb, „Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough”, 2010, lk 55).

Hea uudis on, et paljud inimesed, sealhulgas haritud noored täiskasvanud, ei usu seda abielu ja perekonna vastast sõnumit. „2008. aastal Ameerika Ühendriikides asuva Pennsylvania Ülikooli majandusteadlase läbi viidud uurimuse kohaselt abiellus 86 protsenti kolledži haridusega naisi enne 40. eluaastat, samas kui nende puhul, kellel puudus neljaaastane kõrgharidus, oli see näitaja 88 protsenti. Valgete kolledži haridusega meeste puhul on numbrid sarnased: 2008. aasta seisuga oli 84 protsenti nendest 40. eluaastateks abiellus. Levinud arvamuse kohaselt, mida muide ei toeta uurimus, on abielu naiste jaoks kui halb tehing. Aga kolledži haridusega naiste arvates ei vasta see tõele. Nemad on kõige

- tõenäolisemalt need, kes võiks arvata, et „abieluinimesed on tavaliselt õnnelikumad kui mitte abielus olevad inimesed.“ ... Suur enamus, 70 protsenti esimese aasta kolledži tudengitest leiavad, et perekonna loomine on „vajalik“ või „väga oluline“ nende tulevase õnne jaoks” (Hymowitz, „Manning up”, lk 173–174).
- 3 Philip G. Zimbardo ja Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It*, 2012 (e-raamat); vt peatükki „Behind the Headlines”.
- 4 Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman*, 2003, lk 67.
- 5 Amanda Dickson, Hunger Games’ Main Character a Heroine for Our Day. – *Deseret News*, 2. apr 2012. – www.deseretnews.com.
- 6 Gordon B. Hinckley, Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums. – *Ensign*, nov 1977, lk 86.
- 7 *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program*, 1945, lk 4.
- 8 Richard C. Edgley, This Is Your Phone Call. – *Liahona*, mai 2009, lk 54.
- 9 *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000, lk 134.
- 10 Rise Up, O Men of God (Tõuske, oo Jumala mehed). *Hymns*, nr 323.

Olge vaprad, mis puutub julgusesse, jõusse ning tegutsemistahtesse

Piiskop Gary E. Stevenson

Juhtiv piiskop

Saage väärilisteks nagu kaks tuhat noort sõdalast ja olge vääriliste preesterluse hoidjatena vaprad, mis puutub julgusesse.

Täna õhtul tunnen, et olen eriti õnnistatud, et kõneleda kui piiskop noortele meestele, Aaroni preesterluse hoidjatele, kes on kogunenud kõikjal maailmas sellele preesterluse üldkoosolekule. Ma räägin teile ühe loo Mormoni Raamatust, milles on juttu Heelamanist ja tema kahest tuhandest noorest sõdurist. Sellest pühakirjakohast saame teada nende muistsete noormeeste iseloomu kohta. Nende eeskuju võiks innustada ka teid, noored mehed. Loen teile oma lemmiksalmi: „Ja nad olid kõik noored mehed ning nad olid äärmiselt vaprad, mis puutub julgusesse ja samuti jõusse ning tegutsemistahtesse, ent vaata, see pole veel kõik – nad olid mehed, kes olid alati ustavad.”¹ Julgus, jõud, tegutsemistahe ja usaldusväärsus – millised imetlusväärased omadused!

Keskendun esimestele omadustele, millega neid kirjeldatakse, nimelt vaprussele ja julgusele. Minu arvates kirjeldab see nende noorte meeste kindlameelsust teha vapralt seda, mis on õige, või nagu Alma ütles: „Seis[ta] kui Jumala tunnistajad igal ajal ... ja kõikjal.”² Neil kahel tuhandel noorel sõdalasel oli lugematu arv võimalusi vaprust üles näidata. Igaühel teist on samuti elus määrava tähtsusega hetki, mil on

tarvis julge olla. Mu sõber John rääkis mulle ühest sellisest hetkest oma elus.

Mõni aasta tagasi võeti John vastu ühte mainekasse Jaapani ülikooli. Ta pidi osalema rahvusvahelises tudengiprogrammis, millest võtsid osa ka paljud teised parimad tudengid kõikjalt maailmast. Mõned panid end kirja lootuses sealset kultuuri ja keelt paremini tundma õppida, teised nägid selles võimalust rajada alus tulevasele karjäärile Jaapanis, kuid nad kõik olid jätnud maha kodu, et välismaal haridust omandada.

Peagi pärast Johni saabumist hakkas välismaalastest tudengite seas levima kuuldus peost ühe eramaja katusel. Sel öhtul suundus John koos sõpradega väljareklaamitud kohta.

John ja ta sõbrad sõitsid liftiga ülemisele korrusele, sisenesid ainukese sissepääsu kaudu katusele ning hakkasid seal teistega vestlema. Öhtu edenedes peo õhkkond muutus. Seltskond muutus lärmakaks, muusika valjemaks, tarbiti rohkem alkoholi ja John muutus seetõttu üha rahutumaks. Korraga hakkas keegi tudengeid suurde ringi kutsuma kavatsusega koos marihuaanat suitsetada. John kirtsutas seepeale nägu ja tegi oma sõpradele ettepaneku lahkuda. Üks neist aga vastas pilkaval toonil: „John, see on ju lihtne – me ainult seisame ringis ja kui meie kord kätte jõuab, siis me lihtsalt anname suitsu edasi ilma seda ise tõmbamata. Nii ei tee me lahkumisega endile teiste ees häbi.” See tundus Johnile lihtne, aga see ei tundunud õige. John teadis, et tal tuleb teistele oma kavatsustest teada anda ja seejärel tegutseda. Ta võttis julguse kokku ja teatas, et nad võivad teha, mida tahavad, aga tema hakkab minema. Üks sõpradest otsustas jääda ja ühines ringiga. Teine järgnes vastumeelselt Johnile koridori, et liftiga alla sõita. Nende üllatuseks tulid talle liftiukse avanedes vastu jaapani politseinikud, kes katusele suundusid. John ja ta sõber astusid lifti ja lahkusid.

Kui politsei välja ilmus, viskasid tudengid illegaalse narkootikumi kiiresti katusele alla, et mitte vahele jääda. Pärast sissekäigu sulgemist rivistas politsei kõik katusel olijad üles ning käskis neil käed ette sirutada. Seejärel nuusutas politsei hoolikalt igaühe põialt ja nimetissõrme. Kõik, kes olid marihuaanat käes hoidnud, isegi kui nad ei olnud seda suitsetanud, jäid süüdi ning tagajärjed olid karmid. Peaaegu kõik tudengid, kes katusele jäid,

visati nende ülikoolist välja ja need, kes kriminaalkorras süüdi mõisteti, saadeti ilmselt Jaapanist välja. Kogu nende hariduslik ettevalmistus jooksis liiva ning vaid hetkega haihtusid kõik unistused haridusest ja tulevases tööst Jaapanis.

Lubage ma räägin, mis juhtus nende kolme sõbraga. Sõber, kes katusele jäi, visati Jaapanis ülikoolist välja. Ta oli kõvasti vaeva näinud, et ta sinna vastu võetaks, kuid nüüd pidi ta tagasi koju minema. Sõber, kes koos Johniga tol õhtul peolt lahkus, lõpetas Jaapanis kooli ja jätkas seejärel Ühendriikide parimates ülikoolides kraadiõpet. Tema karjäär viis ta tagasi Aiasse, kus ta on ametialaselt ülimalt edukas olnud. Ta on siamaani Johnile tema julge eeskuju eest tänulik. Mis Johni puutub, siis on tagajärjed tema elus mõõtmatud. Tänu Jaapanis veedetud aastale on ta nüüd õnnelikus abielus ning kahe poja isa. Ta on olnud väga edukas ärimees ning hiljuti sai ta ühe Jaapani ülikooli professoriks. Kujutage ette, kui erinev oleks tema elu võinud olla, kui tal ei oleks jätkunud julgust tol tähtsal õhtul Jaapanis peolt lahkuda.³

Noored mehed! Ka teil tuleb kord Johni sarnaselt oma sõprade ees õigemeelset julgust üles näidata. Selle tagajärjel võidakse teid pilgata või piinlikkust tundma panna. Teie maailmas tuleb teil vastasega lahinguid pidada ka vaikuses üksinda ekraani ees istudes. Tehnoloogia heade omadustega käivad kaasas ka väljakutsed, millest eelnevatel põlvkondadel aimugi polnud. Hiljutisest riiklikust uuringust selgus, et tänapäeva teismelised ei seisa ärevusttekitava hulga pahedega silmitsi mitte ainult koolis, vaid ka küberruumis. Selgus, et teismelised, kes sattusid sotsiaalmeedia kaudu vaatama alkoholi või narkootikumide tarvitamist kujutavaid pilte või videoid, tarvitasid kolm kuni neli korda suurema tõenäosusega ise neid aineid. Uurimust kommenteerinud endine Ühendriikide riigisekretär teatas: „Selleaastasest uurimusest ilmneb uus võimalik eakaaslaste surve liik – digitaalne eakaaslaste surve. Digitaalne eakaaslaste surve hõlmab rohkemaid inimesi kui lapse sõbrad ja tuttavad. See tungib interneti vahendusel koju ja lapse magamistuppa.”⁴ Sageli tuleb õigemeelset julgust välja näidata väga väikesel viisil, näiteks kas hiirele klõpsata või mitte klõpsata. Misjonäridele õpetatakse trükises „Jutlusta minu

evangeeliumit": „See, mida sa otsustad mõelda ja teha, kui sa üksi oled, ja usud, et keegi sind ei näe, on sinu vooruse võimsaks mõõdupuuks.“⁵ Ole julge! Ole tugev! Seiske pühades paikades ja ärge laske end kõigutada.⁶

Noored mehed, ma luban teile, et Issand annab teile jõudu. „Jumal ei ole meile ju andnud arguse vaimu, vaid väe ja armastuse ja mõistlikkuse vaimu.“⁷ Ta tasustab teid julge ja õigemeelse käitumise eest rõõmu ja õnnega. Te saate sellise julguse, kui usute Jeesusesse Kristusesse ja Tema lepitusse, palvetate ja kuuletute käskudele.

President N. Eldon Tanner sõnas: „Üks poiss kooliplatsil võib teisi võimsal moel paremuse suunas mõjutada. Üks noormees jalgpallimeeskonnas, ühiselamus või kaastööliste seas võib evangeeliumi järgi elades, preesterlust austades ja õigeid otsuseid tehes sõnulseletamatuid heategusid korda saata. Teid võidakse tihti halvustada ja naeruvääristada. Seda võivad teha isegi need, kes teiega samu asju usuvad või teid iseenesest õigete tegude eest austavad. Kuid pidage meeles, et Päästjat ennastki piinati ja pilgati, Tema peale sülitati ning lõpuks löödi Ta risti, kuna Ta jäi oma veendumustele kindlaks. Kas olete kunagi mõelnud, mis oleks siis juhtunud, kui Ta oleks alla andnud ja öelnud „Ah, mis sellest kasu on?“ ning seejärel oma missiooni täitmata jätnud? Kas me tahame olla allaandjad või tahame olla vaprad teenijad, kes vastuseisust ja maailma pahelisusest hoolimata alla ei vanna? Olgem julged ja valmis tegutsema, et meid võidaks arvata Kristuse pühendunud järgijate hulka.“⁸

Ma kutsun teid üles saama väärilisteks nagu kaks tuhat noort sõdalast ja olema vääriliste preesterluse hoidjatena vaprad, mis puutub julgusesse. Pidage meeles, et see, mida te teete, kuhu te lähete ja mida te vaatate, kujundab teie tulevikku. Kelleks te siis saada tahate? Kas vääriliseks diakoniks, vääriliseks õpetajaks, vääriliseks preestriks? Seadke eesmärgiks olla praegu vääriline, et templisse minna, ja olla vääriline, et saada õigel ajal järgmine talitus ja lõpuks Melkisedeki preesterlus. See on õigemeelsuse rada, millel teid saadab taeva abi. Issand ütles: „Seepärast avaldub selle talitustes jumalikkuse vägi.“⁹

Vanemad, preesterluse juhid ja prohvetlikud eesmärgid, mille leiate oma programmist „*Kohus Jumala ees*” ja trükisest „*Sulle, noor*”, juhivad teid teel.

President Thomas S. Monson andis hiljuti nõu:

„Tarkade valikute tegemiseks läheb vaja julgust – julgust öelda „ei”, julgust öelda „jah”. ...

Ma anun, et jääksite kindlaks nüüd ega kalduks kõrvale rajalt, mis viib teid sihile – igavesse ellu meie Taevase Isaga.”¹⁰

Sarnaselt kahele tuhandele sõdalasele, kes vastasid oma juhi Heelamani lahingukutsele ning näitasid üles vaprust ja julgust, võite ka teie kuuletuda meie prohvetile ja juhile, president Thomas S. Monsonile.

Mu noored Aaroni preesterluse hoidjad! Lõpetuseks tunnistan Jumal Isast ja Jeesusest Kristusest ning Joseph Smithi sõnadest: „Vennad, kuidas mitte minna edasi selle niivõrd suure aatega? Minge edasi ja mitte tagasi! Julgust, vennad; ja edasi, võiduni!”¹¹ Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Al 53:20.
2. Mo 18:9.
3. Isiklik vestlus autoriga.
4. Joseph A. Califano noorem, CASA Columbia asutaja ning endine eesistuja, CASA meediaväljaandes uurimuse kohta. – www.casacolumbia.org.
5. *Jutlusta minu evangeeliumit: Misjonitöö juhis*, 2004, 118.
6. ÕL 87:8.
7. 2 Tm 1:7.
8. N. Eldon Tanner. For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God. – *Ensign*, nov 1975, lk 74–75.
9. ÕL 84:20.
10. Thomas S. Monson. The Sacred Call of Service. – *Liahona*, nov 2010, lk 67–70.
11. ÕL 128:22.

Pange end tähele

Vanem Anthony D. Perkins

Seitsmekümnest

Püsige preesterluse teerajal, süvendades pöördumist ja tugevdades perekonda. ... Vältige tragöödiat, pannes tähele vaimseid ettevaatusele manitsevaid märguandeid, mille Jumal ja prohvetid on meie teele asetanud.

Kui olin noor mees, oli meie perel tavaks üle Ameerika Kaljumägede vanavanematele külla sõita. Tee algas pujusid täis tasandikelt, tõusis mööda järske männimetsaga kaetud nõlvu ning jõudis lõpuks haavasalude ja mäginiitudeni, kust võis näha peaaegu igavikku.

Kaunis tee polnud siiski täiesti turvaline. Suurem osa maanteest oli rajatud järsule mäenõlvale. Reisijate kaitsmiseks olid ehitustöölised paigaldanud kaitsepiirdeid ja tähiseid, kus seisis „Ettevaatust! Varinguohht!“. Nägime küllalt põhjuseid, miks hoiatused olid välja pandud. Kaugele alla jääv jõesäng oli kividest ja rahnudest üle külvatud. Ajuti nägime kanjonipõhjas lõmastatud autosid, mis teavitasid traagilisel kombel juhtidest, kes polnud olnud ettevaatlikud.

Preesterluse vanne ja leping

Vennad, igaüks teist on sõlminud või sõlmib peagi Melkisedeki preesterluse vande ja lepingu.¹ Selles lepingus on hiilgav rännak, mis algab nii vähema kui ka kõrgema preesterluse saamisega, jätkub kutseid suurendades ja tõuseb üha kõrgemale Jumala suurimate õnnistusteni, kuni saame „kõik, mis on ... Isal“².

Selle selestilise tee tark looja on seadnud meie rännuteele ettevaatusele kutsuvad tähiseid. Preesterluse vanne ja leping

sisaldab järgmist endasse süüvima panevat hoiatust: „Teile annan ma nüüd käsu: Pange end tähele.”³

Miks käsib Jumal meil olla tähelepanelik? Ta teab, et Saatan on tegelikult olemas⁴ ja püüab tõmmata meie hingi viletsuse kuristikku.⁵ Jumal teab ka seda, et preesterluse hoidjate seas hiilib „loomupärane inimene”⁶, kes on „aldis kõrvale kalduma”⁷. Seetõttu kutsuvad prohvetid meid jätma maha endine mina⁸ ja olema „Kristusega riietatud”⁹ usu, meelearanduse ja päästvate talituste kaudu ning päevast päeva evangeeliumi järgi elades.

Tragöödia vältimine

Preesterluse rada pidi ülespoole pürgides võidakse iga poiss või mees, kes pole tähelepanelik, taas alla tirida. Kas olete olnud hämmastunud ja murest murtud, kui mõni silmapaistev noor mees, äsja koju naasnud misjonär, lugupeetud preesterluse juht või armastatud pereliige on ootamatult Kirikust eemaldunud?

Vana Testamendi lugu Taavetist on traagiline näide käest lastud preesterluse väest. Olgugi et ta sai noorena jagu Koljatist ja elas aastakümneid õigemeelselt¹⁰, oli prohvet-kuningas ikkagi vaimselt haavatav. Otsustaval hetkel, kui ta nägi katuselt, kuidas ilus Batseba ennast pesi, polnud tema läheduses ühtegi kõlbluse päästjat, kes hüidnuks: „Vaata ette, rumal Taavet!” Kuna tal ei õnnestunud end tähele panna¹¹ ja Vaimu õhutusi järgida¹², jäi ta ilma oma igavesest perest.¹³

Vennad, kui isegi vägevat Taavetit saab ülenduse teelt eemale ajada, siis kuidas saaksime meie sellist saatust vältida?

Meid aitab teel taevasse hoida topeltpiire – sügav isiklik pöördumine ja tugevad peresuhted.

Seda teades heidab Saatan meie ette preesterluse rajale pöördumist hävitavaid ja perekondi lõhkuvaid rahne. Õnneks on Jeesus Kristus ja tema prohvetid seadnud tee ärarde ettevaatusele kutsuvad tähised. Need hoiatavad meid järjepidevalt pöördumist hävitava uhkuse¹⁴ ja selliste perekonda lõhkuvate pattude eest nagu viha, ahnus ja himustamine.

Mooses andis kaua aega tagasi nõu: „Hoi, et sa ei unusta Jehoovat.”¹⁵ Meie kiiretempolises ja meelega lahetust täis maailmas on inimesed ikkagi kärmed „[unustama Issandat], ... tegema süütegusid ja laskma end kurjast eksiteele juhtida”¹⁶.

Sügavam pöördumine ja perekonna tugevdamine

Püsimaks keset kiusatuse kivivaringuid turvaliselt preesterluse teerajal, meenutan ma meile kuut peamist põhimõtet, mis süvendavad pöördumist ja tugevdavad perekondi.

Esiteks palvetamine, mis avab alati ukse jumalikule abile, et „vallutada [Saatan]”¹⁷. Iga kord, kui Jeesus hoiatab preesterluse hoidjaid, et nad „[oleks ettevaatlikud], sest Saatan ihkab [neid] sõeluda”, näeb Ta kiusatuse vastase tegevusena ette palvet.¹⁸ President Thomas S. Monson on õpetanud: „Kui mõni meist on olnud pikaldane, et panna tähele nõuannet alati palvetada, siis pole sellega alguse tegemiseks paremat tundi kui praegu. ... Kõige pikem on inimene põlvili.”¹⁹

Teiseks ühendab meid Jumalaga muistsete ja kaasaegsete pühakirjade uurimine. Issand manitses Kiriku liikmeid, et nad „vaadaku ette, kuidas nad [ilmutusi] hoiavad, et nad ei suhtuks neisse kerglaselt ja ei satuks seeläbi süüdimõistmise alla ja ei komistaks ja ei langeks”²⁰. Vältimaks sellist kainestavat süüdimõistmist peaksime lugema usinasti pühakirju, aga ka Kiriku ajakirju ja veebilehti, mis võimaldavad meil Issanda „valitud prohvetilt omaette ja eraviisiliselt nõu saada”²¹.

Kolmandaks, kui osaleme talitustes vääriliselt, valmistab see meid ette, et võiksime võtta „Püha Vaimu enesele teejuhiks”²². Hoiatades „Vaadake ette, et teid ei petetaks”, lubas Päästja, et meid ei peteta, kui „[otsime] agaralt parimaid [Vaimu] ande”²³. Liikmed, kes võtavad igal nädalal vääriliselt sakramenti, on väärt, et „tema Vaim oleks alati nendega”²⁴. Teenides Jumalat templis, võime „saada Püha Vaimu täiuse”²⁵.

Neljandaks, isikliku pöördumise ja peresuhete puhul on äärmiselt tähtis ehe armastus. Kuningas Benjamin õpetas: „Hoiduge, et teie hulgas ei tõuseks tülisid.”²⁶ Ärge iial unustage, et Saatan on „tülide isa”²⁷ ja tahab, et pereliikmed kakleksid ja riidleksid²⁸. Vennad, kui me kellelegi oma peres emotsionaalselt, sõnadega või füüsiliselt haiget teeme või kedagi türanniseerime, jääme preesterluse väest ilma.²⁹ Otsustage oma viha ohjeldada. Pereliikmed peaksid kuulma meie suust õnnistusi, mitte vandumist. Me peaksime mõjutama teisi inimesi veenmise,

pikameelsuse, lahkuse, tasaduse, teesklematu armastuse, helduse ja ligimesearmastusega.³⁰

Viiendaks on usu ja perekonna ühtsuse juures tähtis osa kuuletumisel kümnise seadusele. Kuna Saatan kasutab ahnust ja varanduse tagaajamist selleks, et peresid selestiliselt teelt minema pühkida, on Jeesus andnud nõu: „Hoiduge ahnuse eest.”³¹ Ahnust saab ohjeldada, kui planeerida, kuidas oma sissetulekut kasutada, maksta ausalt kümnist ja heldet paastuannetust, koostada vajalike väljaminekute kohta eelarve, vältida tarbetuid võlgu, säästa tulevasteks vajadusteks ning tulla ajalikes asjades endaga toime. Jumal on andnud meile lubaduse: „Otsige esiti Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi!”³²

Kuuendaks, kui me järgime täiel määral kõlbelise puhtuse seadust, annab see meile enesekindlust seista „Jumala läheduses”, nii et Püha Vaim on meie „pidev kaaslane”³³. Saatan ründab vooruslikkust ja abielu vandesõnade laviiniga. Kui Issand ütles abielurikkujatele hoiatuseks „Vaadaku sellised ette ja parandagu kiiresti meelt”, mõtles Ta selle all mitte ainuüksi füüsilist abielurikkumist, vaid ka sellele eelnevaid himuraid mõtteid.³⁴ Kaasaja prohvetid ja apostlid on rääkinud sageli ja selgesõnaliselt pornograafia nuhtlusest. President Gordon B. Hinckley õpetas: „[Pornograafia] on nagu raevutsev torm, mis hävitab inimesi ja peresid, laastades täielikult kõik, mis oli kord kosutav ja ilus. ... Aeg on saabunud, mil igapähele meist, kes on sellega seotud, tuleb end sellest mülkast välja kiskuda.”³⁵ Kui tunnete kiusatust ükskõik mil moel kõlbelise puhtuse seadust rikkuda, võtke eeskuju Egiptuse Joosepist, kes „põgenes ja läks õue”³⁶.

Need kuus peamist põhimõtet aitavad preesterluse hoidjatel jätkata taevasse viivat teed pidi ülespoole liikumist, püüdes ohutult isikliku pöördumise ja peresuhete vaimsete turvapiirete vahel. Noored mehed, nendele põhimõtetele kuuletumine valmistab teid ette templilepinguteks, põhimisjoniks ja igaveseks abieluks. Abikaasad ja isad, nende põhimõtete järgi elamine muudab teid vääriliseks juhatama oma kodu õigemeelselt, teenima oma pere vaimse juhina oma naise kui võrdväärse kaaslaste kõrval.³⁷ Preesterluse rada on rada, mis on täidetud rõõmuga.

Preesterluse rajale jäämine

Pöördudes tagasi oma noorpõlve kogemuste juurde, meenub mulle, kuidas kord Kaljumägesid ületasime. Möödusime just tähisest „Ettevaatust! Varinguoht!“, kui mu isa märkas kivikesi ja kiviklibu meie ette teele pudenemas. Kiiresti peatas ta auto lähimas peatumiskohas ning meist vuhises mööda üks korvpallisuurune rahn. Isa ootas, kuni kivide sadu lõppes, ja sõitis siis edasi. Isa pidev tähelepanu ja kiire tegutsemine kindlustasid pere turvalise jõudmise sihtkohta.

Vennad, Saatan püüab „hävitada inimeste hingi“³⁸. Kui teie hing on triivimas vaimse kalju äärele, siis pidage kinni, enne kui alla kukute, ja võtke kurss õigele teele.³⁹ Kui tunnete, et teie hing on pigem rusudena kanjoni põhjas kui kõrgel preesterluse rajal, kuna eirasite ettevaatusele manitsevat tähist ja tegite pattu, siis ma tunnistan, et siira meeleparandusega ja Jeesuse Kristuse lepitusohvri väel saab teid üles tõsta ja uuesti Jumala juurde viivale taevateele upitada.⁴⁰

Jeesus õpetas: „Hoiduge ... silmakirjalikkuse eest!“⁴¹ Kui te pole vääriline preesterlust kasutama, saage palun kokku oma piiskopiga, kes saab aidata teil meelt parandada. Olgugi et Päästja kinnitab „Vaadake ette ja hoiduge patust“⁴², võite te ammutada julgust Tema lubadusest: „Mina, Issand, [andestan] teile. ... Minge oma teed ja ärge tehke enam pattu.“⁴³

Ma kutsun kõiki poisse ja mehi püsima preesterluse rajal, et sügavamini pöörduda ja tugevdada oma perekonda. Palved, pühakirjad ja talitused süvendavad pöördumist. Armastus, kümnis ja kõlbeline puhtus tugevdavad perekonda. Vältige tragöödiat, pannes tähele vaimseid ettevaatusele manitsevaid märguandeid, mille Jumal ja prohvetid on meie teele asetanud. Püüdke järgida Jeesuse Kristuse täiuslikku eeskju, kes „oli kiusatustes, kuid ei andnud nendele järele“⁴⁴.

Ma luban, et kui mehed peavad kinni preesterluse lepingust, kus on öeldud „pange end tähele“⁴⁵, võime koos oma peredega olla kindlad, et jõuame turvaliselt ja rõõmsalt oma ülendatud sihtkohta selestilises kuningriigis. Ma tunnistan sellest Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.

Viited

1. Vt ÕL 84:33–44.
2. ÕL 84:38.
3. ÕL 84:43.
4. Vt JSA 1:16; vt ka Ms 1:12–22.
5. Vt He 5:12; vt ka 2Ne 1:13; He 7:16.
6. Mo 3:19; vt ka 1Kr 2:14.
7. Come, Thou Fount of Every Blessing. – Hymns, 1948, nr 70.
8. Vt Kl 3:8–10; vt ka Ef 4:22–24.
9. Gl 3:27; vt ka Rm 13:14.
10. Vt 1Sm 13:14; 17:45–47.
11. Vt 2Sm 11:1–17.
12. Boyd K. Packer. Counsel to Youth. – Liahona ja Ensign, nov 2011, lk 18. („Te ei tee tõsist viga, ilma et Vaimu õhutusel teid sellest ette ei hoiata.”)
13. Vt ÕL 132:39; vt ka pühakirjajuht, Taavet.
14. Vt ÕL 23:1; 25:14; 38:39; vt ka Ezra Taft Benson. Beware of Pride. – Ensign, mai 1989, lk 4–7.
15. 5Ms 6:12; vt ka 5Ms 8:11–19.
16. Al 46:8.
17. ÕL 10:5.
18. Vt ÕL 52:12–15; vt ka Lk 22:31–32; Al 37:15–17; 3Ne 18:18–19.
19. Thomas S. Monson. Come unto Him in Prayer and Faith. – Liahona, märts 2009, lk 4.
20. ÕL 90:5; vt ka ÕL 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley. Faith: The Essence of True Religion. – Ensign, nov 1981, lk 5.
22. ÕL 45:57.
23. ÕL 46:8; vt ka Ef 4:14; ÕL 52:14–16; Kl 2:8.
24. Mn 4:3; ÕL 20:77; vt ka 3Ne 18:1–11.
25. ÕL 109:15.
26. Mo 2:32.
27. Vt 3Ne 11:29–30.
28. Mo 4:14.
29. Vt ÕL 121:36–37; vt ka ÕL 63:61–63.
30. Vt ÕL 121:41–45.
31. Lk 12:15; vt ka ÕL 38:39.
32. Mt 6:33; vt ka 3Ne 13:33.
33. ÕL 121:45–46; vt ka ÕL 67:11; Ms 1:11.
34. Vt ÕL 63:14–16; vt ka Mt 5:27–28; 3Ne 12:27–30.
35. Vt Gordon B. Hinckley, A Tragic Evil among Us. – Liahona, nov 2004, lk 59–62; Dallin H. Oaks. Pornography. – Liahona, mai 2005, lk 87–90; Jeffrey R. Holland. Pole enam paika mu hinge vaenlasele. – www.jeesusekristusekirik.ee/Liahona, 180. kevadine üldkonverents.
36. 1Ms 39:12.
37. Vt Handbook 2: Administering the Church, 2010, alajaotus 2.3.
38. ÕL 10:27; vt ka 1Pt 5:8.
39. Vt ÕL 3:9–10; 1Kr 10:12–13; 2Pt 3:17.
40. Vt Al 13:27–29; ÕL 109:21.
41. Lk 12:1; vt ka ÕL 50:6–9.
42. ÕL 82:2.
43. ÕL 82:1, 7.
44. ÕL 20:22; vt ka Hb 2:17–18; 4:14–16.
45. ÕL 84:43; vt ka 5Ms 4:9; Mo 4:29–30.

Rõõm preesterlusest

President Dieter F. Uchtdorf

Teine nõuandja Esimeses Presidendkonnas

Võtkem omaks preesterluse ime ja privileeg ning saagem sellest aru. Võtkem vastu ja armastagem kohustusi, mida meil täita palutakse.

Lennulust

Palju aastaid tagasi otsustasime paari lennukikapteniga viia täide oma poisipõlve unelma ja restaureerida ühe antiiklennuki. Otsime üheskoos räsitud olemisega 1938. aasta Piper Cubi ja hakkasime selle esialgset kuju taastama. Armastasime seda projekti. Minu jaoks oli see veel erilise tähendusega, kuna noore mehena õppisin lendama just sarnase lennukiga.

See lennuk ehitati vaid 35 aastat pärast vendade Wrightide kuulsat esimest õhulendu. Pelgalt sellele mõtlemine paneb mind end väga vanana tundma.

Mootoril puudus elektrikäiviti. Mootorit juhikabiinist käivitades pidi keegi maapinnal propellerist haarama ja selle kogu jõust pöörlema lööma, kuni mootor ise tööle hakkas. Iga selline hetk, kui mootor tööle hakkas, oli täis põnevust ja vaprust.

Kui Piper Cub kord õhku tõusis, sai selgeks, et tegu pole kiire lennukiga. Tugeva vastutuulega näis isegi, nagu me ei liiguks üldse. Mäletan, kuidas lendasin oma teismeealise poja Guidoga Saksamaal kiirtee kohal ja loomulikult polnud autodel meie all mingit raskust meist mööda saada!

Kuid kuidas ma seda väikest lennukit armastasin! Ta oli täiuslik, et lendamise imelisusest ja ilust aimu saada. Temaga võis kuulda, tunda, haista, maitsta ja näha, mida lendamine endast kujutab. Vennad Wrightid ütlesid selle kohta nii: „Pole

midagi, mida saaks kõrvutada lenduri rõõmuga, kui suured valged tiivad teda läbi õhu kannavad.”¹

Selle vastandina oli mul käesoleva aasta alguses eriline võimalus lennata keerulise hävituslennukiga F-18 koos maailmakuulsa Ühendriikide Mereväe Lennusalga Blue Angelsiga. See oli nagu mälestuste heietamine, kuna täpselt 50 aastat tagasi, peaaegu tolsamal päeval jõudis lõpule minu õhujõudude hävituslenduri koolitus.

Lendamine F-18ga erines muidugi täielikult Piper Cubiga lendamisest. Lend oli dünaamilisem. Otseku rakendused aerodünaamika reeglid veelgi täiuslikumalt. Siiski tuletas lend Blue Angelsitega mulle kiiresti meelde, et hävituslennuki juhtimine on noorte meeste mäng. Tsiteerides taas vendasid Wrighte: „Rohkem kui midagi muud tekitab lendamine täiusliku rahutunde, mis põnevusega segunedes kõik närvid täiesti pingule tõmbab.”² Lisaks sellele pakkus lend Blue Angelsitega välja täiesti erineva mooduse, kuidas „inglid” on teie ümber, et teid toetada.

Kui peaksite minult küsima, kumb neist lendudest mulle rohkem meeldis, ei ole ma oma vastuses kindel. Ilmselgelt olid need ühelt poolt täiesti erinevad, kuid teiselt poolt väga sarnased.

Nii Piper Cubis kui F-18s tundsin ma, milline põnevus, ilu ja rõõm lendamisega kaasneb. Mõlemas võisin ma tunda luuletaja kutset „lipsata Maa mornidest köidikutest ja tantsida taevais naerust hõbejastel tiibadel”³.

Kõikjal on üks ja seesama preesterlus

Te võite küsida, mis on neil kahel täiesti erineval lennualasel kogemusel pistmist meie tänase koosolekuga, meile privileegina antud preesterlusega või preesterluses teenimisega, mis on meile kõigile nii meeltemööda?

Vennad, kas pole tõsi, et meie isiklikud teenimiskogemused preesterluses võivad olla üpris erinevad? Me võiksime öelda, et mõni teist lendab F-18 reaktiivlennukiga ja samas teine Piper Cubiga. Mõni teist elab koguduses ja vaias, kus igal ametikohal alates ülempreestrite grupi juhi asetäitjast kuni diakonite kvoorumi sekretärini teenib aktiivne preesterluse hoidja. Teil on eriline võimalus käia koguduses, kus on palju inimesi, keda ametisse kutsuda.

Mõni teist elab maailmas sellises piirkonnas, kus on vaid käputäis Kiriku liikmeid ja preesterluse hoidjaid. Ehk tunnete end üksi ja koormatuna kõigi vajalike tööde raskuse all. Teie jaoks tuleb preesterluse mootori käivitamiseks paljuski ise käed külge lüüa. Vahel võib koguni tunduda, et teie kogudus kohe üldse ei edene.

Millised teie kohustused või olukord ka poleks, kõik me teame, et pühendunud preesterluses teenimisega kaasneb alati eriline rõõm.

Pole vahet, kas tegu on Piper Cubi, F-18 või mõne muu lennukiga, mulle on lendamine alati meeldinud. Piper Cubis ei kurtnud ma vähese kiiruse üle, F-18s ei hakanud ma torisema, kui vigurlennuga kaasnenud pinge mulle halastamatult mu tõelist iga meelde tuletas.

Jah, igas olukorras on alati midagi, mis pole täiuslik. Kerge on leida asju, mille üle nuriseda.

Kuid vennad, meie oleme püha preesterluse hoidjad Jumala Poja korra järgi! Igapähele meist pandi käed pea peale ja me saime Jumala preesterluse. Meile on antud volitus ja kohustus tegutseda maa peal Tema nimel Tema teenijatena. Olgu siis suures või väikeses koguduses, meid on kutsutud teenima, õnnistama ja tegutsema kõiges ning kõigi ja kõige heaks, mis meie hoolde on usaldatud. Kas miski saaks olla veel meeltülendavam?

Mõistkem, milline rõõm tuleb preesterluses teenimisest, osakem seda hinnata ja tundkem seda.

Rõõm preesterlusest

Minu lennuarmastus mõjutas seda, millise suuna mu elu võtnud on. Kuid ükskõik kui ergutavad ja õndsad mu kogemused piloodina ka olid, on mu kogemused Kiriku liikmena olnud palju sügavamad, rõõmsamad ja tähendusrikkamad. Süvenedes Kirikus teenimisse, olen tundnud nii Jumala kõigeväelist väge kui ka Tema õrna halastust.

Lendurina olen ma puudutanud taevast. Kiriku liikmena olen tundnud end taeva embuses.

Ajuti tunnen ma igatsust juhikabiinis istuda. Kuid Kirikus vendade ja õdede kõrval teenimine korvab selle vähimagi vaevata. Ülev rahu ja rõõm, mis üha suurenevad, kui selles

tähtsas aates ja töös väikest osa täita, on miski, millest ei tahaks maailmas mingi hinna eest ilma jääda.

Täna on meil siin koos tohutul hulgal preesterluse hoidjaid. Meil on püha rõõm ja eriline võimalus teenida Issandat ja oma ligimesi, anda endast parim selle ülla aate nimel ning olla teistele toeks ja ehitada Jumala kuningriiki.

Me teame ja mõistame, et preesterlus on Jumala igavene vägi ja volitus. Seda definitsiooni on kerge peast öelda. Kas me aga oma sõnade tähendust ka mõistame? Lubage mul korrata: *preesterlus on Jumala igavene vägi ja volitus.*

Mõelge sellele! Preesterluse kaudu lõi Jumal taevad ja maa ning valitseb nende üle.

Selle väe kaudu lunastab ja ülendab Ta oma lapsi, et tuua „inimesele surematus ja igavene elu”⁴.

Preesterlus on prohvet Joseph Smithi selgituse järgi „kanal, mille kaudu Kõigeväeline alustas oma hiilguse ilmutamist selle maa loomise alguses ja mille kaudu Ta jätkuvalt ilmutab end inimlastele tänase päevani ning mille kaudu Ta teeb teatavaks oma eesmärgid aegade lõpuni”⁵.

Meie kõigeväeline Taevaisa on usaldanud preesterluse volituse meile – surelikele, kes on definitsiooni järgi vigadega ja ebatäiuslikud. Ta annab meile volituse tegutseda Tema nimel Tema laste päästmiseks. Selle suure väega on meil volitus jutlustada evangeeliumi, viia läbi päästvaid talitusi, aidata ehitada Jumala kuningriiki maa peal ning õnnistada ja teenida oma peresid ja ligimesi.

Kõigile kättesaadav

See on meile antud püha preesterlus.

Preesterlust ega ühtegi sellega seotud kohustust ei saa osta ega käsutada. Preesterluse väe kasutamist ei saa mõjutada, kallutada, sundida ei positsiooni, vara ega mõjujõuga. See on vaimne vägi, mis toimib taeva reeglite järgi. See saab alguse meie kõigi suurelt Taevaselt Isalt. Selle preesterluse väge saab valitseda ja juhtida üksnes õigemeelsuse, mitte iseteadlikkuse põhimõtteid järgides.⁶

Kristus on kogu tõelise preesterluse volituse ja väe allikas maa peal.⁷ See on Tema töö, milles meil on eriline võimalus kaasa lüüa. „Ja ükski ei saa aidata selles töös, ilma et ta oleks alandlik ja

täis armastust, omades usku, lootust ja ligimesearmastust, olles mõõdukas kõigis asjades, mis iganes tema hoolde usaldatakse.”⁸

Me ei tegutse omakasu nimel, vaid tahame pigem teisi teenida ja toetada. Meie juhtimine ei põhine jõukasutusel, vaid „veenmisel, pikameelsusel, lahkusel ja tasadusel ning teesklematul armastusel”⁹.

Kõigeväelise Jumala preesterlus on väärilistele meestele kättesaadav kõikjal, kus nad olla võivad, vaatamata nende esivanematele ja tagasihoidlikele oludele lähimas või kaugeimas maailma paigas. Selle saab rahata ja ei ühegi maise hinna eest. Muistset prohvet Jesajat parafraseerides võib vee juurde tulla *igaiiks*, kes janu tunneb, ning tulla ja süüa saab ilma rahata!¹⁰

Ja tänu Jeesuse Kristuse, meie Päästja igavesele ja hoomamatule lepitusele saab Jumala preesterlus olla käeulatuses ka siis, kui oled minevikus komistanud või vääritu olnud. Meeleparanduse vaimselt selitava ja puhastava protsessi kaudu saate „tõusta ja särada”¹¹. Tänu meie Päästja ja Lunastaja piiritule andestavale armastusele võite te tõsta oma silmad, saada puhtaks ja vääriliseks ning saada õigemeelseteks ja üllasteks Jumala poegadeks – Kõigeväelise Jumala pühima preesterluse väärilisteks kandjateks.

Preesterluse ime ja privileeg

Ma olen veidi kurb nende pärast, kes ei taju ega hinda preesterluse imet ja privileegi. Nad on nagu lennureisijad, kes kulutavad aega pähklipaki suuruse üle torisedes, samas kui nad kõrgel pilvede kohal läbi õhu lendavad. Muistsed kuningad oleksid andnud selle eest kogu oma vara, kui saanuks seda kordki kogeda ja järele proovida!

Vennad! Meie õnnistus on suurepärasest preesterluse väest ja volitusest alandlikult osa saada. Tõstkem oma silmad ja vaadakem, märgakem ja võtkem seda võimalust sellisena, nagu see tegelikult on.

Õigemeelse, armastusest ajendatud ja pühendunud preesterluses teenimise kaudu kogeme, mida järgnev ilmutus tegelikult tähendab: „Ma lähen teie palge eel. Ma olen teie paremal käel ja vasakul, ja minu Vaim on teie südames ja minu inglid ümber teie, et teid toetada.”¹²

Võtkem omaks preesterluse ime ja privileeg ning saagem sellest aru. Võtkem vastu kohustused ja armastagem neid, mida meil täita palutakse nii kodus kui ka ühiskõik kui suurtes või väikestes Kiriku üksustes. Saagem üha õigemeelsemaks ja pühendunumaks ning teenigem preesterluses üha enam. Leidkem rõõmu preesterluses teenimisest!

Kõige paremini saame seda teha siis, kui rakendame teadmiste, kuulekuse ja usu põhimõtteid.

See tähendab, et meil tuleb tunda preesterluse õpetust, mis on kirjas ilmutatud Jumala sõnas, ja see omaks võtta. Meie jaoks on tähtis mõista lepinguid ja käske, mille alusel preesterlus toimib.¹³

Seejärel olgem targad ja tegutsegem nende teadmiste järgi järjepidevalt ja väarikalt. Kui kuuletume Jumala seadustele, hoiaime oma mõtted ja keha kontrolli all ning viime oma teod vastavusse prohvetite õpetatud õigemeelsete tegevusplaanidega, tunneme preesterluses teenimisest rõõmu.

Ja lõpuks, süvendagem oma usku Issandasse Jeesusesse Kristusesse. Võtkem enda peale Tema nimi ja pühendugem iga päev taas jüngrirajale. Saagu meie usk tegudest täiuslikuks.¹⁴ Jüngritena saame sammhaaval täiuslikumaks, kui teenime oma perekonda, ligimesi ja Jumalat.

Kui teenime preesterluses kogu südamest, väest, meelest ja jõust, lubatakse meile kõige ülevamaid teadmisi, rahu ja vaimseid ande. Kui austame püha preesterlust, austab Jumal meid ja me võime „seista laitmatuna Jumala ees viimsel päeval”¹⁵.

Et meil jaguks alati silmi nägemaks ja südant tundmaks meie suure ja vägeva Jumala preesterluse imet ja rõõmu, palvetan ma Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Wilbur Wrighti tsitaat, James E. Tobin. <i>To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight</i> , 2003, lk 238.	The American Reader: Words That Moved a Nation, 1990, lk 486.
2. Wilbur Wrighti tsitaat, James E. Tobin. <i>To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight</i> , 2003, lk 397.	4. Ms 1:39.
3. John Gillespie Magee jr tsitaat. <i>High Flight</i> , toim Diane Ravitch.	5. <i>Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith</i> , 2007, lk 108–109.
	6. Vt ÕL 121:36.
	7. Vt Hb 5:4–10; ÕL 107:3.
	8. ÕL 12:8.
	9. ÕL 121:41.

10. Vt Js 55:1.
11. Vt ÖL 115:5.
12. ÖL 84:88.
13. Vt ÖL 84:33–44; 121:34–46.
14. Vt Jk 2:22.
15. ÖL 4:2.

Aidake neil seada endale kõrge siht

President Henry B. Eyring

Esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas

Teie juhatusel suudavad teile juhtida antud noored näha, tahta ja uskuda, et nad võivad teenida Jumala kuningriigis nii hästi kui võimalik.

Olen nii tänulik, et saan olla siin suurel preesterluse koosolekul, et kuulda nii imelisi õpetusi ja tunnistusi. See on pannud mind mõtlema omaenda kogemustele. Peaaegu kõik minu saavutused preesterluse hoidjana on tulnud tänu sellele, et inimesed, kes on mind tundnud, nägid seda, mida mina ei näinud.

Palvetasin noore isana, et mulle antaks teada, millise panuse saaksid mu lapsed anda Issanda kuningriigis. Teadsin, et poistel saab olema preesterlusega seotud võimalusi. Teadsin, et tüdrukud saavad teenida Issanda esindajatena. Kõik nad teevad Tema tööd. Teadsin, et igaüks neist on isiksus, mistõttu Issand on andnud neile kõigile erilised annid, mida Tema teenistuses kasutada.

Ma ei saa anda igale isale ja igale noorte juhile üksikasjalikke juhiseid, mida oleks kõige parem teha. Küll aga saan lubada, et nende õnnistuseks saate aidata neil märgata vaimseid ande, mille nad sündides said. Inimesed erinevad üksteisest ja nende panused on erinevad. Kellegi saatuseks pole äparduda. Kui otsite ilmutust, mis aitaks teil näha, milliseid ande näeb Jumal neis – eriti noortes –, kes on preesterluses teie juhtida, oskate oma õnnistuseks tõsta nende pilgu teenimisele, mis neile kohane. Teie juhatusel suudavad teile juhtida antud noored näha, tahta ja

uskuda, et nad võivad teenida Jumala kuningriigis nii hästi kui võimalik.

Oma laste puhul palvetasin ja palusin ma ilmutust, et teada, kuidas saaksin aidata igapähele neist isiklikult Jumala erilisteks teenimisvõimalusteks valmistuda. Seejärel püüdsin aidata neil sellist tulevikku silme ette manada, sellele loota ja selle nimel tööd teha. Valmistasin igale pojale mõõdulaua, kuhu graveerisin tema erilistest andidest rääkiva pühakirjakoha ja neid sümboliseeriva pildi. Pildi ja jutu alla graveerisin kuupäevad, millal poeg ristiti ja preesterluse ametitesse pühitseti ning tema pikkuse iga versta posti saabudes.

Kirjeldan lähemalt laudu, mille igale pojale graveerisin, et aidata tal näha tema vaimseid ande ja seda, kuidas ta saaks Issanda tööle kaasa aidata. Ka teid võidakse inspireerida märkama iga teie juhtida antud armsa noore erilisi ande ja ainulaadseid võimalusi.

Kui mu vanim poeg sai diakoniks ja skautluses kotkapojaks, tuli mulle mõttesse kotka pilt, kui talle ja tema tulevikule mõtlesin. Elasime Idaho osariigis South Tetoni mäejalami lähedal. Käisime seal üheskoos matkamas ja kotkaste lendu jälgimas. See vaatepilt pani mind tunnetama Jesaja sõnu:

„Tema annab väsinule rammu ja jõuetule palju jõudu!

Poisid väsivad ja tüdivad küll, noored mehed koguni komistavad,

aga kes ootavad Jehoovat, saavad uut rammu, need tõusevad tiibadega üles nagu kotkad: nad jooksevad ega tüdi, nad käivad ega väsi!”¹

Tegelikult ei jõudnud me vanima pojaga South Tetoni tippu, kuna poeg väsis. Ta tahtis matkamise lõpetada ja küsis: „Kas hakkab seda alati kahetsema, et tippu ei jõudnud? Isa, mine sina edasi, ma ei taha, et sa pettuksid.”

Vastasin: „Ma ei pettu kunagi ja sina ei kahetse kunagi. Meile jääb alatiseks meelde, et ronisime siia kahekesi.” Graveerisin tema mõõdulauale kotka ja pühenduse „Kotkatiivul”.

Aastate jooksul lendas mu poeg misjonärina kõrgemale, kui olin lootust hellitanud. Mõni probleem, millega ta misjonil kokku puutus, näis olevat tal üle pea. Nii nagu mõne poisi puhul, keda te toetate, nõnda tõstis Issand minu poja raskes keeles

evangeeliumi jutlustamisel kõrgemale, kui olin võimalikuks pidanud. Ma luban teile, et kui te püüate tunnetada, millised on mõne poisi võimalused preesterluses, annab Issand teile teada, mida vaja. Poisi võimed võivad ulatuda Issanda ilmutusest veelgi kõrgemale. Aidake tal endale kõrge siht seada.

Poiss, keda julgustate, võib tunduda liiga pelglik, et olla vägev teenija preesterluses. Üks mu poegadest oli väiksena nii häbelik, et ei tahtnud minna poodi ja poemüüjaga rääkida. Ta kartis nii väga. Olin mures ja palvetasin, milline on tema tulevik seoses preesterlusega. Mõtlesin, mida ta teeks misjonil – see ei kõlanud paljutootavana. Mind juhatati Õpetussõnade juurde: „Õel põgeneb, kuigi ei ole tagaajajat, aga õige on julge nagu noor lõukoer!”²

Graveerisin tema mõõdulauale suure mõirgava lõvipea pildi alla „Julge nagu noor lõukoer”. Misjonil ja järgnenud aastatel viis ta mu graveeritud lootuse täide. Kord häbelik poeg jutlustas evangeeliumi ülimalt veendunult ja seisis vapralt ohuga silmitsi. Teda tugevdati, kui ta Issanda esindajana oma kohust täitis.

Nõnda võib juhtuda ka selle noore mehega, kelle juht te olete. Peate tugevdama tema usku, et Issand saaks muuta teda vapramaks teenijaks kui pelglik poiss, keda näete praegu.

Me teame, et Issand muudab oma teenijad julgeks. Noor poiss Joseph, kes nägi Isa Jumalat ja Tema Poega Jeesust Kristust metsasalus, muudeti vaimuhiiglaseks. Parley P. Pratt nägi pealt, kui prohvet Joseph Smith noomis neid vangis hoidnud nurjatuid vangivalvureid. Vanem Pratt pani kirja järgmise:

„Äkitselt tõusis ta püsti ja lausus kõuehäälel, nagu mõirgav lõvi, tuues kuuldavale, nii täpselt, nagu ma mäletan, järgmised sõnad:

„VAIKUST, te põrguaugu paharetid! Ma noomin teid Jeesuse Kristuse nimel ja käsin teil olla vait. Ma ei kavatsen enam minutitki elada, kui selliseid sõnu kuulen. Lõpetage see jutt või keegi meist sureb JALAMAID!”

Vanem Pratt kirjutas selle kogemuse kohta: „Vaid korra olen ma näinud sellist väarikust ja ülevust, see juhtus siis, kui ta keskööl selles pimedusse mattunud Missouri küla vangikongis ahelais seisis.”³

Issand annab oma õigemeelsetele teenijatele võimalusi lövi sarnasteks julgustükkideks, kui nad räägivad Tema nimel ja Tema preesterluse tunnistajatena.

Ühel pojalt oli juba poisipõlves suur hulk sõpru, kes soovisid temaga koos olla. Ta sõbrunes kergesti. Palvetades ja püüdes näha tema panust Jumala kuningriigis, tundsin ma, et tal on vägi tuua inimesi kokku armastuses ja üksmeeles.

See juhatas mind looni Õpetuses ja Lepingutes, kus kirjeldatakse preesterluse hoidjate jõupingutust Missouri osariiki Siion ehitada, mis pälvis nende pingutusi ja panust pealt näinud inglite heakskiidu. See nõudis suuri ohvreid. Õpetuses ja Lepingutes olevas ilmutuses seisab: „Sellele vaatamata te olete õnnistatud, sest tunnistus, mida te olete andnud, on kirja pandud taevas inglitele vaatamiseks; ja nad rõõmustavad teie üle, ja teie patud on teile andeks antud.”⁴

Graveerisin poja mõõdulauale „Inglid rõõmustavad sinu üle”.

Poja suurepärase oskuse koguda inimesi enda ümber ja neid mõjutada säilis ka pärast kooli lõpetamist. Ta organiseeris koos teiste preesterluse hoidjatega vaias üritusi, mis andsid kohaliku piirkonna noortele usku vastu pidada ja koguni rasketest olukordadest võitu saada. Tugevdades nende noorte meeste ja naiste usku, aitas ta luua Siionile ustavate liikmete rühmi Ameerika linnakeskustes. Graveeringul kujutasin ma inglaid pasunat puhumas, mis ei pruugi välja näha täpselt nii, nagu nemad seda teevad, kuid pasunat oli kergem graveerida kui hõiskamist.

Inglid rõõmustavad, kui preesterluse hoidjad rajavad kõikjal maailmas Siionit oma kogudustes, vaiades ja misjonitel. Ja nad rõõmustavad noorte meeste ja naiste üle, kellel te aitate rajada Siionit nende asukohast ja olukorrast hoolimata. Siion on selle tulemus, kui rahvas on ühte seotud armastuse lepinguga. Palun aidake oma noortel sellega liituda.

Ühe poja puhul tundsin ma õhutust graveerida päike ja järgmised sõnad Päästja eestkostepalvest: „See on igavene elu”. Sureliku teenimistöe lõpus palvetas Päästja oma Isa poole:

„Aga see on igavene elu, et nad tunneksid sind, ainust tõelist Jumalat ja Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud.

Mina olen sind austanud maa peal, ma olen lõpetanud selle töö, mille sa oled annud mulle teha!”⁵

Mu poeg on teeninud preesterluses kolmel mandril, kuid mis kõige tähtsam – oma kodus ja perekonnas. Ta on rajanud oma elu nende ümber. Ta töötab kodu lähedal ja läheb sageli koju, et oma naise ja väiksemate lastega lõunatunnil koos olla. Tema pere elab meile öde Eyringiga väga lähedal. Nad hoolitsevad meie aia eest, nagu see oleks nende aed. Mu poeg tahab pälvida igavese elu, kuid tema eesmärgiks on ka elada igavikus, ümberringi tänuликud pereliikmed.

Igavene elu on elada üksmeelse perekonnana ja üksmeeles Isa, Poja ja Püha Vaimuga. Igavene elu on võimalik üksnes tänu Jumala preesterluse võtmetele, mis taastati prohvet Joseph Smithi kaudu. Suurim and, mille saate anda noortele, keda te juhite, on hoida seda igavest eesmärki nende silme ees. Teete seda eelkõige siis, kui olete oma perekonnas eeskujuks. Nende perekond, keda te juhite, ei pruugi olla Kirikus, kuid ma kutsun teid üles aitama neil tunda ja soovida perekonna armastust nii siin- kui ka sealpool eesriiet.

Minu kirjeldatud mõõdulauad on vaid üks moodus, kuidas aidata noortel näha põgusalt kogu suursugusust, mida Jumal neis näeb, ja nende tulevikku ning ainulaadset teenimist, milleks Ta on nad ette valmistanud. Ta aitab teil mõista, kuidas teha seda oma laste ja teiste noorte puhul, keda juhite. Kuid kui te tulevikku ise palvemeelselt näha püüate ja seda noorele silmast silma edasi annate, saate te teada, et Jumal armastab igat oma last kui indiviidi ning Tal on nende kõigi jaoks suured ja ainulaadsed annid.

Isana nägin ma oma õnnistuseks lisaks poegadele ka oma tütarde suurt tulevikku Jumala kuningriigis. Kui otsisin palvemeelselt juhatust, näidati mulle, kuidas aidata oma tütaridel mõista usaldust, mille Jumal oli pannud neile kui teenijatele, kes võivad Tema kuningriiki ehitada.

Kui mu tütreid olid väikesed, nägin ma, et saame aidata teistel tunda põlvest põlve nende armastust, kes on lahkunud teisele poole eesriiet. Teadsin, et armastus tuleb teenimisest ja annab lootust igavesele elule.

Valmistasime lõikelauad, panime neile omaküpsetatud leivapätsid ja viisime koos lesknaistele, leskmeestele ja peredele. Graveerisin igale lõikelauale prantsuse keeles „J’aime et J’espere”, mis tähendab, et ma armastan ja loodan. Neile ainuomased vaimsed annid tulid nähtavale mitte ainult minu graveeritud lõikelaudadel, vaid veelgi selgemalt siis, kui viisime laudadele asetatud leivad neile, kes vajasisid keset valu või kaotust kinnitust, et Päästja armastus ja Tema lepitus toovad endaga täiuslikku lootuse sära. See on igavene elu minu tütardele ja meile kõigile.

Teil võib tekkida mõte: „Vend Eyring! Ka sa tahad öelda, et mul tuleb õppida graveerima?” Vastus on ei. Mina õppisin graveerima ainuüksi lahke ja andeka õpetaja, vanem Boyd K. Packeri abiga. Võin tänada oma mõningate oskuste eest tema suurt graveerimisandi ja õpetaja kannatlikkust. Selline õpetaja nagu president Packer saab olla vaid taevast saadetud. Ometi on erinevaid moodusi, kuidas vormida laste südant ilma neile puidust laudu graveerimata.

Näiteks võimaldavad uued suhtlusviisid saata usu ja lootuse sõnumeid meid lahutavate kilomeetrite taha otsekohe ja praktiliselt mitte mingi tasu eest. Mu naine on mulle selle juures abiks. Räägime alustuseks telefoni teel lastelaste või lastega, keda kätte saame. Palume neil rääkida, mis neil on hästi läinud ja mida head nad on teinud. Palume neil saata meile ka pilte oma tegemistest. Lisame need fotod mõnele tekstilõigule. Lisame ükskaks salmi Mormoni Raamatust. Nefile ja Mormonile ei pruugi suurt muljet avaldada meie teksti vaimne väärtus ja piiratud jõupingutused oma „Perekonna päeviku: Väikeste plaatide” koostamisel, kuid meile öde Eyringiga on selline tegevus õnnistuseks. Tunneme inspiratsiooni pühakirjasalmide ja lühikeste tunnistussõnumite kirjutamisel. Ja me näeme nende elus tõendeid, kuidas nende südamed pöörduvad meie poole, Päästja poole ja ülespoole.

Sõbrakäe ulatamiseks on veel teisigi viise. Paljud neist on teil juba käsil. Harjumus perega koos palvetada ja pühakirju lugeda loob kestvamaid mälestusi ja toob endaga suurema muutuse südames, kui te praegu mõistate. Koguni näiliselt ilmalikud tegevused, nagu spordivõistlusel käimine või filmi vaatamine,

võivad lapse südant vormida. Tähtsad pole mitte tegevused, vaid tunded, mis sellega kaasnevad. Olen avastanud hea mooduse, kuidas teha kindlaks, millised tegevused võivad noore inimese elu muuta. Neil tuleb endil soovitada tegevusi, mis on seotud mõne huviga, mille Jumal neile nende arvates andnud on. Tean oma kogemusest, et see on võimalik.

Kui ma 12-aastaselt diakoniks sain, elasin ma New Jerseys, New Yorgi linnast 80 km kaugusel. Minu unistus oli saada väga heaks pesapallimängijaks. Isa viis mu Bronxi vanale ajaloolisele Yankee staadionile pesapallimängu vaatama. Näen ikka veel kurika liikumist, kui Joe DiMaggio lõi võidupalli keskväljaku tribüünile ja mu isa istus minu kõrval. See oli ainus kord, kui me koos põhiliiga pesapallimängu vaatamas käisime.

Kuid üks teine isaga veedetud päev vormis mu elu igaveseks. Ta viis mu New Jerseyt ametisse pühitsetud patriarhi koju, kes elas Salt Lake Citys. Ma polnud seda meest kunagi varem näinud. Isa jättis mu lävele. Patriarh näitas mulle, kuhu istuda, pani oma käed mulle pea peale ja tõi Jumala anni näol kuuldavale õnnistuse, mille juurde kuulus ka avaldus minu suure südamesoovi kohta.

Ta ütles, et ma olen üks nendest, kelle kohta on öeldud „Õndsad on rahunõudjad”.⁶ Mind üllatas nii väga, et keegi täiesti võõras minu südant tunneb, et avasin silmad ja vaatasin, mis toas selline ime aset leidis. See minu võimalusi käsitlev õnnistus on vorminud mu elu, mu abielu ja mu teenimist preesterluses.

See ja järgnenud kogemused lubavad mul tunnistada: „Sest kõigile ei ole antud kõiki ande; sest ande on palju ja igale inimesele antakse and Jumala Vaimu poolt.”

Kuna Issand ilmutas mulle anni, olen ma suutnud ära tunda võimalusi ja valmistunud, et kasutada seda andi nende õnnistamiseks, keda teenin ja armastan.

Jumal teab meie ande. Minu üleskutseks meile kõigile on palvetada, et meile antud andidest teada saada, et teada, kuidas neid arendada, ning et märgata Jumalalt saadud teenimisvõimalusi. Kuid kõige enam palvetan ma selle eest, et oleksite inspireeritud aitama teistel oma Jumalalt saadud erilisi teenimisande avastada.

Luban teile, et kui te palute, saate oma õnnistuseks aidata teistel saavutada täit potentsiaali inimeste teenimisel, keda nad juhivad ja armastavad. Tunnistan teile, et Jumal elab, Jeesus on Kristus, preesterlus, mida hoiame, on Jumala preesterlus, ning et Jumal on meid ette valmistanud ja andnud meile erilised annid, et saaksime teenida teda rohkem, kui loota oskame. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Js 40:29–31.	4. ÕL 62:3.
2. Õp 28:1.	5. Jh 17:3–4.
3. Autobiography of Parley P. Pratt.
Toim Parley P. Pratt noorem, 1938,
lk 179–180.	6. Mt 5:9.
7. ÕL 46:11.

Näe teisi sellisena, milliseks nad võivad saada

President Thomas S. Monson

Me peame arendama võimet näha inimesi mitte sellisena, nagu nad on praegu, vaid sellisena, milliseks nad võivad saada.

Kallid vennad! Kahel korral aastas, kui koguneme kuulama inspireeritud sõnumeid, on see imeline konverentsikeskus pilgeni täis Jumala preesterluse hoidjaid. Kiriku preesterluse üldkoosolekul valitseb imepärane vaim. See vaim ei piirdu ainult konverentsikeskusega, vaid võtab maad igas hoones, kuhu Jumala pojad kogunevad. Kindlasti oleme seda vaimu ka täna tundnud.

Mõni aasta tagasi, veel enne kui see kaunis konverentsikeskus ehitati, osales üks mees Salt Lake City templiväljakul Tabernaaklis üldkonverentsil. Ta kuulas vendade kõnesid. Ta pööras tähelepanu palvetele. Ta kuulis Tabernaakli koori esituses kaunist muusikat. Ta imetles Tabernaakli oreli suursugusust. Koosoleku lõppedes kuuldi teda ütlemas: „Ma annaksin ükskõik mida, et saada teada, kas need kõnelejad rääkisid täna tõtt.“ Sisuliselt tahtis ta öelda: „Ma soovin, et mul oleks tunnistus evangeeliumist.“

Maailmas pole midagi muud sellist, mis tooks ellu rohkem lohutust ja õnne kui tunnistus tõest. Ma usun, et kõigil meestel ja noortel meestel, kes siin täna viibivad, on tunnistus – kellel rohkem, kellel vähem. Kui tunnete, et teil ei ole veel sellist kindlat tunnistust, nagu te sooviksite, kutsun ma teid üles nägema vaeva, et selline tunnistus saada. Kui see juba on tugev, siis nähke vaeva,

et seda sellisena hoida. Kui õnnistatud me oleme, et meil on teadmine tõest!

Vennad! Ma tahan rääkida sellest, et väga paljudel inimestel on praegu nõrk tunnistus või pole sedagi. Aga nad võiksid selle saada, kui meie ennast kokku võtaksime ja enda tunnistust nendega jagaksime ning neil seeläbi muutuda aitaksime. Mõnel juhul võime olla just *meie* need, kes selliseks muutuseks tõuke annavad. Räägin kõigepealt neist, kes on küll liikmed, kuid kes ei ole praegusel hetkel evangeeliumile täielikult pühendunud.

Aastaid tagasi kuulsin ühel piirkonna konverentsil Helsingi linnas Soomes üht vägevast, meeldejäädavat ja motiveerivat sõnumit, millest räägiti emade ja tütarde istungi ajal. Mul on see sõnum veel siiani meeles, kuigi vahepeal on möödunud 40 aastat. Muuhulgas rääkis kõneleja, et naisele peab ütlema, et ta on ilus. Tal on vaja teada, et teda hinnatakse. Talle peab ütlema, et ta on väärtuslik.

Vennad, ma tean, et mehed on selles osas naistega sarnased. Meiegi peame kuulma, et meid hinnatakse, et me oleme võimekad ja väärtuslikud. Meile peab andma võimaluse teenida. Nende liikmete puhul, kes on jäänud vähemaktiivseks või hoiavad end täielikust pühendumisest tagasi, võime palvemeelselt püüda leida moodusi, kuidas nendeni jõuda. Neil teenida palumine võib olla just õige ajend, mis neil on vaja, et taas täiel määral aktiivseks saada. Kuid juhid, kes sellele kaasa võiksid aidata, on mõnikord selle suhtes tõrksad. Me peame meeles pidama, et inimesed suudavad muutuda. Nad on võimelised halbu harjumusi seljatama. Nad suudavad üleastumistest meelt parandada. Nad võivad vääriliselt preesterlust hoida. Ja nad suudavad Issandat usinalt teenida. Lubage mul tuua mõningaid näiteid.

Kui ma esimest korda Kaheteistkümnepäevase Apostli Kvoorumii liikmeks sain, avanes mul võimalus koos president N. Eldon Tanneriga, president David O. McKay nõuandjaga, Albertas Kanadas vaiakonverentsil osaleda. Koosoleku jooksul luges vaiajuhataja ette nelja venna nimed, kes olid väärilised sama vanema ametisse pühitsetud. President Tanner tundis neid mehi, kuna oli ise kunagi selles piirkonnas elanud. Kuid president Tanner mäletas neid sellistena, nagu nad olid varem olnud, ega

teadnud nende elus aset leidnud kannapöördest, tänu millele nad nüüd vanema ametit väärisid.

Vaiajuhataja kutsus esimest meest nimepidi ja palus tal püsti tõusta. President Tanner sosistas mulle: „Sa vaata vaid! Ma poleks uskunud, et ta sellega hakkama saab.” Vaiajuhataja nimetas teise mehe nime ja ta tõusis. President Tanner nügis mind taas ja väljendas oma hämmastust. Ja nii jätkus kõigi nelja venna puhul.

Pärast koosolekut oli president Tanneril ja minul võimalus neid nelja venda õnnitleda. Nad olid tõestanud, et inimene võib muutuda.

1940ndatel ja 50ndatel aastatel elas Ameerikas vangivalvur Clinton Duffy, kes oli kuulus võime poolest vangis olevaid mehi ümber kasvatada. Kord ütles üks kriitik talle: „Kas sa siis ei tea, et leopardid ei suuda oma täppe muuta?”

Warden Duffy vastas: „Sulle teadmiseks, et ma ei tööta leopardidega. Ma töötan meestega ja mehed muutuvad iga päev.”¹

Aastaid tagasi oli ka minul endal võimalus Kanadas misjonijuhatajana teenida. Ühes seelses koguduses oli väga vähe preesterluse hoidjaid. Kogudust juhatas seal alati misjonär. Ma tundsin selgesti, et meil on vaja kogudust juhutama panna keegi liige.

Koguduses oli üks täiskasvanud Aaroni preesterluse diakon, kuid ta ei käinud piisavalt kohal, et talle oleks saanud kõrgemat preesterlust anda. Ma tundsin innustust just tema koguduse juhatajaks kutsuda. Mulle jääb alatiseks meelde päev, mil temaga vestlesin. Ütlesin talle, et Issand on andnud mulle teada, et ma pean ta kutsuma koguduse juhatajaks. Pärast seda, kui ta oli tükk aega puigelnud ja tema naine teda tublisti julgustanud, nõustuski ta teenima. Ma asetasin ta preestri ametisse.

Selle mehe jaoks tähendas see uut algust. Tema elu sai kiiresti korda ning ta kinnitas mulle, et elab käskude järgi nii, nagu temalt oodatakse. Paari kuu pärast asetati ta vanemaks. Lõpuks sai ta oma naise ja lastega templis pitseeritud. Tema lapsed teenisid misjonil ja abiellusid Issanda kojas.

Mõnikord võib vendadele kinnitamine, et nad on vajalikud ja hinnatud, aidata neil astuda vajalik samm pühendumise ja

täieliku aktiivsuse teele. See kehtib igas eas preesterluse hoidjate puhul. Meie kohus on anda neile võimalusi elada nii, nagu nad seda tegema peaksid. Me võime aidata neil küündimatusest üle saada. Selleks peame arendama võimet näha neid mitte sellisena, nagu nad on praegu, vaid sellisena, milliseks nad võivad saada, kui tunnistuse Kristuse evangeeliumist vastu võtavad.

Kord osalesin ühel koosolekul Leadville'is Colorado osariigis. Leadville asub merepinnast 3000 meetri kõrgusel. Mul on see konkreetne koosolek meeles osalt kõrguse tõttu, kuid mäletan ka seda, mis tol õhtul aset leidis. Kohal oli vaid käputäis preesterluse hoidjaid. Nagu Kanada misjoni koguduse puhul juhatas ka seda kogudust misjonär ja nii oli see alati olnud.

Sel õhtul oli meil hea koosolek, kuid lõpulaulu lauldes tundsin, et sealset kogudust peaks juhatama keegi kohalik. Ma pöördusin misjonijuhataja poole ja küsisin: „Kas siin on kedagi, kes võiks kogudust juhatada – keegi kohalikest?”

Ta vastas: „Minu teada küll mitte.”

Lauldes vaatasin hoolega esiridades istuvaid mehi. Mu tähelepanu näis koonduvat ühele vendadest. Ma küsisin misjonijuhataja käest: „Kas tema võiks koguduse juhatajana teenida?”

Ta vastas: „Ma ei tea. Võib-olla tõesti.”

Ma teatasin: „Juhataja, ma lähen temaga teise ruumi vestlema. Sina kõnele pärast lõpulaulu seni, kuni me tagasi tuleme.”

Kui meie kaks taas kogudusesaali sisenesime, lõpetas misjonijuhataja oma tunnistuse. Ma tutvustasin seda venda kui uut koguduse juhatajat. Sellest päevast peale oli Colorados Leadville'i linnas kohalik liige kogudust juhatamas.

Sama põhimõtte kehtib ka nende puhul, kes ei ole veel liikmed. Me peaksime arendama endas võimet näha inimesi mitte nii, nagu nad on, vaid sellistena, kelleks nad võivad Kiriku liikmetena saada, kui neil on tunnistus evangeeliumist ning nende elu on kooskõlas selle õpetustega.

1961. aastal toimus ülemaailmne konverents misjonijuhatajatele. Kõik Kiriku misjonijuhatajad kogunesid Salt Lake Citysse seal toimuvatele koosolekutele. Mina läksin sinna oma Toronto misjonilt Kanadast.

Ühel koosolekul osales N. Eldon Tanner, Kaheteistkümne Kvoorumi assistent, kes oli just naasnud Suurbritannia ja Lääne-Euroopa misjonit juhatajast, mis oli ühtlasi tema esimene kogemus misjonijuhatajana. Ta rääkis ühest noormehest, kes oli kõige edukam misjonär, kellega ta kõikide vestluste jooksul tutvunud oli. Ta küsis sellelt misjonärlt vestluse käigus: „Ilmselt oled sa kõik need inimesed, kelle sa Kirikusse ristitud oled, leidnud liikmete soovitude kaudu?”

Noormees vastas: „Ei, ma olen nad kõik ise leidnud.”

Vend Tanner küsis temalt, mis oli tema lähenemises teistmoodi, mis tegi ta nii erakordselt edukaks, samas kui teised seda polnud. Noormees vastas, et ta püüdis ristida kõiki, kellega kohtus. Kui ta uksele koputas ja talle avas suitsu tõmbav ja kulunud riides mees, kes ei tundunud millegi vastu huvi tundvat – saati veel usu vastu –, siis püüdis see misjonär ette kujutada, milline ta teistsuguses olukorras välja näeks. Ta kujutles teda aetud habeme ning valge särgi ja pükstega. Ja ta nägi ennast seda meest ristimisvette saatmas. Ta sõnas: „Kui ma kellestki sellise pildi manan, suudan ma jagada temaga tunnistust nii, et see puudutab tema südant.”

Meil on kohustus oma sõpru, tuttavaid ja naabreid sel moel näha. Ehk siis meil on kohustus näha inimesi mitte nii, nagu nad on, vaid sellisena, milliseks nad võivad saada. Ma palun, et te mõtleksite nendest sel moel.

Vennad, Issand rääkis meile, kui tähtis on preesterlus, mida hoiame. Ta ütles, et me saame selle töötuse ja lepingu kaudu. Ta andis meile juhised olla ustav ja truu kõiges, mis meile antakse, ning et meil on kohustus sellest lepingust kuni lõpuni kinni pidada. Ja seejärel antakse meile kõik, mis Isal on.²

Julgus on sõna, mida peaksime kuulma ja südame ligi hoidma – julgus pöörata selg kiusatusele, julgus tunnistada kõigile, kellega kohtume, pidades meeles, et kõigil peab olema võimalus sõnumit kuulda. Enamiku jaoks pole see sugugi lihtne. Kuid meil tuleks uskuda Pauluse sõnu Timoteosele:

„Sest Jumal ei ole meile andnud arguse vaimu, vaid väe ja armastuse ja mõistliku meele vaimu.

Ärgu olgu sul siis häbi meie Issanda tunnistusest.”³

1974. aastal olin ma koos vend John H. Grobergiga Tonga saartel. Meil oli võimalus Tonga kuningaga ametlikul visiidil kohtuda. Me vahetasime temaga kombekohaseid viisakusavaldusi, kuid enne lahkumist ütles John Groberg midagi üllatavat. Ta teatas: „Teie Kõrgeausus, nii teie ise kui ka teie alluvad peaksite tõepoolest mormooniks hakkama, sest siis leiaksid kõik teie probleemid suuremalt jaolt lahenduse.”

Kuningas naeratas avalalt ning vastas: „John Groberg, võib-olla on teil õigus.”

Mulle tuletas see meelde apostel Paulust Agrippa ees ning kuninga vastust Pauluse tunnistusele: „Pisut veel, ja sa veenad mu koguni kristlaseks!”⁴ Vend Grobergil oli julgust kuningale tunnistada.

Täna on meiega mitmed tuhanded, kes teenivad Issandat põhimisjonäridena. Nad vastasid kutsele, jätsid maha kodu, perekonna, sõbrad ja kooli ning läksid teenima. Need, kes seda ei mõista, küsigu endalt: „Miks on nad nii varmad ja valmis endast kõik andma?”

Meie misjonärid võiksid vastata samamoodi nagu ammusel ajal elanud vägev misjonär Paulus: „Sest kui ma evangeeliumi kuulutan, ei saa ma sellega kiidelda, kuna see kohustus on pandud mu peale, ja häda mulle, kui ma evangeeliumi ei kuuluta!”⁵

Pühakirjades ei leidu teist nii asjakohast üleskutset, siduvat kohustust ega otsekohest juhust kui see, mille ülestõusnud Issand Galileasse ilmudes oma üheteistkümnemele jüngrile andis. Ta ütles: „Minule on antud kõik meelevald taevas ja maa peal.

Minge siis ja tehke jüngriteks kõik rahvad, neid ristides Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse

ja neid õpetades pidama kõike, mida mina teid olen käskinud. Ja vaata, mina olen iga päev teie juures maailma-ajastu otsani!”⁶

See jumalik käsk ühes hiilgava lubadusega oli juhtmõte aegade keskpaigas ja on seda ka tänapäeval. Misjonitöö on Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku peamine iseloomustaja. Nii on see olnud ja nii see ka jääb. Prohvet Joseph Smith õpetas: „Kõige muu kõrval on suurim ja tähtsaim kohustus jutlustada evangeeliumi.”⁷

Kahe lühikese aasta jooksul lõpetavad kõik praegused Jumala kuninglikus armees teenivad põhimisjonärid oma täisajalise töö ja naasevad koju kallite inimeste juurde. Nende asemele tulevad tänased Kiriku Aaroni preesterluse hoidjad. Noored mehed, kas olete selleks valmis? Kas olete valmis tööle asuma? Kas olete teenimiseks ette valmistunud?

President John Taylor võttis selleks vajalikud nõuded kokku: „Meestel, kelle me tahame evangeeliumi sõnumit jagama saata, on usk Jumalasse ja enda usundisse, nad austavad preesterlust, ... nad on täis Püha Vaimu ja Jumala väge, nad on auväärased, ausameelsed, vooruslikud ja puhtad.”⁸

Vennad! Igaühel meist lasub vastutus Kristuse evangeeliumi jagada. Kui meie elu peegeldab Jumala nõudeid, siis meid ümbritsevad inimesed ei pea kunagi kurtma: „Lõikusaeg on lõppenud, suvi on läbi – ja minu hing ei ole päästetud.”⁹

Täiuslik hingede Karjane, misjonär, kes lunastas inimkonna, andis meile jumaliku lubaduse:

„Ja kui on nii, et te näete vaeva kõik oma päevad, hüüdes sellele rahvale meelesparandust, ja toote vaid ühe hinge minu juurde, kui suur saab olema teie rõõm koos temaga minu Isa kuningriigis!

Ja nüüd, kui teie rõõm saab olema suur koos ühe hingega, kelle te olete toonud minu juurde minu Isa kuningriiki, kui suur saab olema teie rõõm siis, kui te toote minu juurde palju hingi!”¹⁰

Ma tunnistan Temast, kelle sõnad need on. Tema on Jumala Poeg, meie Lunastaja, meie Päästja.

Ma palvetan, et meil oleks julgust sirutada sõbrakäsi, püsivust, et uuesti ja uuesti proovida, ning vajalikku alandlikkust, et otsida evangeeliumi jagamise vastutust täites Isa nõu. See vastutus lasub meil, vennad. Jeesuse Kristuse nimel, amen.

Viited

1. Bill Sands. <i>The Seventh Step</i> , 1967, lk 9.	7. <i>Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith</i> , 2007, lk 330.
2. Vt ÖL 84:33–39.	8. <i>Teachings of Presidents of the Church: John Taylor</i> , 2001, lk 73.
3. 2 Tm 1:7–8.	9. Jr 8:20.
4. Ap 26:28.	10. ÖL 19:15–16.
5. 1 Kr 9:16.	
6. Mt 28:18–20.	

Kus on sinu telk?

President Henry B. Eyring

Esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas

Telk, mis tundub jumaliku abi meist ära lõikavat, ei kata mitte Jumalat, vaid mõnikord hoopis meid. Jumal pole kunagi peidus, mõnikord varjame end hoopiski meie.

Joseph Smith hüüdis Libertys vangis olles suures hingeahastuses: „Oo Jumal, kus sa oled? Ja kus on sinu telk, mis varjab sinu peidupaika?”¹ Paljud meist tunnevad hingeahastuses, et Jumal on kaugel. Telk, mis tundub jumaliku abi meist ära lõikavat, ei kata mitte Jumalat, vaid mõnikord hoopis meid. Jumal pole kunagi peidus. Mõnikord varjame end hoopiski meie, kui seame endale sihte ja eesmärke, mis meid Jumalast eemale viivad. See võib tekitada tunde, et Ta on kaugel ja kättesaamatu. Tunne, et telk varjab Jumala, tekib siis, kui asetame oma soovid esikohale, selle asemel et Tema alistudes lausuda: „Sinu tahtmine sündigu.”² Miski ei takista Jumalal meid nägemast ja meiega suhtlemast. Probleem on selles, et meie ei taha Teda kuulata ega nõustuda Tema tahte ja Tema ajastusega.

Tunne, et oleme lahutatud Jumalast, kaob, kui muutume Tema ees laste sarnaseks. See pole kerge maailmas, kus teiste inimeste arvamus meie tegusid mõjutab. Aga see aitab meil tunda ära tõe, et Jumal on meie lähedal, teab meid ega peida ennast kunagi oma ustavate laste eest.

Minu kolmeaastane tütre tütar näitas üles süütuse ja alandlikkuse väge Jumalaga suhtlemisel. Tüdruk käis koos perega Brigham City templi avatud uste päeval Utah's. Ta vaatas selles ilusas ehitises ringi ja küsis: „Emme, kus Jeesus on?” Ema selgitas, et tal pole võimalik Jeesust templis näha, küll aga võib ta

tunda Teda oma südames. Eliza mõtles hoolega ema sõnade üle ning tundus jäävat rahule. „Jeesus läks kedagi aitama,“ tegi ta järelduse.

Eliza arusaamu ega mõistmist ei seganud ega tõkestanud ükski telk. Jumal on tema lähedal ja tema tunneb ennast Jumala lähedal. Ta teadis, et tempel on Issanda koda, ning mõistis, et ülestõusnud ja hiilgusega rüütatud Jeesusel Kristusel on keha ning Ta saab olla vaid ühes kohas korraga.³ Kui Ta pole hetkel oma kogas, siis peab Ta Eliza arusaamist mööda olema kusagil mujal. Sellest, mida ta Päästja kohta teadis, mõistis ta, et Jeesus on arvatavasti kusagil tegemas head oma Isa laste heaks. Oli selge, et ta lootis näha Jeesust mitte kui imet, mis kinnitaks Tema olemasolu, vaid sellepärast, et ta armastas Teda.

Vaim andis tema lapselikule meelele ja südamele lohutava teadmise, mida me kõik vajame ja soovime. Jeesus Kristus elab, tunneb meid, vaatab meie üle ning hoolib meist. Rasketel, üksildastel või segadusttekitavatel hetkedel ei pea me Jeesust Kristust nägema, et teada, et Ta mõistab meid, et Tema eesmärk on meid õnnistada.

Ma tean omast käest, et me võime kogeda sedasama, mida koges Eliza – kuigi me pole enam kaugeltki lapsed. Esimestel ametisoleku aastatel töötasin ma palju, et tagada endale alaline ametikoht Standfordi ülikoolis. Arvasin, et olen loonud enda ja oma pere jaoks hea elu. Me elasime mu naise vanemate naabruses heas rajoonis. Maailma standardite järgi olin edukas. Siis sain pakkumise Kirikult lahkuda Californiast ja asuda tööle Ricksi Kolledžisse Idaho osariigis Rexburgis. Minu ametialased eesmärgid oleksid võinud muutuda telgiks ja lahutada mind armastavast Isast, kes teadis minust paremini, mis mind tulevikus ees ootab. Aga ma olin õnnistatud teadmiseiga, et igasugune ametialane ja perekondlik edu on kingitus Jumalalt. Ma põlvitasin lapse kombel, et küsida nõu, mida peaksin tegema. Ma kuulsin oma sisimas vaikset häält, mis ütles: „See on minu kool.“ Polnud ühtegi telki, mis oleks mind lahutanud Jumalast. Alistusin usu ja alandlikkusega Tema tahtele ning tundsin Tema hoolt ja lähedust.

Minu tööaastad Ricksi Kolledžis, mil otsisin Jumala tahet ja järgisin seda, hoidsid minust eemal telgi, mis oleks takistanud

Jumalal minu elus aktiivselt osaleda. Püüdes teha Tema tööd, tundsin, et olen Talle lähedal, tajusin, et Ta teab minu tegemistest ning hoolib sügavalt minu õnnest. Aga just nagu Standfordis hakkasid ka siin tükkima esile maised argumendid. Üks neist oli ahvatlev tööpakkumine, mis mulle tehti, kui olin pea viis aastat Ricksi Kolledži dekaanina töötanud. Ma kaalusin seda pakkumist, palvetasin selle üle ning arutasin seda isegi Esimese Presidentkonnaga. Nad vastasid soojalt ja otsekohevalt, kuid vähimagi selgesõnalise juhatuseta. President Spencer W. Kimball kuulas ära minu kirjelduse heast tööpakkumisest, mille olin suur korporatsioonilt saanud, ning ütles: „Hal, see tundub olevat suurepärase võimalus! Ning kui me sind vajame, teame, kust sind leida.“ Jah, nemad oleksid teadnud, kust mind leida, aga minu soov ametialaselt edeneda oleks võinud tekitada telgi, mis oleks teinud Jumala leidmise minu jaoks raskemaks ning Tema kutsete kuulamise ning järgimise keerulisemaks.

Mu naine, kes tajus mu kõhklusi, tundis, et me ei peaks Ricksi Kolledžist lahkuma. Ma ütlesin talle, et see on jäämiseks küllaldane põhjus, aga ta andis mulle tarka nõu, et peaksin ootama omaenda ilmutust. Palvetasin uuesti. Seekord sain juhised, mis anti edasi minu mõtetes: „Ma lasen sul jääda Ricksi Kolledžisse veel mõneks ajaks.“ Minu isiklikud ambitsioonid oleksid varjanud mu eest reaalsuse ning teinud raskeks ilmutuse saamise.

Kolmkümmend päeva pärast seda, kui olin saanud ilmutuse järjekordne tööpakkumine tagasi lükata ja Ricksi Kolledžisse edasi jääda, murdis selles piirkonnas Tetoni tamm. Jumal teadis, et tamm murdub ja et sajad inimesed vajavad abi. Ta laskis mul otsida nõu ja andis mulle loa jääda Ricksi Kolledžisse. Ainult Tema teadis kõiki põhjuseid, miks minu teenimine kolledžis ja Rexburgis jätkuvalt oluline oli. Nii olin ma seal, et sagedaste palvete kaudu teada saada, mida Taevaisa tahab, et ma teeksin nende inimeste heaks, kelle kodud ja elud olid kahjustada saanud. Töötasin koos teiste inimestega tundide viisi, et puhastada kodusid mudast ja veest. Mu soov teada ja täita Tema tahet andis mulle võimaluse oma hinge avardada.

See on näide sellest, kuidas me takistame iseendal mõistmast Jumala tahet või tundmast Tema armastust. Me ei saa jääda

kindlaks *oma* ajagraafikule, kui Issanda oma sellest erineb. Ma arvasin, et olin veetund küllalt aega oma teenistuses Rexburgis ja tahtsin kiiresti edasi liikuda. Mõnikord kui püüame järgida oma ajagraafikut, ähmastab see meie teadmist, millised on Tema soovid meie osas.

Liberty vanglas palus prohvet Joseph Smith, et Issand karistaks neid, kes Kiriku liikmeid Missouri osariigis taga kiusasid. Ta palvetas, et kohtumõistmine oleks kindel ja kiire. Aga Issand vastas, et „ei möödu palju aastaid”⁴, kui Ta tegeleb nende Kiriku vaenlastega. Õpetuse ja Lepingute 121. osa 24. ja 25. salmis ütleb Ta:

„Vaata, minu silmad näevad ja teavad kõiki nende tegusid, ja mul on varuks kiire kohtumõistmine omal ajal nende kõigi jaoks; sest igale inimesele on määratud aeg vastavalt tema tegudele.”⁵

Me kõrvaldame telgi, kui tunneme ja palvetame „Sinu tahtmine sündigu” ja „Sündigu see Sinu enda ajal”. Tema aeg peaks olema piisav, sest me teame, et Ta tahab ainult parimat.

Ühel mu miniatest oli aastaid tunne, nagu oleks Jumal ta telgiga ümbritsenud. Ta oli noor kolme lapse ema, kelle soov oli rohkem lapsi saada. Pärast kahte nurisünnitust muutusid tema palved ahastavaks. Pärast mitmeid viljatuid aastaid tundis ta kiusatust anda vaba voli vihale. Kui tema noorim laps kooli läks, näis tühi kodu otsekui irvitavat tema üle, sest ta oli soovinud pühenduda emadusele. Sama tundusid tegevat ka tuttavate planeerimata või lausa soovimatud rasedused. Ta tundis ennast kui truu ja pühendunud Maarja, kes ütles: „Vaata, siin on Issanda ümmardaja.”⁶ Kuigi need sõnad tulid tal südamest, ei kuulnud ta vastust.

Lootes tõsta naise tuju, kutsus abikaasa ta endaga kaasa ärireisile Californiasse. Kui mees oli koosolekul, jalutas naine mööda tühja kaunist randa. Süda lõhkemise äärel, palvetas ta valjusti. Esimest korda ei palunud ta last, vaid jumalikku kohustust. Ta lausus: „Taevane Isa. Ma annan sulle kogu oma aja, näita mulle, kuidas peaksin selle täitma.” Ta väljendas oma valmisolekut viia oma pere kuhu iganes vaja. See palve tõi kaasa ootamatu rahutunde. Kindlat vastust, mida ta saada igatses, küll

ei tulnud, kuid esimest korda aastate jooksul rahustas see tema südant.

See palve kõrvaldas telgi ta ümbert ning avas taevaluugid. Kahe nädala pärast sai ta teada, et ootab last. Uus laps oli vaid aastane, kui mu poeg ja minia kutsuti misjonile. Kuna minia oli lubanud minna ükskõik kuhu ja teha ükskõik mida vaja, heitis ta kõrvale hirmud ning viis oma lapsed võõrsile. Misjonil olles sünnitas ta veel ühe lapse. See juhtus misjonäride vahetumise päeval.

Just nagu see noor naine alistus taeva tahtele, on oluline eemaldada vaimne telk, mille me vahel ise enda ümber püstitame. See ei tähenda, et vastused meie palvetele tuleksid kohe.

Aabrahami süda näis õigemeelne olevat ammu enne seda, kui Saara Iisaki sünnitas ning nad töötatud maa pärisid. Taeval oli muid eesmärke, mis enne ellu viia. Need polnud üksnes Aabrahami ja Saara usu kasvatamine, vaid ka neile igavikuliste tõdede õpetamine, mida nad jagasid teistega nende jaoks pikal ja keerulisel teekonnal. Issanda viivitused tunduvad tihti pikad, mõned kestavad isegi terve eluaja. Aga need on alati mõeldud meid õnnistama. Need pole mõeldud selleks, et me üksildust, kurbust või kannatamatust tunneksime.

Kuigi Tema ajastus ei ühti alati meie omaga, võime olla kindlad, et Issand peab oma lubadustest kinni. Kui mõni teist tunneb, et Temani on raske jõuda, siis ma tunnistan, et tuleb päev, mil me kõik Teda näost näkku kohtame. Just nagu praegu pole midagi, mis takistaks meil Teda nägemast, ei teki tulevikus ühtegi takistust, mis ei laseks Temal näha meid. Me kõik seisame isiklikult Tema ees. Nii nagu mu lapselaps soovime ka meie näha Jeesust Kristust juba praegu, aga meie kindel taaskohtumine Temaga kohtujärje ees on meeldivam, kui teeme enne kõiki asju, mis muudavad Ta meile sama lähedaseks, nagu meie oleme Talle. Teda teenides muutume Tema sarnaseks ning tunneme, et oleme Talle järjest lähedasemad, kuni saabub päev, mil miski meid enam ei lahuta.

Liikumine Jumala suunas on järjekestev. Päästja õpetas: „Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma asutamisest.”⁷ Seejärel lausus Ta:

„Sest mul oli nälg, ja te andsite mulle süüa; mul oli janu, ja te jootsite mind; ma olin võõras, ja te võtsite mind vastu;

ma olin alasti, ja te riietasite mind; ma olin haige, ja te tulite mind vaatama; ma olin vangis, ja te tulite mu juure.

Siis vastavad õiged temale: Issand, millal me nägime sind näljasena ja söötsime sind, või millal janusena ja jootsime sind?

Millal me nägime sind võõrana ja võtsime sind vastu, või alasti ja riietasime sind?

Millal me nägime sind haigena või vangis ja tulime su juure?

Siis vastab kuningas ja ütleb neile: Tõesti, ma ütlen teile, et mida te iganes olete teinud ühele nende mu vähemate vendade seast, seda te olete minule teinud.”⁸

Kui teeme seda, mida Tema tahab, et Tema Isa lastele teeksime, näeb Issand selles heategu Tema enda vastu. Nii tunneme ennast Talle lähemal ning kogeme Tema armastust ja heakskiitu. Aja jooksul muutume Tema sarnaseks ning ootame kohtupäeva rõõmsa ootusärevusega.

Telk, mis tundub varjavat teid Jumala eest, võib olla hoopiski hirm inimeste arvamuse ees, kuigi selle asemel peaks valitsema soov teisi teenida. Päästja ainuke eesmärk oli aidata inimesi. Paljud teist on nagu minagi tundnud hirmu läheneda kellelegi, keda olete solvanud või kes on teile haiget teinud. Kuid ma olen näinud, et Issand pehmenab aja jooksul südamed, sealhulgas ka minu südame. Seega julgustan teid minema Issanda nimel kellegi juurde, et vaatamata hirmule pakkuda armastust ja andestust. Ma luban, et kui teete seda, tunnete Päästja armastust nii selle inimese vastu kui ka enese vastu ning see ei tule kaugelt. See väljakutse võib tabada teid perekonnas, oma kogukonnas või hoopiski kusagil kaugel.

Kui õnnistate teisi Issanda nimel, näeb Ta seda ning tasub selle eest. Kui teete seda piisavalt tihti, tunnete, kuidas teie loomus Jeesuse Kristuse lepituse kaudu muutub. Te ei tunne ennast mitte ainult Talle lähemal, vaid tunnete ka, kuidas muutute Talle järjest sarnasemaks. Kui te siis ühel päeval Temaga kohtute – ja ühel päeval kohtume Temaga kõik –, siis tunnete just nagu Moroni, kes ütles: „Ja nüüd, ma jätan kõigiga hüvasti. Ma lähen varsti puhkama Jumala paradiisi, kuni mu vaim ja keha taas ühinevad ja mind tuuakse võidukalt esile läbi õhu, et kohata

teid suure Jehoova, nii elavate kui ka surnute Igavese Kohtumõistja meeldiva kohtujärje eest. Aamen.”⁹

Ma tunnistan, et kui me teenime usu, alandlikkuse ning sooviga täita Jumala tahet, on suure Jehoova kohtujärg meeldiv. Me näeme oma armastavat Isa ja Tema Poega just nagu nemad näevad meid praegu – täiusliku selguse ning täiusliku armastusega. Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.

Viited

1. ÕL 121:1.	6. Lk 1:38.
2. Vt Mt 6:10; Lk 11:2; 3Ne 13:10; Et 12:29; ÕL 109:44; Ms 4:2.	7. Mt 25:34.
3. ÕL 130:22.	8. Mt 25:35–40.
4. ÕL 121:15.	9. Mn 10:34.
5. ÕL 121:24–25.	

Lepitus

Juhataja Boyd K. Packer

Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhataja

Kus meie liikmed ja misjonärid ka poleks, põhineb nende sõnum usul ja lootusel, mis lähtub Päästjast Jeesusest Kristusest.

Minu sõnum on suunatud neile, kes kannatavad, neile, kes vaevlevad süükoorma, nõrkuse, läbikukkumise, mure või meeleheite pärast.

1971. aastal lähetati mind Lääne-Samoasse vaiakonverentsidele. Lisaks kõigele muule tuli mul Upolu saarel uus vai organiseerida. Pärast vestlusi tellisime lennuki, et minna Savai'i saarele vaiakonverentsi pidama. Lennuk maandus Faala rohtukasvanud põllul ning pidi järgmise päeva pärastlõunal naasma, et meid võidaks Upolu saarele tagasi viia.

Päev, mil pidime Savai'ile tagasi sõitma, oli vihmane. Teadsime, et lennuk ei saa märjal põllul maanduda, ning sõitsime saare lääneossa, kus oli korallribal midagi lennuraja taolist. Me ootasime kuni pimedas saabumiseni, kuid lennukist polnud märkigi. Viimaks saime raadiosaatja vahendusel teada, et seal möllas torm ning lennuk ei saanud seetõttu õhku tõusta. Me saatsime neile raadiosaatja kaudu sõna, et läheme hoopis paadiga. Keegi pidi meile Mulifanuasse vastu tulema.

Savai'i sadamast välja sõites küsis 12 meetri pikkuse paadi kapten misjonijuhatajalt, ega tal taskulampi kaasas pole. Õnneks tal oli ja me andsime sellest kaptenile teada. 21-kilomeetrine meresõit Upolu saarele kulges üle rahutu vee. Keegi meist ei teadnud, et seesama mäslev torm oli jõudnud saareni ning meie sõitsime otse selle suunas.

Selleks et Mulifanuasse jõuda, tuli läbida kitsuke läbikäik mööda rifi äärt. Läbikäigu suunda märkisid künka tipust

paistvad kaks tulukest – üks ülal ja teine all. Kui sõita valguse järgi nii, et kaks tulukest jäävad omavahel kohakuti, siis sõidab paat kenasti vahekäigu kõrval olevate ohtlike kivide vahelt läbi.

Kuid sel ööl põles ainult üks tuluke. Kaks vanemat ootasid meid saarel, kuid ülesõiduga läks arvatust palju rohkem aega. Pärast seda, kui vanemad olid mitu tundi tulutult paati oodanud, väsisid nad ära ja jäid magama ning unustasid alumise tule põlema süüdata. Seetõttu ei olnud riffidevaheline läbikäik eristatav.

Kapten juhtis paati oma parima äranägemise järgi saarel põleva ülemise tulukese suunas ning üks meeskonna liige valgustas taskulambiga teed, et teha kindlaks, ega eespool kive ei ole. Võisime kuulda murdlaineid üle riffide paiskumas. Kui jõudsime neile nii lähedale, et võisime neid taskulambi valguses näha, röögatas kapten, et me tagasi pööraksime, et kuskilt mujalt läbikäiku otsida.

Pärast mitut katset mõistis ta, et sedasi on meil võimatu läbikäik leida. Ainus, mis teha saime, oli püüda randuda 64 kilomeetri kaugusel Apia sadamas. Me olime raevukate loodusjõudude vastu täiesti abitud. Ma ei mäleta, et oleksin eales olnud nii pilkases pimeduses.

Esimese tunni jooksul ei jõudnud me kuigivõrd kaugele, hoolimata sellest, et mootor töötas täiel võimsusel. Paat rühkis üle mäekõrguste lainete ning peatus siis kurnatult mäeharjal, endal mootoritiivikud veest välja ulatumas. Tiivikute vibratsioon oli nii tugev, et paat oleks äärepealt enne rannale jõudmist koost lagunenu.

Meie lamasime laadruumis ja hoidsime sealt, kust saime, käte ja jalgadega kinni, et mitte üle parda lennata. Vend Mark Littleford ei suutnud enam kinni hoida ja paiskus vastu raudset reelingut. Tema pea sai küll viga, kuid tänu reelingule ei kukkunud ta vähemalt vette.

Koidikul hakkasime viimaks pärale jõudma ning lõpuks maabusime Apia sadamas. Paadid seoti turvalisuse huvides üksteisega kokku. Kai oli neid täis. Neist mööda pugedes püüdsime mitte segada inimesi, kes tekil magasid. Me jõudsime Pesegasse, kuivatasime oma riided ja suundusime seejärel Vailuutaisse, et uus vai organiseerida.

Ma ei tea, kes meid sel õhtul Mulifanuas ootamas olid. Ma keeldusin teada saamast. Kuid tõsi on, et ilma alumise tulukeseta oleksime äärepealt surma saanud.

Kiriku lauluraamatus on üks väga vana laul, mida küll harva lauldakse, kuid mis on minu jaoks erilise tähendusega.

*Isa halastus kui valgus
igaveses majakas.
Meid siin saatma jääb ta helgus
merel kui ka sadamas.
Jätke tuli põlema!
Valgus üle lainete
meremeest saab juhtida,
nii ta elu päästame.*

*Patt nii pime nagu öö,
lained kõrged mühamas,
kust küll leida pääsetee,
valgust rannal ootamas?*

*Vennas, hoia tuli ere!
Vintsutatud laevamees,
ületanud tormil mere,
et võiks leida pääste ees.¹*

Ma räägin täna neile, kes on eksinud ja otsivad teist tulukest, mis aitaks neil tagasi tulla.

Juba algusest peale oli teada, et me ei suuda surelikus elus täiuslikud olla. Meilt ei oodatud, et me elaksime ühtegi eksisammu astumata.

„Sest loomupärane inimene on Jumala vaenlane ja on seda olnud Aadama langemisest saadik ning saab olema igavesest ajast igavesti, kui ta ei alistu Püha Vaimu kutsele ega jäta maha loomupärast inimest ja ei saa pühaks Issanda Kristuse lepituse kaudu.“²

Kallihinnalisest Pärlist õpime, et „miski, mis pole puhas, ei saa [Jumala kuningriigis] elada“³ ja seetõttu võimaldati meil pattudest meelt parandada, et võiksime olla väärilised Taevase Isa juurde naasma.

Selleks valiti Vahemees ehk Lunastaja – keegi, kes elaks täiuslikult ega teeks pattu ning kes annaks „end patuohvriks, et täita seaduse nõudmised kõikide nende eest, kellel on murtud süda ja kahetsev vaim, ja mitte kellegi teise eest ei saa seaduse nõudmisi täita“⁴.

Alma raamatust õpime lepituse tähtsuse kohta järgmist: „Sest on otstarbekas, et tehakse lepitus, ... või muidu peab kogu inimkond vältimatult hukkuma.“⁵

Kui te pole kunagi eksinud, siis pole teile ka lepitust vaja. Kui te aga olete eksinud – ja me kõik oleme vähemal või rohkemal määral –, siis on teil hädasti tarvis leida moodus, kuidas need eksimused kustutada, et te ei peaks enam pimeduses ekslema.

„[Jeesus Kristus] on maailma valgus ja elu.“⁶ Kui ainiti Tema poole vaatame ja Tema õpetusi järgime, siis suunatakse meid vaimse heaolu sadamasse.

Kolmas usuartikkel ütleb: „Me usume, et Kristuse lepituse läbi võib saada päästetud kogu inimkond, kui nad kuuletuvad evangeeliumi seadustele ja talitustele.“⁷

President Joseph F. Smith õpetas: „Inimesed ei saa endi patte ise andeks anda. Nad ei saa ennast oma pattude tagajärgedest ise puhastada. Nad võivad patustamise lõpetada ja edaspidi õiglaselt elada ja niivõrd, kui nende teod on Issandale vastuvõetavad, saada teatud määral väärlisteks. Kuid kes teeb heaks kogu selle halva, mida nad endale ja teistele on teinud ning mille heastamine neile endile üle jõu käib? Jeesuse Kristuse lepituse kaudu saab see, kes meelt parandab, puhtaks. Kuigi nende patud on helepunased, saavad need valgeks kui vill (vt Js 1:18). See on lubadus, mis teile on antud.“⁸

Me ei tea täpselt, kuidas Issand lepituse ellu viis. Kuid me teame, et ristilöömise julm piin oli vaid osa kohutavast valust, mis sai alguse juba Ketsemani aias – pühas kohas, kus Kristus kannatas – ning mis viidi lõpule Kolgatal.

Luuka ülestähenduses seisab:

„Ta ise läks neist eemale kiviviske kaugusele, langes põlvili maha ja palvetas:

„Isa, kui sa tahad, võta see karikas minult ära! Ometigi ärgu sündigu minu tahtmine, vaid sinu oma!“

Siis ilmus talle ingel taevast teda kinnitama.

Ja raskesti heideldes palvetas ta veelgi pingsamalt, ja ta higi muutus nagu maha tilkuvateks verepiiskadeks.”⁹

Nii palju kui mina olen aru saanud, siis on olemas ainult üks ülestähendus, kus Päästja ise kirjeldab, mida Ta Ketsemani aias läbi elas. Selles ilmutuses seisab:

„Sest vaata, mina, Jumal, olen neid asju kannatanud kõikide eest, et nemad, kui nad meelt parandavad, ei peaks kannatama; aga kui nad meelt ei paranda, peavad nad kannatama just nagu mina,

milline kannatus pani mind, Jumalat ennast, suuremat kõigist, valust värisema, ja veritsema igast poorist.”¹⁰

Teie elus võib olla olnud aegu, mil olete läinud kuhugi, kuhu te eales poleks pidanud minema, või olete teinud midagi, mida te eales poleks pidanud tegema. Kui te patu maha jätate, võite ühel päeval tunda rahu, mis tuleb täieliku meeleparanduse kaudu.

Olgu meie patt milline tahes ning valu, mida te oma tegudega teistele põhjustasite, ükskõik kui suur – kogu süü võib saada minema pühitud. Minu jaoks on üks ilusamaid pühakirjakohti see, milles Issand ütles: „Vaata, see, kes on parandanud meelt oma pattudest, sellele on andeks antud ja mina, Issand, ei pea neid enam meeles.”¹¹

See ongi Jeesuse Kristuse evangeeliumi ja lepituse mõte: võtta vastu kõik, kes tulevad ja liituvad, ning anda neile kogemusi, nii et kui elu on lõppenud, saavad nad minna läbi eesriide, olles parandanud meelt oma pattudest ja saanud puhtaks Kristuse vere kaudu.¹²

See ongi see, mida viimse aja pühad kõikjal maailmas teevad. See ongi valgus, mida me pimeduses olijatele ja eksinutele pakume. Kus meie liikmed ja misjonärid ka poleks, põhineb nende sõnum usul ja lootusel, mis lähtub Päästjast Jeesusest Kristusest.

President Joseph Fielding Smith kirjutas sõnad laulule „Kas teekond paistab pikk?”. Ta oli mu sõber. See laul julgustab neid, kes püüavad Päästja õpetusi järgida.

Kas teekond paistab pikk
 või on rada konarlik?
 Astlad, okkad torgivad,
 kivid jalga lõikavad?
 Kas on jõud ehk raugemas,
 märke pead kui ronima?

Kas on süda raske sees,
 heitled hingevaevades?
 Koorem liiga raske näib,
 kaugelt üle jõugi käib,
 aga pole parata,
 üksinda pead lükkama?

Ära enam kurvasta,
 teekond võib nüüd alata.
 Keegi eemalt viipab, näe!
 Kurbus eks nüüd üle läe.
 Käsi välja siruta,
 Teda võid nüüd järgida.

Püüha, puhas maa me eel
 lõpu teeb su silmaveel'.
 Pattudest siis puhtaks saad,
 pisarad kõik kuivatad.
 Käe kui Talle ulatad,
 elada siis seal sa saad.¹³

Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Brightly Beams Our Father's Mercy, *Hymns*, nr 335.
2. Mo 3:19.
3. Ms 6:57.
4. 2 Ne 2:7.
5. Al 34:9.
6. Mo 16:9.
7. 3. UA.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998, lk 99–100.
9. Lk 22:41–44.
10. ÕL 19:16–18.
11. ÕL 58:42.
12. Vt Ilm 1:5.
13. Does the Journey Seem Long? *Hymns*, nr 127.

Esmalt märka, siis teeni

Linda K. Burton

Abiühingu üldjuhataja

*Jumala lapsi teenides muutub igaüks meist rohkem
Päästja sarnaseks.*

Üks suurimaid tõendeid sellest, et meie armastatud prohvet president Thomas S. Monson on Issanda valitud teenija, on see, et ta on õppinud järgima Päästja eeskuju – ta teenib iga inimest eraldi, ükskaaval. Need meie seast, kes on astunud ristimisvette, on oma lepingus lubanud sama teha. Me oleme sõlminud lepingu „teda alati meeles [pidada] ja kinni [pidada] tema käskudest”¹. Ja Tema on öelnud: „See on minu käsusõna, et te armastaksite üksteist nõnda nagu mina teid olen armastanud!”²

Pange tähele president Monsoni sõnu, millega ta esitab meile sama kutse: „Meid ümbritsevad inimesed, kes vajavad meie tähelepanu, kes vajavad, et me neid julgustaksime, toetaksime, trööstiksime ja oleksime nende vastu lahked. ... Meie oleme Jumala käteks siin maa peal volitusega Tema lapsi teenida ja aidata. Ta sõltub igaühest meist.”³

Kas kuulsite? Kas kuulsite kutset üksteist armastada? Mõne jaoks pole kerge Päästja eeskuju järgides iga inimest ükskaaval teenida. Jumala lapsi teenides muutub igaüks meist rohkem Päästja sarnaseks. Aitamaks meil üksteist rohkem armastada soovitan ma meelde jätta neli sõna: esmalt märka, siis teeni.

Umbes 40 aastat tagasi läksime abikaasaga reedeõhtuse kohtingu ajal templisse. Tundsin ärevust, kuna olime olnud abielus vaid lühikest aega ja läksin pärast abiellumist templisse alles teist korda. Ilmselt pani minu kõrval istunud öde seda tähele. Ta nõjatus minu poole ja sosistas lugupidavalt: „Ära muretse. Ma aitan sind.” Ma rahunesin ja tundsin ülejäänud templiistungist rõõmu. Naine esmalt märkas, siis teenis.

Meid kõiki on kutsutud järgima Jeesuse õpetusi ja kaasinimesi teenima. See kutse ei ole mõeldud üksnes inglitaolistele õdedele. Toon teieni mõned igapäevased näited liikmetest, kes on õppinud esmalt märkama, siis teenima. Kuulake, millistest Jeesuse õpetustest need kõnelevad.

Üks kuueaastane Algühingu laps ütles: „Kui mind klassis abiliseks valiti, sain ma endale sõbra appi valida. Valisin [klassist poisi, kes mind kiusas], kuna keegi teda kunagi ei vali. Tahtsin, et ta tunneks end hästi.“⁴

Mida see laps märkas? Ta pani tähele, et klassi kiusajat kunagi ei valitud. Mida ta tegi, et teenida? Ta lihtsalt valis poisi oma sõbraks ja klassi abiliseks. Jeesus õpetas: „Armastage oma vaenlasi, õnnistage neid, kes teid neavad, tehke head neile, kes teid vihkavad.“⁵

Ühe koguduse Aaroni preesterluse hoidjad esmalt märkasid ja teenivad nüüd tähendusrikkalt. Noored mehed tulevad iga nädal varakult kohale ja seisavad vihmast, lumesajus või kõrvetavas kuumuses kogudusehoone ees ning ootavad paljude eakate koguduse liikmete saabumist. Nad tõstavad autodest välja ratastoole ja käimisraame, sirutavad tugeva käe, millele nõjatuda, ning saadavad kannatlikult hallipäised vanainimesed hoonesse. Nad tõepoolest täidavad oma kohust Jumala ees. Märgates ja siis teenides on nad oma eluga eeskujuks Päästja õpetusest: „Mida te iganes olete teinud ühele nende mu vähemate vendade seast, seda te olete minule teinud!“⁶ Uue noorte õppekava kasutuselevõtmisel avaneb nende noorte meeste silme ees kahtlemata veelgi enam kristlikke teenimisvõimalusi.

Märkamine ja teenimine nõuavad mõnikord suuri jõupingutusi. Üks inspireeritud noor naine Alexandria märkas, et tema nõbu Madison ei saanud tõsise autismi tagajärjel hakkama oma „Isikliku arengu“ nõuetega. Alexandria kutsus kokku koguduse noored naised, pidas nõu oma juhtidega ja otsustas teha Maddy heaks midagi sellist, mida Maddy ise teha ei saanud. Iga noor naine täitis osa „Isikliku arengu“ tegevustest ja projektidest Maddy asemel, et Maddy võiks endale medaljoni saada.⁷

Need noored naised valmistuvad tublisti üle võtma ema ja Abiühingu õe rolli, kuna õpivad esmalt märkama ja siis teenima ligimest armastavalt.

President Monson on tuletanud meile meelde, et ligimesearmastus, „Kristuse puhas armastus”⁸ ehk teisisõnu märkamine ja teenimine, „on olemas, kui eakat leske peetakse meeles ja viiakse teda koguduse ... üritustele” ning „kui Abiühingus üksinda istuvalle õele viibatakse „Tule istu meie juurde!””⁹. Siinkohal rakendatakse kuldreeglit: „Kõik, mida te tahate, et inimesed teile teevad, tehke ka neile!”¹⁰

Üks tähelepanelik abikaasa teenis kahel tähtsal viisil. Ta jutustas:

„Olin ühel pühapäeval oma naisele abiks seitsmeaastaseid energilisi lapsi täis Algühingu klassis. Kui algas Algühingu ühishetk, märkasin, kuidas üks klassiliige toolil kõssitab, ja oli ilmselge, et ta ei tunne end hästi. Vaim sosistas mulle, et ta vajab lohutamist, ning nõnda istusin ma tema kõrvale ja küsisin vaikselt, mis temaga lahti on. Ta ei vastanud mulle ... ja nii hakkasin ma talle tasakesi laulma.

„Algühing õppis uut laulu ja kui me laulsime „Kui ma kuulan südamega, kuulen Päästja häält”, hakkasin ma tundma, kuidas kõige imelisemad valgus ja soojus mu hinge täidavad. ... Sain isikliku tunnistuse, kui väga Päästja seda tüdrukut ... ja mind armastab. ... Sain teada, et oleme [Päästja] kätteks, kui teenime seda ühte.”¹¹

See kristlik vend märkas mitte üksnes seda, et tema naine vajab klassitäie energiliste seitsmeaastastega abi, vaid ta teenis eraldi ka last, kes vajab tähelepanu. Ta järgis Päästjat, kes õpetas: „Tegusid, mida te olete näinud mind tegemas, tuleb ka teil teha.”¹²

Hiljuti andis üks veeuputus Jeesuse Kristuse jüngritele palju võimalusi esmalt märgata ja siis teenida. Mehed, naised, teismelised ja lapsed nägid laastatud ettevõtteid ja kodusid ning jätsid kõik sinnapaika, et kahjustada saanud hoonete puhastamise ja remontimise juures abiks olla. Mõni märkas, et vajatakse abi tohutu hulga määrdunud pesu pesemisel. Teised puhastasid hoolikalt fotosid, ametlikke dokumente, kirju ja muid tähtsaid pabereid ning riputasid need siis hoolega välja kuivama,

et alles hoida kõik mis võimalik. Märkamine ja sellele järgnev teenimine pole alati hõlpsad ega sobi alati meie ajakavaga.

Kas on paremat kohta kui kodu, kus esmalt märgata ja siis teenida? Seda kirjeldab lugu vanem Richard G. Scotti elust:

„Ühel ööl ärkas meie südamerikkega pisipoe Richard nuttes. ... Tavaliselt tõusis mu naine üles ja hoolitses lapse eest, kuid seekord lubasin seda ise teha.

Tema südameprobleemi pärast hakkas ta süda nutmise ajal väga kiiresti lööma ning ta oksendas ja määris voodipesu ära. Sel ööl hoidsin teda süles, et ta ei nutaks ning ta süda ei põksuks nii kiiresti. Samal ajal vahetasin voodipesu. Hoidsin teda, kuni ta magama jäi. Siis ma veel ei teadnud, et vaid mõni kuu hiljem ta sureb. Mulle jääb alatiseks meelde kesköö, mil teda oma käte vahel hoidsin.”¹³

Jeesus ütles: „Kes iganes teie seast tahab suureks saada, see olgu teie teenija.”¹⁴

Vahel tunneme kiusatust teenida nii, nagu tahame, ja mitte ilmtingimata nii, nagu hetkel on vaja. Õpetades ettenägeliku eluviisi põhimõtet, tõi vanem Robert D. Hales näite oma naisele kingituse ostmisest. Naine küsis: „Kas sa ostaksid selle mulle või endale?”¹⁵ Kui me peatuksime ja küsiksime endalt oma teenimissoovi silmas pidades, kas teeme seda Päästja või iseenda heaks, sarnaneks meie teenimine palju rohkem Päästja teenimistööga. Päästja küsis ja ka meie peaksime küsima: „Mida te tahate, et ma teile teeksin?”¹⁶

Mõned nädalad tagasi olin ma läbematu ja kurnatud, kuna liiga palju asju ootas tegemist. Olin lootnud tol päeval templisse minna, kuid tundsin, et mul on liiga kiire. Niipea kui tabasin end mõttelt, et mul on templis teenimiseks liiga kiire, pani see mind mõistma, mida mul kõige enam vaja on. Lahkusin oma kabinetist, et suunduda Soolajärve templisse, mõtiskledes, millal kaotatud aja tasa teen. Õnneks on Issand kannatlik ja halastav ning andis mulle tol päeval kauni õppetunni.

Kui olin istungiruumis istet võtnud, nõjatus üks noor naine minu poole ja sosistas aupaklikult: „Ma olen väga ärevil. Olen templis alles teist korda. Kas te saaksite mind aidata?” Kuidas ta võis küll teada, et just neid sõnu mul kuulda vaja oligi? Tema seda ei teadnud, aga Taevane Isa teadis. Ta oli märganud mu

kõige suuremaid vajadusi. Mul oli vaja teenida. Ta õhutas alandlikku noort õde mind teenima, paludes minul teda teenida. Kinnitan teile, et mina sain sellest kõige enam kasu.

Olen väga tänulik paljudele kristlikele inimestele, kes on aastate jooksul meie perekonda teeninud. Olen südamest tänulik oma armsale abikaasale ja perele, kes teenivad isetult ja suure armastusega.

Püüdke kõik esmalt märgata, siis teenida. Seda tehes peame me käske ja meie teenimine on tunnistuseks meie jüngriks olemisest nii nagu president Monsoni teenimine. Ma tean, et Päästja elab. Tänu Tema lepitusele saame elada Tema õpetuste järgi. Ma tean, et president Monson on meie prohvet. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. ÕL 20:77.
2. Jh 15:12.
3. Thomas S. Monson. Mida head ma täna kellelegi teinud olen? – www.jeesusekristusekirik.ee, 179. sügisene üldkonverents.
4. Canyon H. A Good Choice. – Friend, jaan 2012, lk 31.
5. Matthew 5:44; vt ka Mt 5:44.
6. Mt 25:40.
7. Vt For Madison. – lds.org/youth/video/for-madison.
8. Mn 7:47.
9. Thomas S. Monson. Armastus ei hävi ilmaski! – www.jeesusekristusekirik.ee, Abiühingu üldkoosolek, okt 2010; vt ka Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society, 2011, lk 101.
10. 3Ne 14:12.
11. Al VanLeeuwen. Serving the One. – Liahona, aug 2012, lk 19; Ensign, aug 2012, lk 15; vt ka Sally DeFord. Kui ma kuulan südamega. Ühishetk 2011, lk 28.
12. 3Ne 27:21.
13. Richard G. Scott. Abielu igavesed õnnistused. – www.jeesusekristusekirik.ee, 181. kevadine üldkonverents, apr 2011, lk 79.
14. Mt 20:26.
15. Robert D. Hales. Saagem kokkuhoidlikeks hoolekandjaks nii vaimses kui ka ajalises mõttes. – www.jeesusekristusekirik.ee, 179. kevadine üldkonverents.
16. Mt 20:32.

Südamega õppimine

Vanem Walter F. González

Seitsmekümne juhatusest

*Üks viis Kristuse juurde tulla on püüda õppida olulisi
tõdesid südamega.*

„[Tulge] minu juurde, et te võiksite katsuda ja näha.”¹ See oli käsk, mille Päästja esitas muistse Ameerika elanikele. Nad katsusid käega ja nägid omaenda silmaga, et Jeesus on Kristus. Seesama käsk on meile tänapäeval niisama tähtis, nagu see oli nende päevil neile. Kui tuleme Kristuse juurde, saame tunda ja „[teada] kindlalt”² – mitte käte ja silmadega, vaid kogu südamest ja meelest, et Jeesus on Kristus.

Üks viis Kristuse juurde tulla on püüda õppida olulisi tõdesid südamega. Seda tehes annavad Jumalalt saadud muljed meile teadmisi, mida ei saa mingil muul viisil. Vanemapostel Peetrus teadis kindlalt, et Jeesus on Kristus, Elava Jumala Poeg. Päästja selgitas, et Peetruse teadmiste taga polnud „liha ja veri ...”, vaid ... Isa, kes on taevas”³.

Prohvet Abinadi selgitas nende tunnete tähtsust, mille Jumal paneb meie südamesse. Ta õpetas, et me ei saa mõista pühakirju täielikult, kui ei kasuta mõistmiseks südant.⁴

See tõde on imeliselt sõnadesse seatud Antoine de Saint-Exupéry tuntud lasteraamatus „Väike Prints”. Raamatus sõbrunes väike prints rebasega. Kui lahkumise tund kätte jõudis, ütles rebane väikesele printsile ühe saladuse: „Siin on minu saladus ...: ainult südamega näed hästi. Kõige tähtsam on silmale nähtamatu.”⁵

Kaheksakümne kaheksa aastane vend Thomas Coelho on hea näide inimesest, kes nägi olulist oma südamega. Ta on Uruguays Paysandús kõrgema nõukogu ustav liige. Enne Kirikuga liitumist tegi ta mootorrattaga avarii. Kui ta parasjagu maas lamas ega

suutnud tõusta, aitasid kaks meie misjonäri tal püsti tõusta ja koju minna. Vend Coelho sõnul tundis ta midagi erilist, kui misjonärid talle appi tulid. Kui misjonärid teda hiljem õpetasid, kerkisid tugevad tunded temas taas esile. Nende tunnete mõjul luges ta Mormoni Raamatu vaid mõne päevaga kaanest kaaneni läbi. Ta sai ristitud ning teenis väsimatult sellest päevast saadik. Mul on meeles, kuidas ta sõitis oma mootorrattaga mööda meie linna tänavaid isegi talviti, mil on külm ja vihmane, et tuua teisi kirikusse, et nad võiksid tunda, näha ja kindlalt teada nii nagu temagi.

Tänapäeval on meie ümber nii palju informatsiooni, mis võib panna meid mõtlema, et miljonite veebilehtede lehitsemine annab meile kõik, mida peame teadma. Veebist võime leida nii head kui halba informatsiooni, kuid ainuüksi informatsioonist ei piisa. Jumal on andnud meile veel ühe allika suuremate⁶, koguni taevast saadetud teadmiste hankimiseks. Meie Taevane Isa saab anda meile neid teadmisi, kui lehitseda südames ja meeles selestilisi veebilehti. Prohvet Joseph Smith ütles, et „vanim raamat [on tema] südames, ja selleks on Püha Vaimu and”⁷.

See selestiline allikas on meie käsutuses, kui loeme pühakirju, võtame kuulda elavat prohvetit ja palvetame. Lisaks sellele on tähtis võtta aega vagusi⁸ olla ning tunda ja järgida selestilisi õhutusi. Seda tehes me „tunneme ja näeme” seda, mida ei saa õppida moodsa tehnika vahendusel. Kui meil on kord kogemusi selestiliste veebilehtede lehitsemisel, tajume tõde ka ilmaliku ajaloo ja muude teemade kohta lugedes. Tõsimeelsed tööotsijad võivad teada tõde kõige kohta Püha Vaimu väel.⁹

Nüüd paar sõna hoiatuseks: juurdepääs selestilisele veebile on rikitud üleastumiste ja Issanda unustamise tagajärjel. Nefi ütles oma vendadele, et nad „ei suutnud [Issanda] sõnu tunda”, kuna olid „kärmed toime panema süütegusid, kuid pikaldased meeles pidama Issandat”¹⁰. Süüteod takistavad meil näha, tunda ja teisi armastada. Palvetamine „kogu südame jõuga”¹¹ ja oma vaimsete kogemuste meenutamine ning seeläbi kärmelt Issanda meeldetuletamine avardavad meie oskust Kristuse asju näha ja tunda. Ma esitan teile küsimuse:

- Kas te mäletate rahu, mida tundsite, kui hüüdsite pärast suuri katsumusi vägevas palves Isa poole?
- Kas mäletate, et oleksite teinud muudatusi oma tegemata asjade nimekirjas, et järgida südames saadud õhutust?

Targad mehed Mormoni Raamatus kindlustasid oma juurdepääsu suurematele teadmistele, tuletades meelde tähtsamaid vaimseid kogemusi. Alma tugevdas oma lapsi, tuletades neile meelde oma pöördumislugu.¹² Heelaman õpetas Nefit ja Lehhit meeles pidama – pidama meeles, et nad peavad ehitama oma aluse Kristuse kaljule, et kuradil poleks nende üle mingit võimu.¹³ Ka meie peame nii tegema. Jumala meelespidamine aitab meil tunda ja elada. See annab sügavama tähenduse kuningas Benjamini sõnadele, kes ütles: „Ja nüüd, oo inimene, pea seda meeles ja ära hukku!”¹⁴

Üks minu jaoks pühamaid mälestusi, mida kalliks pean, on tunne, mida kogesin, kui sain teada, et Mormoni Raamat on Jumala sõna. Sain teada, et võime tunda sõnulsetamatut rõõmu. Tolsamal päeval põlvili olles tundsin ja teadsin ma kindlalt seda, millest poleks saanud teada mingil muul viisil. See mälestus annab mulle põhjust igikestvaks tänulikkuseks ning tugevdab mind rasketel aegadel.

Need, kelle teadmiste taga pole liha ja veri, vaid Taevane Isa, teavad kindlalt, et Jeesus on Kristus ja see on Tema Kirik. See teadmine annab jõudu muudatusteks, mis on vajalikud, et tulla Kristuse juurde. Just sel põhjusel kutsume me igat hinge praegu ristitud saama, meelt parandama ja Tema juurde naasma.¹⁵

Kristuse juurde tulles saab iga hing näha, tunda ja kindlalt teada, et Kristus kannatas ja tegi lepituse meie pattude eest, et võiksime saada igavese elu. Kui parandame meelt, ei kannata me tarbetult.¹⁶ Tänu Temale võivad haavatud hinged terveks saada ja murtud südamed paraneda. Pole koormat, mida Tema ei saa kergendada või ära võtta. Ta tunneb meie nõtrusi ja haigusi. Luban ja tunnistan teile, et kui kõik ukсед näivad olevat suletud, kui kõik muu näib alt vedavat, ei vea Tema teid alt. Kristus aitab ja on pääseteeks, heidelgu me sõltuvuse, masenduse või millegi muuga. Ta teab, „kuidas aidata oma rahvast”¹⁷. Abielupaarid ja pered, kes mingil põhjusel, kas majanduslike raskuste, halbade

meediamõjutuste või perekondlike olude tagajärjel kannatavad, tunnevad taeva rahustavat mõju. Trööstiv on „tunda ja näha”, et Ta tõusis surnuist, „paranemine tiibades”¹⁸, et tänu Temale kohtame ja süleleme taas armsaid inimesi, kes meie seast on lahkunud. Loomulikult tasutakse meile Tema omaksvõtmise eest paranemisega.¹⁹

Tean kindlalt, et kõik see on tõsi. Sel põhjusel hüüan ma ühel häälrel koos muistse Ameerika varajaste asukatega: „Hosianna! Õnnistatud olgu Kõrgeima Jumala nimi!”²⁰ Tema toob meile pääste. Tunnistan, et Jeesus on Kristus, püha Messias. Tema on Vägede Jehoova, meie Päästja ja Lunastaja. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. 3Ne 18:25.	11. Mn 7:48.
2. 3Ne 11:15.	12. Vt Al 36:5–24; 38:6–9.
3. Vt Mt 16:16–17.	13. Vt Hl 5:12.
4. Vt Mo 12:27.	14. Mo 4:30.
5. Antoine de Saint-Exupéry. Väike Prints. Tiritamm, 2003, lk 68.	15. Vt 3Ne 9:13.
6. Vt Et 4:13.	16. Vt ÖL 19:16.
7. Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith, 2007, lk 132.	17. Al 7:12.
8. Vt ÖL 101:16.	18. 2Ne 25:13; vt ka 3Ne 25:2.
9. Vt Mn 10:3–5.	19. Vt 2Ne 16:10; 3Ne 9:13.
10. 1Ne 17:45.	20. Vt 3Ne 11:15–17.

Esimene ja suur käsk

Vanem Jeffrey R. Holland

Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist

Me peame elama jüngerlusele pühendatud elu, et näidata oma armastust Issanda vastu.

Ajaloos pole olnud kedagi teist, kelle vastu oleksin tundnud suuremat osavõtlikkust kui pärast maailma Päästja surma järele jäänud üksteist apostlit. Mulle tundub, et mõnikord me unustame, kui kogenematud ja Jeesusest sõltuvad nad olid. Jeesus ütles neile: „Niikaua aega olen ma teie juures ja sa ei ole mind tunnud ...?”¹

Apostlite arvates polnud Ta nendega olnud piisavalt kaua. Kolm aastat pole pikk aeg, et moodustada käputäiest äsja pöördunudest Kaheteistkümne Apostli Kvoorum, eemaldada vanade tavadega kaasnevad vead, õpetada neile Jeesuse Kristuse evangeeliumi imesid ja panna nad jätkama oma tööd, kuni ka nemad tapetakse. Üpriski ehmatav väljavaade äsja ametisse pühitsetud vanematele!

Eriti kui mõelda, et nad jäeti üksi. Jeesus püüdis neile korduvalt selgeks teha, et Tema füüsiline keha *ei* jää nende juurde, kuid nad kas ei suutnud või ei tahtnud sellist keerukat mõtteavaldust mõista. Markus kirjutas:

Jeesus „õpetas oma jüngreid ja ütles neile: „Inimese Poeg antakse inimeste kätte ja nad tapavad tema, ja kui ta on tapetud, tõuseb ta kolmandal päeval üles!”

Aga nemad ei saanud aru sellest sõnast ja kartsid temalt küsida.”²

Pärast lühikest õpiaega ja veelgi lühemat ettevalmistusaega toimus midagi uskumatut. Midagi võimatut sai teoks! Nende Issand ja Õpetaja, nende Nõuandja ja Kuningas oli löödud risti. Tema maine teenimine oli lõppenud ja Tema rajatud väike kirik

tundus olevat põlguse pärast raskustes ning määratud väljasuremisele ja hukule. Tema apostlid olid küll tunnistajaks Tema ülestõusmisele, kuid see üksnes suurendas nende mõistmatust. Kahtlemata pidid need mehed küsima: „Mida me nüüd teeme?“ Vastuse saamiseks pöördusid nad peaaopostel Peetruse poole.

Siinkohal palun teilt vabandust, et võtan endale vabaduse arutleda nendel teemadel pühakirjadele tuginemata. Peetrus võis öelda oma kaaslastele midagi sarnast: „Vennad, need kolm aastat on olnud suurepärased. Veel mõned kuud tagasi poleks keegi meist osanud ette kujutada imesid, mida oleme näinud, ja jumalikkust, mida oleme nautinud. Me oleme rääkinud, palvetanud ja töötanud koos Jumala Poja endaga. Me oleme Temaga koos kõndinud, koos nutnud. Sellel kohutaval lõpu ööl ei nutnud keegi kibedamalt kui mina. Aga see on möödas! Ta on oma töö lõpetanud ja hauast üles tõusnud. Ta on teinud teoks enda ja meie pääste. Nüüd te küsite: „Mida me edasi teeme?“ Ma ei oska teile öelda muud, kui et pöörduge rõõmuga tagasi oma igapäevase elu juurde. Mina kavatsen kalale minna.“ Ja vähemasti kuus kümnest teda kuulanud apostlist nõustusid temaga: „Ka meie tuleme sinuga!“ Johannes, kes oli üks nendest, kirjutas: „Nad läksid välja ja astusid varsti paati.“³

Paraku ei läinud kalalkäik kuigi hästi. Esimesel ööl, kui nad taas järvel olid, ei püüdnud nad ühtegi kala. Esimeste koidukiirte saabudes sõudsid nad pettunult kalda poole, kui nägid eemal üht kuju, kes pöördus nende poole ja küsis: „Lapsed, kas püüdsite midagi?“ Tusaselt pigistasid taas kalameheks hakanud apostlid endast välja sõnad, mida ükski kalamees ei taha öelda: „Me ei saanud midagi!“ Lisaks sellele olid nad solvunud, et neid kutsuti lasteks.⁴

Võõras hõikas: „Heitke võrk välja paremale poole paati, siis te leiate.“⁵ Neid lihtsaid sõnu kuuldes hakkasid nad aduma, kellega on tegu. Vaid kolm aastat tagasi olid samad mehed samal järvel kalastanud. Pühakirjas seisab, et ka tol korral olid nad „kogu öö rühelnud ega [olnud] ühtki saanud“⁶. Kuid üks kaldal seisnud mees, samuti galilealane, soovitas neil heita võrgud välja ja nad „said ... suure hulga kalu“⁷, nii palju, et võrgud hakkasid

rebenema. Saak täitis kaks paati lausa servini, nii et need hakkasid vajuma.

Nüüd juhtus seesama. Need „lapsed“, nagu neid õigesti kutsuti, heitsid innukalt võrgu välja „ega suutnud seda enam vedada kalade hulga pärast“⁸. Johannes oli veendunud: „See on Issand!“⁹ Ja talitsematu Peetrus hüppas paadist välja.

Pärast röömsat taaskohtumist ülestõusnud Jeesusega oli Peetrusel Päästjaga vestlus, mida ma pean otsustavaks pöördepunktiks kogu apostellikus teenimises ja kahtlemata Peetruse jaoks isiklikult. See suur mehemürakas pühendas oma elu väärrikale teenimisele ja juhatamisele. Vaadates nende päevinäinud pisikesi paate, viledaks kulunud võrke ja hämmastavalt suurt kalakogust – 153 kala! –, küsis Jeesus oma peapostlilt: „Peetrus, kas sa armastad mind rohkem kui kõike seda siin?“ Peetrus vastas: „Jah, Issand, sina tead, et sa oled mulle armas!“¹⁰

Päästja lausub selle peale midagi, kuid küsib siis taas, vaadates oma jüngrile otse silma: „Peetrus, kas sa armastad mind?“ Olles veidi üllatunud küsimuse kordamisest, vastab suur kalamees kõhklematult teist korda: „Jah, Issand, sina tead, et sa oled mulle armas!“¹¹

Päästja vastas lühidalt ning küsis siis kolmandat korda: „Peetrus, kas sa armastad mind?“ Peetrus tundis end seejärel juba tõesti ebamugavalt. Ehk meenus talle, et kõigest mõni päev tagasi, kui talle esitati kolm korda üks teine küsimus, vastas ta sama kindlalt, kuid eitavalt. Ehk hakkas ta kahtlema, kas on saanud meisterõpetaja küsimusest ikka õigesti aru. Ehk otsis ta oma südames ausat kinnitust vastusele, mille andmiseks ta oli nii valmis, et see tuli peaaegu automaatselt. Mida ta ka poleks tundnud, ütles ta veel kolmaski kord: „Issand, sina tead, et sa oled mulle armas!“¹²

Jeesus vastas seepeale ehk midagi sellist (ja siinkohal kordan ma, et ma ei tugine pühakirjadele): „Peetrus, miks sa siis siin oled? Miks me seisame taas selsamal kaldal samade võrkude juures ja räägime sedasama juttu? Kas polnud see juba siis selge, nii nagu on selge praegu, et kui mina kala tahan, siis ma kala ka saan? Aga ma vajan, Peetrus, hoopis jüngreid ja ma vajan neid igaveseks ajaks. Ma vajan kedagi, kes toidaks mu lambaid ja

päästaks mu talled. Ma vajan kedagi, kes kuulutaks minu evangeeliumi ja kaitseks minu usku. Ma vajan kedagi, kes mind armastaks, tõeliselt armastaks, ja kes armastaks tõeliselt seda, mida meie Taevaisa on volitanud mind tegema. See ei ole pelk sõnum. See ei ole lühiajaline ülesanne. See ei ole haletsusväärne. See ei ole lootusetu. See ei kuulu ajaloo prügihunnikusse. See on Kõigeväelise Jumala töö ja muudab kogu maailma! Niisiis, Peetrus, teist ja eeldatavasti viimast korda palun ma sul jätta see kõik maha, et minna ning ustavalt õpetada ja tunnistada, tööd teha ja teenida, kuni päevani, mil nad teevad sinuga täpselt sedasama, mida tegid minuga.“

Seejärel ütles Ta kõigi apostlite poole pöördudes ehk järgmist: „Kas teie olete niisama tuisupäised kui kirjatundjad, variserid? Kui Herodes ja Pilaatus? Kas te arvasite nagu nemad, et seda tööd saab peatada pelgalt minult elu võtmisega? Kas te arvasite nagu nemad, et rist, naelad ja haud on kõige lõpp ja igaüks võib õndsalt tagasi pöörduda selle juurde, mida oli teinud varem? Lapsed, kas minu elu ja minu armastus ei puudutanud teie südant veidigi sügavamalt?“

Mu kallid vennad ja õed! Ma ei tea täpselt, millised saavad olema meie kogemused kohtupäeval, kuid ma oleksin väga üllatunud, kui selle jutuajamise käigus ei küsiks Jumal meilt mingil hetkel samamoodi nagu Kristus küsis Peetruselt: „Kas sa armastasid mind?“ Ma arvan, et Ta tahab teada, kas me oma läbinisti surelikes, väga puudulikes ja mõnikord lapsikuteski eelistustes mõistsime vähemalt *ihte* käsku, esimest ja suurimat käsku neist kõigist: „Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest oma südamest ja kõigest oma hingest ja kõigest oma jõust ja kõigest oma meelest.“¹³ Ja kui me sel hetkel suudame vaevu öelda „Issand, sina tead, et sa oled mulle armas“, võib Ta meile meelde tuletada, et armastuse krooniks on alati ustavus.

Jeesus ütles: „Kui te mind armastate, siis pidage minu käsusõnu!“¹⁴ Meil on naabrid, keda õnnistada, lapsed, kelle eest seista, vaesed, keda aidata, ja tõde, mida kaitsta. Meil tuleb parandada vead, jagada tõde ja teha head. Lühidalt, me peame elama jüngerlusele pühendatud elu, et näidata oma armastust Issanda vastu. Me ei saa loobuda ega tagasi pöörduda. Pärast elava Jumala elava Pojaga kohtumist pole miski enam nii nagu

varem. Jeesuse Kristuse ristilöömine, lepitus ja ülestõusmine tähistavad kristliku elu algust, mitte selle lõppu. See tõde ning tegelikkus võimaldasid käputäiel Galilea kalameestest taas apostlikult pöördunud meestel heita oma kalavõrgud teist korda kõrvale ja jätkata ilma ühegi sünagoogi või mõõgata¹⁵ selle maailma ajaloo kujundamist, milles me tänapäeval elame.

Ma tunnistan kogu südamest ja kogu hingest kõigile, kes minu häält kuulevad, et need apostellikud võtmed on maa peale taastatud ja need on olemas Viimase Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikus. Me ütleme neile, kes ei tee meiega viimsetel aegadel Kristuse suurt tööd: „Palun tulge!“ Neile, kes olid kunagi meiega, kuid kes on tagasi tõmbunud, valides ülestõusmise rikkaliku laua asemel ilmaliku eelroa, ning loobudes ülejäänud pidusöögist, ütlen ma: „Ma kardan, et teid ootab ees palju pikale venivaid õhtuid ja tühje võrke.“ Teid kutsutakse tagasi jääma ustavaks, armastama Jumalat ja käsi külge lööma. Ma kutsun vankumatule ustavusele kõiki koju naasnud põhimisjonäre, kes on seisnud ristimisbasseinis, käsi üles tõstetud, ja lausunud: „Saanud volituse Jeesuselt Kristuselt.“¹⁶ See volitus pidi muutma seda pöördunud igaveseks, kuid see pidi igaveseks muutma ka teid. Kiriku noortele, kes kasvavad üles, et minna misjonile ja templisse ning abielluda, ütlen ma: „Armastage Jumalat ja jääge puhtaks selle põlvkonna verest ja pattudest! Teid ootab ees suur ja tähtis töö, nagu eile hommikul rõhutas president Thomas S. Monson. Teie Taevane Isa ootab, et oleksite ustavad ja armastavad kogu oma elu.“

Kõigile, kes minu hääleulatuses, kõlab läbi aegade Kristuse hääl, mis küsib igäuhtelt meist, kuni veel on aega: „Kas sa armastad mind?“ Ma vastan meist igäuhte eest kogu hingest: „Jah, Issand, me tõesti armastame sind!“ Ja haaranud adrakured pihku¹⁷, ei vaata me iial tagasi enne, kui see töö on tehtud ning maailmas valitseb tõeline Jumala ja ligimesearmastus. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Jh 14:9.	6. Lk 5:5.
2. Mk 9:31–32.	7. Lk 5:6.
3. Jh 21:3.	8. Jh 21:6.
4. Vt Jh 21:5.	9. Jh 21:7.
5. Jh 21:6.	10. Jh 21:1.

11. Jh 21:16.
 12. Jh 21:17.
 13. Lk 10:27, vt ka Mt 22:37–38.
 14. Jh 14:15.
 15. Frederick William Farrar. *Life of Christ*, 1994, lk 656. Vt lisainfot
 16. ÕL 20:73.
 17. Lk 9:62.
- uuesti rajatud Kiriku raskuste kohta ptk 62.

Kaaluge õnnistusi

President Thomas S. Monson

*Taevane Isa on meie vajadustest teadlik ja aitab meid,
kui Temalt abi palume.*

Armsad vennad ja õed! See konverents tähistab 49 aasta möödumist ajast, mil mind 4. oktoobril 1963. aastal Kaheteistkümne Apostli Kvoorumu liikmena toetati. Nelikümmend üheksa aastat on pikk aeg. Samas tundub aeg, mis on möödunud sellest korrast, kui ma Tabernaaklis kantslisse tõusin ja oma kõige esimese üldkonverentsi kõne ette kandsin, kohati väga lühike.

1963. aasta 4. oktoobrist alates on palju muutunud. Me elame ainukordsel ajal maailma ajaloos. Meid on õnnistatud nii paljuga. Ja siiski on vahel raske ümbritsevaid probleeme ja sallivust ilma heitumata pealt vaadata. Olen avastanud, et kui me selle asemel et negatiivsele peatuma jääda, astuksime sammu tagasi ja kaaluksime meile elus osaks saanud õnnistusi – koguni näiliselt väikesi, mõnikord kahe silma vahele jäänud õnnistusi –, võime leida suuremat õnne.

Heites pilgu möödunud 49 aastale, olen ma teinud mõned avastused. Üks on see, et mulle osaks saanud kogemused pole olnud tingimata sellised, mida võiks ebatavaliseks pidada. Tegelikult tundusid need tegevuse käigus sageli ei millegi erilise ja koguni harilikuna. Kuid tagasi vaadates õnnistasid ja rikastasid need ometi inimelusid, sealhulgas kindlasti minu enda elu. Soovitan seda ka teile – uurige oma elu, otsides konkreetset suuri ja väikesi õnnistusi, millest olete osa saanud.

Oma aastatele pilku heites olen saanud pidevalt kinnitust teadmisele, et meie palveid kuuldakse ja neile vastatakse. Mormoni Raamatus Teises Nefi raamatus on kirjas tuttav tõde:

„Inimesed on, et nad võiksid tunda rõõmu.”¹ Tunnistan, et suur osa sellest rõõmust tuleb siis, kui märkame, et saame suhelda Taevase Isaga palve kaudu ning et neid palveid kuulatakse ja neile vastatakse – vahest mitte sellisel moel ja ajal, kuidas ja millal me vastust ootasime, kuid vastuse need *saavad* ja nimelt Taevaselt Isalt, kes tunneb ja armastab meid täiuslikult ning soovib meile anda õnne. Kas Ta pole meile lubanud: „Ole alandlik, ja Issand, sinu Jumal, juhib sind kättpidi ning vastab sinu palvetele”²?

Mõne järgmise mulle eraldatud minuti jooksul tahaksin tuua teile kõigest mõned näited mulle osaks saanud kogemustest, mil mu palveid kuuldi ja neile vastati, ning mis tagasi vaadates töid õnnistusi nii minu kui ka teiste ellu. Päevik, mida ma kõigi nende aastate jooksul pidanud olen, on olnud mulle abiks konkreetsete näidete leidmisel, mis poleks mulle muidu tõenäoliselt meenunud.

1965. aasta alguses sain ma ülesandeks osaleda Vaikse ookeani lõunaosa vaiakonverentsil ja pidada piirkonnas veel teisigi koosolekuid. Läksin sellesse maailmaossa esmakordselt ja ei unusta seda aega iial. Kui ülesande täitmise ajal juhtide, liikmete ja misjonäridega kohtusin, leidis aset palju loomult vaimset.

Laupäeval ja pühapäeval, 20. ja 21. veebruaril, olime Austraalias Brisbane’is, et pidada Brisbane’i vaia tavapäraseid konverentsiistungeid. Laupäevaste koosolekute käigus tutvustati mulle naaberpiirkonna ringkonnajuhatajat. Kui teda kättpidi tervitasin, jäi mulle sügav mulje, et mul on vaja temaga rääkida ja talle nõu anda ning ma küsisin seega, kas ta tuleks koos minuga järgmisel päeval pühapäevahommikusele istungile, et saaksime selle asja korda ajada.

Võimalus ühiseks jutuajamiseks tekkis pärast pühapäevast istungit. Me rääkisime tema paljudest kohustustest ringkonna juhatajana. Seda tehes tundsin ma mõjutust anda talle teatud soovitusi misjonitöö osas ning kuidas tema ja liikmed saaksid põhimisjonäridele nende töö juures selles piirkonnas abiks olla. Sain hiljem teada, et see mees oli palvetanud ja neis asjus juhatust küsinud. Tema jaoks oli meie jutuajamine eriliseks tunnistuseks, et tema palveid kuuldi ja neile vastati. See näis olevat täiesti tavaline koosolek, kuid ma olen veendunud, et Vaim juhatas seda

ning et see muutis selle ringkonnajuhataja elu ja ametikohustuste täitmist, tema liikmete elu ja sealsete misjonäride edukust.

Vennad ja õed! Issanda eesmärgid täituvad sageli siis, kui pöörata tähelepanu Vaimu juhatusesele. Usun, et mida enam tegutseme meile tuleva inspiratsiooni ja muljete ajel, seda enam usaldab Issand meile oma ülesandeid.

Olen aru saanud, nagu olen maininud ka varasemates sõnumites, et õhutusele kuuletumist ei tohiks kunagi edasi lükata. Kord aastaid tagasi olin ma Salt Lake City vanas Desereti spordihoones parasjagu ujumas, kui tundsin inspiratsiooni külastada ülikooli haiglas oma head sõpra, kes ei saanud vähkkasvaja ja sellele järgnenud operatsiooni tagajärjel enam alajäsemeid kasutada. Tulin kohe basseinist välja, panin riidesse ja olin peagi teel selle tubli mehe juurde.

Kui sinna jõudsin, oli tema palat tühi. Järele uurides sain ma teada, et leian ta ilmselt haigla basseini juurest, kus tegeletakse füsioteraapiaga. Tuli välja, et see oligi nii. Ta oli ennast ratastoolis kohale toimetanud ja oli ainus, kes ruumis viibis. Ta oli basseini tagaosas, sügavamas otsas. Hüüdsin teda ja ta manööverdas ratastooliga mind tervitama. Meil oli meeldiv jutuajamine ja saatsin ta tagasi haigla palatisse, kus andsin talle õnnistuse.

Sain hiljem sõbralt teada, et ta oli olnud tol päeval äärmiselt löödud meeleolus ja mõtles oma elu võtta. Ta oli palunud abi, kuid hakkas tundma, et tema palvetele ei vastata. Ta läks basseini äärde mõttega, et see on üks viis, kuidas oma kannatustele lõpp teha – ratastooliga basseini sügavamasse otsa viskudes. Mina jõudsin kohale kriitilisel hetkel. Tean, et vastasin ülalt tulnud inspiratsioonile.

Mu sõber elas veel mitu aastat õnnelikult ja tänulikult. Kui hea meel mul on, et olin sel kriitilisel päeval basseini ääres Issanda käes tööriistaks.

Kui me kord öde Monsoniga sõprade juurest koju sõitsime, tundsin ma mõjutust sõita mitme kilomeetri kaugusele linna ja astuda läbi eaka lesknaise juurest, kes oli kunagi meie koguduses elanud. Tema nimi oli Zella Thomas. Tookord elas ta hooldekodus. Tol varajasel pärastlõunal leidsime ta eest eriti nõrgana, kuigi lamamas rahulikult oma voodis.

Zella oli kaua pime olnud, kuid tundis meid häälte järgi kohe ära. Ta küsis, kas annaksin talle õnnistuse, ja lisas, et ta on valmis surema, kui Issand tahab, et ta koju läheks. Tema toas valitses sulnis rahulik vaim ja me teadsime, et ega teda kauaks enam pole. Zella võttis mul käest ja ütles, et oli palvetanud kogu hingest, et tuleksin teda vaatama ja annaksin talle õnnistuse. Ütlesin talle, et tulime, kuna sain Taevaselt Isalt selleks inspiratsioon. Suudlesin teda laubale teades, et ei pruugi teda enam surelikkuses näha. Juhtus, et nii see läkski, kuna ta suri järgmisel päeval. Võimalus armsale Zellale veidi tröösti ja rahu pakkuda õnnistas nii teda kui ka mind.

Võimalus kellegi elus õnnistus olla tekib sageli ootamatult. Ühel äärmiselt külmal 1983.-1984. aasta talvisel laupäevaõhtul sõitsime öde Monsoniga mitu kilomeetrit, et jõuda mägiorgu Utah' osariigis Midways, kus üks me maja asub. Tol õhtul oli 31 kraadi külma ja me tahtsime olla kindlad, et meie sealse koduga on kõik korras. Vaatasime maja üle ja nägime, et kõik on korras, ning hakkasime siis tagasi Salt Lake Citysse sõitma. Olime sõitnud vaevalt mõned kilomeetrid maantee poole, kui auto üles ütles. Olime täielikus kimbatuses. Mul on harva kui üldse kunagi nii külm olnud kui tol õhtul.

Hakkasime vastumeelselt lähima linna poole kõndima, kui autod meist mööda vihisesid. Lõpuks pidas üks auto kinni ja noor mees pakkus meile abi. Saime lõpuks teada, et diiselkütus autopaagis oli külma tagajärjel tihkemaks muutunud, mistõttu me autoga sõita ei saanud. Kena noormees sõidutas meid tagasi meie Midway kodusse. Püüdsin talle tema heateo eest tasuda, kuid ta keeldus lahkelt. Ta ütles, et on skaut ja tahab head teha. Tutvustasin ennast talle ja ta tänas, et oli saanud meile abiks olla. Oletades, et ta on misjoniealine, küsisin, kas ta plaanib misjonile minna. Ta vastas, et pole kindel, mida ta teha tahab.

Järgmisel esmaspäeva hommikul kirjutasin ma sellele noorele mehele kirja ja tänasin teda lahkuse eest. Kirjas julgustasin teda minema põhimisjonile. Lisasin kirjale ka ühe oma raamatu, tõmmates joone alla misjonitööd käsitlevatele peatükkidele.

Umbes nädala pärast helistas selle noore mehe ema ja rääkis, kuidas tema poeg oli suurepärane noormees olnud, kuid teatud mõjutuste pärast elus oli tema ammune soov misjonil teenida

kahanenud. Ta ütles, et oli koos poisi isaga paastunud ja palvetanud, et poja süda muutuks. Nad olid pannud tema nime Utah' osariigis asuva Provo templi palvenimekirja. Nad lootsid, et kuidagi, mingil moel tema südant liigutatakse ja temas tekib jälle soov misjonile minna ja ustavalt Issandat teenida. Ema tahtis, et teaksin, et tema meelest oli tol külmal öhtul aset leidnud vahejuhtum vastuseks tema poja eest tehtud palvetele. Laususin: „Olen teiega nõus.“

Suhtlesime noormehega veel mitu kuud ja olime õde Monsoniga ülrõõmsad, kui saime minna tema ärasaatmisele, enne kui ta Kanadasse Vancouveri misjonile läks.

Kas see oli juhus, et meie teed tol külmal detsembriöhtul ristusid? Ma ei usu seda hetkekski. Usun pigem, et meie kokkusaamine oli vastus ühe ema ja isa siirastele palvetele kalli poja eest.

Mu vennad ja õed! Rõhutan taas, et Taevane Isa on meie vajadustest teadlik ja aitab meid, kui Temalt abi palume. Usun, et ükski meie mure pole liiga väike või tähtsusetu. Ta tunneb meie elu üksikasju.

Lõpetuseks tahan ma rääkida ühest hiljutisest kogemusest, mis avaldas mõju sadadele inimestele. See leidis aset Kansase linna templi pühitsemiseelsete pidustuste ajal kõigest viis kuud tagasi. Nagu paljud asjad, mis meie elus juhtuvad, tundus see olevat toona vaid järjekordne õnnestunud kogemus, mil kõik laabub. Aga kui ma sain teada templi pühitsemisele eelnenud pidustustega seotud asjaoludest, hakkasin mõistma, et tolleöhtune eeskava polnud midagi harilikku. Pigem oli see üpris tähelepanuväärne.

Nii nagu kõigi teiste templipühitsemisega seotud kultuurisündmuste puhul, harjutasid Kansase linna templiringkonna noored Missouri osariigis etteastet oma piirkonnas eraldi rühmades. Plaan oli kohtuda kõigiga enne etteastet laupäeva hommikul suures kohalikult omavalitsuselt üüritud keskuses, et selgeks saada, millal ja kust sisse tulla, kus seista, kui palju ruumi enda ja oma kõrvalseisja vahele jätta, kuidas põhikorruselt väljuda ja nii edasi. Nii palju üksikasju, millest päeva jooksul aru saada, kuna programmi eestvedajad

olid erinevad stseenid kokku pannud, nii et lõplik etteaste oleks lihvitud ja professionaalne.

Tol päeval oli vaid üks suur probleem. Kogu lavastus sõltus varem salvestatud osadest, mida kavatseti suurel Jumbotronina tuntud ekraanil näidata. Need salvestised olid kogu lavastuse jaoks kriitilise tähtsusega. Nad mitte ainult ei sidunud kõike omavahel, vaid iga teleri vahendusel näidatud osa pidi juhatama sisse järgmise etteaste. Videolõigud moodustasid raamistiku, millest sõltus kogu lavastus. Ja Jumbotron ei läinud tööle.

Tehnikud tegid palavikuliselt tööd probleemi lahendamiseks, samas kui sajad noored ootasid ja kallist harjutusaega kaotasid. Olukord näis olevat lootusetu.

Pidustuste autor ja juht Susan Cooper selgitas hiljem: „Minnes plaanilt A plaanile B kuni plaanini Z, teadsime, et see ei toimi. ... Teadsime ajakava silmitsedes, et asi on väljunud meie kontrolli alt. Kuid teadsime ka, et meie käsutuses on üks suurimaid jõuvarusid – 3000 noort tantsupõrandal. Pidime minema alla ja ütlema neile, mis toimub, ning toetuma nende usule.”³

Vaid tund enne seda, kui pealtvaatajad hakkasid keskusesse sisenema, laskusid 3000 noort põrandale põlvili ja tegid ühise palve. Nad palvetasid, et Jumbotroni parandajaid inspireeritaks, nii et nad teaks, kuidas see korda teha. Nad palusid, et Taevane Isa hoolitseks selle eest, mida nad ise ajanappuse pärast teha ei saanud.

Keegi, kes sellest hiljem kirjutas, lausus, et „seda palvet ei unusta noored iial. Mitte seetõttu, et põrand oli kõva, vaid seetõttu, et Vaim neid valdas.”⁴

Ei läinud kaua, kui üks tehnikutest tuli neile teatama, et probleem oli avastatud ja lahendatud. Ta ütles, et lahenduse leidmisel oli tegu õnneliku juhusega, aga need noored teadsid paremini.

Kui me tol õhtul kohaliku omavalitsuse keskusesse astusime, polnud meil aimugi, milliste raskustega nad tol päeval silmitsi olid seisnud. Saime neist alles hiljem teada. Olime selle asemel tunnistajateks kaunile lihvitud lavastusele – ühele parimale, mida näinud olen. Noortest kiirgas hiilgavat vägevat vaimu, mida tundsid kõik kohalolijad. Nad näisid täpselt teadvat, kust sisse

tulla, kus seista ja kuidas teha koostööd kõigi teiste esinejatega enda ümber. Olin hämmastunud, kui sain teada, et nende proovid olid jäänud lühikeseks ja terve rühm polnud paljusid etteasteid üheskoos harjutanud. Keegi ei märganud midagi. Issand oli tõepoolest puuduva enda kanda võtnud.

Mind ei lakka hämmastamast, kuidas Issand suudab motiveerida ja juhtida kogu oma kuningriiki ja Tal jagub ikka aega anda inspiratsiooni ühe inimese või ühe kultuuripidustuse või ühe Jumbotroni kohta. Tõsiasi, et Ta seda suudab, et Ta seda teeb, on mulle tunnistuseks.

Vennad ja õed! Issand on meie kõigi elus. Ta armastab meid. Ta tahab meid õnnistada. Ta tahab, et otsiksime Temalt abi. Kui Ta juhatab ja suunab meid ning kuuleb meie palveid ja vastab neile, leiame just siin ja praegu sellise õnne, nagu Ta meile anda soovib. Olgem oma elus teadlikud Tema õnnistustest, ma palvetan Jeesuse Kristuse, meie Päästja nimel, aamen.

Viited

1. 2Ne 2:25.
2. ÕL 112:10.
3. Susan Cooperi tsitaat. Maurine Proctor. *Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration*. – Meridian Magazine, 9. mai 2012. – ldsmag.com.
4. Maurine Proctor. *Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration*. – Meridian Magazine, 9. mai 2012.

Kristlikum kristlane

Vanem Robert D. Hales

Kaheteistkümmne Apostli Kvoorumist

*See on Kristuse kutse kõikidele kristlastele tänapäeval:
„Sööda mu tallekesi! ... Sööda mu lambaid!”*

Mida tähendab olla kristlane?

Kristlane usub Issandasse Jeesusesse Kristusesse, et Ta on sõna otseses mõttes Jumala poeg, kelle Tema Isa saatis kannatama meie pattude eest, mis on ülim armastusest ajendatud tegu, mida tunneme lepitusena.

Kristlane usub, et Isa Jumala ja Tema Poja Jeesuse Kristuse armust saame meelt parandada, teistele andestada, pidada käske ja saada igavese elu.

Sõna *kristlane* tähendab võtta enda peale Kristuse nimi. Teeme seda, kui meid ristitakse ja me saame Püha Vaimu anni, kui Tema preesterluse volituse hoidjad oma käed meile pea peale panevad.

Kristlane teab, et Jumala prohvetid on alati läbi aegade Jeesusest Kristusest tunnistanud. Seesama Jeesus ilmus koos Taevase Isaga 1820. aastal prohvet Joseph Smithile ning taastas evangeeliumi ja oma Kiriku, nagu see oli algusaegadel.

Me teame pühakirjade ja Joseph Smithi tunnistuse vahendusel, et Jumalal, meie Taevasel Isal, on hiilgav ja täiuslik lihast ja luust keha. Jeesus Kristus on Tema Ainusündinud Poeg lihas. Püha Vaim on vaimisik, kelle ülesanne on tunnistada Isast ja Pojast. Jumaluse moodustavad kolm eraldiseisvat isikut, kellel on ühine eesmärk.

Kui meie usk põhineb sellistel õpetustel, kas saab siis olla vähimatki kahtlust või arutelu, kas Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmed on kristlased? Ometi säilib iga kristlase

puhul üks lihtne küsimus: millised kristlased me oleme? Teisisõnu kuidas edenevad meie püüdlused Kristust järgida?

Vaadeldagem koos kahe kristlasest jüngrid kogemust:

„Galilea mere rannal kõndides nägi [Jeesus] kaht venda, Siimonat, keda nimetatakse Peetruseks, ja Andreast, tema venda, võrku merre heitvat. Sest nad olid kalamehed.

Ja ta ütles neile: „Tulge minu järele ja ma teen teid inimeste püüdjajaks!”

Nemad jätsid kohe võrgud maha ning järgisid teda.”¹

Tänapäeva kristlastena on meil võimalus tegutseda otsekohe, viivitamatult ja sihikindlalt, just nagu Peetrus ja Andreas: nad „jätsid ... võrgud maha ja järgisid teda”². Ka meid on kutsutud jätma maha oma võrgud, loobuma maistest harjumustest, tavadest ja traditsioonidest. Ka meid on kutsutud oma patte hülgama. „Ja [Jeesus] kutsus rahva enese juure ... ning ütles neile: „Kui keegi tahab minu järele tulla, siis ta salaku end ära ja võtku oma rist enese peale ja järgigu mind.”³ Jumalatu käitumisega lõpparve tegemine on meelearanduse algus, millega kaasneb vägev muutus südames, kuni meil „ei ole enam mingit tahet teha halba”⁴.

Selline muutus, mida kutsutakse usulepöördumiseks, on võimalik üksnes Päästja vahendusel. Jeesus lubas: „Kui inimesed tulevad minu juurde, ma näitan neile nende nõrkust. ... Ja minu arm on küllaldane kõikidele inimestele, kes alandavad end minu ees; sest kui nad alandavad end minu ees ja neil on minusse usku, siis *ma lasen nõrkadel asjadel saada nende jaoks tugevaks.*”⁵ Kristuses *uueks* saades meie loomus muutub ja me ei soovi enam naasta oma endiste tegude juurde.

Ja ikkagi õnnistatakse ustavaid kristlasi alati raskuste ja pettumustega. Selliste selitavate väljakutsete tekkides võime tunda kiusatust endiste tegude juurde naasta. Pärast Päästja ristilöömist ilmus Ta naistele ja ütles neile, et vennad leiavad Ta Galileast. Kui vanemapostel Peetrus Galileasse naasis, pöördus ka tema talle juba tuttavate asjade juurde, mida tehes ta end hästi tundis. „Ma lähen kalale,”⁶ selgitas ta ja võttis mõned jüngrid endaga.

Peetrus ja teised püüdsid tõepoolest öö otsa kala, kuid ei saanud midagi. Järgmisel hommikul ilmus kaldale Jeesus ja

hüüdis neile üle vee: „Heitke [oma] võrk välja paremale poole paati.” Paadis olnud jüngrid järgisid Jeesuse juhiseid ja avastasid peagi, et nende võrgud olid imekombel täis suuri kalu. Johannes tundis Päästja hääle ära ning Peetrus heitis enese jalamaid merre ja ujus kaldale.⁷

Kristlased, kes on naasnud oma endiste, mitte nii ustavate tegude juurde, mõtisklege Peetruse ustavale eeskujule. Ärge viivitage. Tulge kuulake ja tundke ära Õpetaja häääl. Ja naaske seejärel otsekohe Tema juurde ning saage taas kord osa Tema külluslikest õnnistustest.

Kui vennad kaldale jõudsid, leidsid nad eest kalast ja leivast koosneva pidusöögi. „Tulge einestama!”⁸ kutsus Päästja. Neile süüa andes küsis Ta Peetruselt kolm korda: „Siimon, Joonas poeg, kas sa armastad mind?” Kui Peetrus oma armastust väljendas, palus Päästja: „Sööda mu tallekesi! ... Sööda mu lambaid!”⁹

See on Kristuse kutse kõikidele kristlastele tänapäeval: „Sööda mu tallekesi! ... Sööda mu lambaid!” – jaga mu evangeeliumi noorte ja vanadega, toetades, õnnistades, trööstides, julgustades ja tugevdades iseäranis neid, kelle mõtted ja usk meie omadest erinevad. Me söödame Tema tallekesi oma kodus seeläbi, kuidas elame evangeeliumi järgi: kuidas peame kāske, palvetame, uurime pühakirju ja jäljendame Tema armastust. Me toidame Tema lambaid Kirikus, kui teenime preesterluse kvoorumites ja abiorganisatsioonides. Ja me toidame Tema lambaid kõikjal maailmas, kui oleme head kristlikud naabrid, kui rakendame oma usulisi tõekspidamisi puhtal kujul ellu ning külastame ja teenime lesknaisi, orbusid, vaeseid ja kõiki abivajajaid.

Paljude jaoks võib kutse kristlik olla tunduda paljunõudev, koguni heidutav. Kuid me ei pea kartma ega tundma küündimatust. Päästja on lubanud, et teeb meid oma töö vääriliseks. „Tulge minu järele,” ütles Ta, „ja *mateen* teid inimeste püüdjaks!”¹⁰ Kui me Teda järgime, õnnistab Ta meid andide, annete ja jõuga teha Tema tahtmist, mis võimaldab meil väljuda oma mugavusalalt ja teha seda, mida me varem võimalikuks ei pidanud. Selleks võib olla evangeeliumi jagamine naabritega, nende päästmine, kes on vaimselt kadunud, põhimisjonile minek, templitöö, erivajadustega lapse kasvatamine, kadunud poja

armastamine, haiguse käes vaevleva kaasa teenimine, arusaamatusega toimetulemine või muud kannatused. See tähendab enese ettevalmistamist, et vastata Tema kutsele järgmiste sõnadega: „Lä'en sinna, kus soovid; räägin seda, mis käsid; teen seda, mis tahad; mis Sa ootad mu'lt, olen see.”¹¹

Selleks et olla selline, nagu Taevane Isa tahab, järgime Jeesust Kristust. Ma tunnistan, et Ta kutsub meid jätkuvalt ennast järgima. Kui te alles õpite viimse aja pühade pühendumusest kristlastena või pole korralikult Kirikus käinud ja tahate Teda taas järgida, siis ärge kartke! Issanda esimesed jüngrid olid kõik Kirikus uued liikmed, äsja Tema evangeeliumisse pöördunud. Jeesus õpetas neid kõiki kannatlikult. Ta aitas neil täita nende kohustusi. Ta kutsus neid oma sõpradeks ja andis nende eest oma elu. Ja Ta on teinud sedasama teie ja minuga.

Tunnistan, et Tema piiritu armastuse ja armu kaudu saavad meist kristlikumad kristlased. Mõelge järgmiste kristlike omaduste üle. Kui hästi me neid endis tugevdame?

Kristlik armastus. Päästja hindas igäüht. Ta oli kõigi vastu kena ja kaastundlik ning jättis üheksakümmend üheksa, et leida see üks¹², sest Tema jaoks on meie „juuksekarvadki ... kõik ära loetud”¹³.

Kristlik usk. Vaatamata kiusatustele, katsumustele ja tagakiusamisele usaldas Päästja meie Taevast Isa ning otsustas olla Tema käskudele kuulekas ja ustav.

Kristlik ohverdus. Päästja andis kogu elu vältel aega, jõuvarusid ning lõpuks lepituse vahendusel ka iseenda, et kõik Jumala lapsed saaksid üles tõusta ning et neil oleks võimalus saada igavene elu.

Kristlik hoolimine. Halastaja samaarlase sarnaselt ulatas Päästja jätkuvalt sõbrakäe, et päästa, armastada ja kosutada enda ümber olijaid nende kultuurile, usutunnistusele ja oludele vaatamata.

Kristlik teenimine. Ükskõik, kas Ta ammutas kaevust vett, küpsetas söögiks kala või pesi tolmuseid jalgu, Päästja veetis oma päevad teisi teenides: aidates väsinuid ja tugevdades nõrku.

Kristlik kannatlikkus. Keset muret ja kannatusi ootas Päästja oma Isa. Ta on kannatlik ka meie suhtes ja ootab, et võtaksime end kokku ja tuleksime koju Tema juurde.

Kristlik rahu. Kogu oma teenimistöö jooksul õhutas ta üksteise mõistmisele ja aitas kaasa rahule. Ta õpetas iseäranis oma jüngrite seas, et kristlased ei saa teiste kristlastega vaielda, vaatamata nende eriarvamustele.

Kristlik andestus. Ta õpetas meid õnnistama neid, kes meid neavad. Ta näitas meile, kuidas seda teha, palvetades, et neile, kes Ta risti löid, andestataks.

Kristlik usulepöördumine. Peetruse ja Andrease sarnaselt tunnevad paljud evangeeliumis ära tõe kohe, kui seda kuulevad. Nad pöörduvad kohe usule. Teiste puhul kulub selleks kauem aega. Joseph Smithile antud ilmutuses õpetas Päästja: „See, mis on Jumalast, on valgus; ja see, kes saab valgust ja jätkab Jumalas, saab rohkem valgust ning see valgus kasvab üha eredamaks ja eredamaks, kuni saabub täiuslik päev”¹⁴, täiuslik pöördumise päev. Jeesus Kristus on „maailma valgus ja Lunastaja; tõe Vaim”¹⁵.

Kristlik lõpuni vastupidamine. Päästja ei loobunud kõik oma päevad oma Isa tahte täitmisest, vaid oli õigemeelne, hea, halastav ja tõde armastav oma sureliku elu lõpuni.

Need on mõned nende iseloomuomadused, kes Päästja häält kuulevad ja kuulda võtavad. Ühe Tema erilise tunnistajana maa peal jätan ma teile oma kristliku tunnistuse, et Ta kutsub teid täna: „Tule ning järgi mind!”¹⁶ Tulge ja kõndige teerajal, mis viib igikestva õnne, rõõmu ja igavese eluni meie Taevase Isa kuningriigis. Jeesuse Kristuse, meie Päästja ja Lunastaja nimel, aamen.

Viited

1. Mt 4:18–20.	11. Vt Ei mäe tippu pea minema, Kiriku lauluraamat, lk 46.
2. Mk 1:18.	12. Vt Mt 18:12–14.
3. Mk 8:34.	13. Lk 12:7.
4. Mo 5:2.	14. ÖL 50:24.
5. Et 12:27; rõhutus lisatud.	15. ÖL 93:9.
6. Jh 21:3.	16. Lk 18:22.
7. Vt Jh 21:3–8.	
8. Jh 21:12.	
9. Vt Jh 21:15–17.	
10. Mt 4:19; rõhutus lisatud.	

Rõõm surnute lunastamisest

Vanem Richard G. Scott

Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumist

„Tema istutab laste südametesse nende isadele antud lubadused ja laste südamed pöörduvad nende isade poole.”

Issand ilmutas prohvet Joseph Smithile üleva püha ristimistalitust käsitleva õpetuse. See valgus saadi, kui teised ristiusu kirikud õpetasid, et surmaga määratakse pöördumatult ja igavesti kindlaks hinge saatus. Nad õpetasid, et ristitud inimesed saavad tasuks lõputu rõõmu, samas kui kõik teised seisavad silmitsi igavese piinaga, ilma et neil oleks mingitki lootust lunastatud saada.

Issanda ilmutus, et õige preesterluse volitusega saab teha asendusristimisi surnute eest, näitas, et Tema avaldus „Kui keegi ei sünni veest ja Vaimust, ei või ta Jumala riiki pääseda”¹ on õiglane. Asendusristimine pakub seda olulist talitust halastavalt kõigile, kes surid väärilistena, kuid ei saanud sellest osa surelikkuses.

See hiilgav õpetus on veel üheks tunnistuseks Jeesuse Kristuse lepituse kõikehõlmavusest. Ta tegi päästmise kättesaadavaks igale meelt parandavale hingele. Tema lepitus sai võitu surmast ja Ta lubab väärilistena surnud inimestel saada asemike vahendusel osa kõigist päästmise talitustest.

Ühes rohkem kui 150 aasta taguses kirjas teatab Joseph Smith: „Pühadel on eriline võimalus saada ristitud ... surnud sugulaste eest, ... kes on võtnud evangeeliumi vastu vaimus ... nende vahendusel, keda on volitatud neile jutlustama.”² Ta lisis hiljem:

„Pühad, kes oma surnud sugulaste huvide eest ei seisa, seavad ohtu omaenda päästmise.“³

Prohvet Eelija usaldas asendustöö võtmed Kirtlandi templis Joseph Smithi hoolde⁴, et võiks täituda Issanda lubadus: „Tema istutab laste südamesse nende isadele antud lubadused ja laste südamed pöörduvad nende isade poole.“⁵

Joseph Smithile ja hilisematele prohvetitele antud täiendavate ilmutuste kaudu oleme hakanud mõistma templitööd ja selle võimalusi ning pereajalootööd, mis seda toetab. Kõik prohvetid pärast Joseph Smithi on rõhutanud, kui oluline on tagada kõik talitused iseendale ja surnud esivanematele.

Templi- ja pereajalootöö on üks töö, mis jaguneb kaheks. Mõlemad pooled on teineteisega seotud nii nagu ristimine ja Püha Vaimu anni talitus. Mõned liikmed ei saa teha mõlemat tööd tervislikel põhjustel või templi kauge asukoha pärast.

President Howard W. Hunter on õpetanud:

„Meil tuleb teha ära preesterluse templitalituste töö, mis on vajalik meie endi ülenduseks, ning seejärel töö, mis on vajalik nende jaoks, kel puudus võimalus evangeelium selles elus vastu võtta. Teiste heaks saame teha tööd kaheti: esiteks uurides pereajalugu, et teha kindlaks oma eelkäijad, ja teiseks tehes templitalitusi, et anda neile samad võimalused, mis on elavatel.

Kirikus on siiski palju liikmeid, kelle võimalused templis käia on piiratud. Nad annavad endast parima. Nad tegelevad pereajaloo uurimisega ja lasevad templitalituste tööd teha teistel. On ka liikmeid, kes on hõivatud templitööga, kuid kellel ei õnnestu uurida oma perekonna põlvnemislugu. Kuigi nad teenivad jumalikul kombel teistele abiks olles, jäävad nad ilma õnnistusest, kui ei otsi oma surnud sugulasi, nagu viimse aja prohvetid on jumalikult juhitanud. ...

Olen õppinud, et inimesed, kes on seotud pereajaloo uurimisega ning teevad seejärel templitalituste tööd nende eest, kelle nimed nad on üles leidnud, saavad tunda täiendavat rõõmu õnnistuse mõlemast poolest.“⁶

Taevasa tahab, et igaüks meist saaks osa selle olulise asendustöö õnnistuse mõlemast osast. Ta on andnud teistele juhatust näidata meile, kuidas olla selle väärilised. Nende õnnistuste saamine sõltub meist endist.

Igasugune töö, mida templis teete, tähendab hästi veedetud aega, kuid talituste tegemine asemikuna oma esivanema eest muudab templis veedetud aja veelgi pühamaks ja sellele järgnevad veelgi suuremad õnnistused. Esimene Presidentkond on teatanud: „Meie silmapaistvaim kohustus on otsida üles ja teha kindlaks *omaenda esivanemad*.“⁷

Kas te, noored, tahate teada üht kindlat moodust, kuidas vastase mõju elust välja tõrjuda? Süvenege esivanemate otsimisse, valmistage nende nimed ette templi pühadeks asendustalitusteks ja minge siis templisse, et olla nende asemikuks ning saada osa ristimise ja Püha Vaimu anni talitustest. Vanemaks saades saate osaleda ka teistes talitustes. Ma ei suuda mõelda millelegi muule, mis teid elus vastase mõju eest rohkem kaitseks.

Venemaal Doni-äärse Rostovi misjonil kutsuti noori üles kandma nimeregistrisse 2000 nime ja seadma templitalitusteks valmis vähemalt üks nimi enda suguvõsast. Neid, kes selle eesmärgi täitsid, kutsuti pikale reisile Ukrainas asuvasse uude Kiievi templisse. Üks noormees rääkis oma kogemuse kohta järgmist: „Kulutasin palju aega arvutimängudele. Kui hakkasin nimesid registreerima, ei jäänud mul mängudeks üldse aega. Algul mõtlesin: „Oh ei! Ei või olla!“ Kui projekt lõppes, olin kaotanud kogu huvi mängude vastu. ... Sugupuu uurimine on töö, mida saame teha siin maa peal ja see jääb alles taevas.“

Paljud ustavad pühad on uurinud oma suguvõsa põlvnemist ning kasutavad FamilySearch programmi andmetalletusvõimalust, et nende pereliikmed saaksid teenida talituste tegemisel asemikena. Nimede talletamine võimaldab inimestel teha mõistliku perioodi jooksul talitusi esivanemate ja külgnevate sugupuude heaks. Hetkel on talitustööks reserveeritud 12 miljonit nime ja miljoneid talitusi. Paljud nimed on olnud tallel aastaid. Üles leitud esivanemad on kahtlemata põnevil ja elevil, kui nende nimed talitusteks valmis on. Nad ei pruugi siiski olla eriti õnnelikud, kui neil tuleb oodata ka talituste tegemist.

Me innustame teid, kellel on suured nimevarud, neid jagama, et teie suguseltsi või koguduse ja vaia liikmed saaksid teile töö tegemisel abiks olla. Te saate seda teha, kui jagate templikaarte

koguduse ja vaia abivalmitel liikmetel või saadate nimed otse templisse FamilySearch arvutisüsteemi vahendusel. Viimane on see, mida Cindy Blevins Wyomingi oariigist Casperist juba aastaid teinud on.

Õde Blevins ristiti teismeeas ja ta oli oma peres ainuke liige, kes liitus Kirikuga. Ta on teinud tohutul hulgal sugupuutööd. Kuid tema ja tema pereliikmete jaoks on nimesid liiga palju. Seetõttu on õde Blevins saatnud nimesid templisse, kus tema sõnul tehakse nende eest töö ära vaid mõne nädala jooksul, tavaliselt ühes kahest tema kodule kõige lähemal asuvast templist. Tema sõnul meeldib talle mõelda, et sõbrad ja naabrid tema kogudusest ja vaiast võivad olla nende seas, kes aitavad tööd tema esivanemate eest lõpule viia. Ta on neile selle eest tänulik.

Mu armsale naisele Jeanene'ile meeldis pereajalugu uurida. Kui meie lapsed olid väikesed, vaatas ta sõpradega vaheldumisi laste järele, et saaks iga mõne nädala tagant mõned tunnid meie pere sugupuud uurida. Kui meie noorim laps oli kodust lahkunud, kirjutas ta oma päevikusse: „Tegin just otsuse ning tahan tõusta ja selle pärast hõisata. Mike'i endisest magamistoast on saanud minu sugupuu uurimise tuba. Seal on kõik vajalik ülestähenduste ja töö korraldamiseks. Nüüdsest keskendum olulisele sugupuu uurimisele ja nimede templisse esitamisele. Olen selle pärast nii eevil ja põnevil.”⁸

Teises päevikusissekandes seisab: „Minu jaoks leidis aset ime Mel Olseni pereajalookabinetis, kus ta kinkis mulle paberile prinditult kõik mu teadaolevad esivanemate sugupuud, mis pärinesid genealoogia seltsile saadetud viimastest arvutisse kantud sugupuuregistri ülestähendustest. Enamik neist pärines nelja põlvkonna programmi ülestähendustest, mida Kirik aastaid tagasi täitma kutsus. Mind on heidutanud mõte mu tohutust ülesandest koguda pereühingutest kokku kõik mu esivanemate ülestähendused, mis nad uurimise käigus tegid, et need arvutisse sisestada ja esmakordselt arvuti vahendusel esivanemate registrit jagada. Ja siin nad kõik olid kaunilt, organiseeritult ja välja prinditult minu ees laual. Olin nii eevil ja rabatud, et istusin oimetuna ja hakkasin seejärel õnnest nutma. ... Kellelegi, kes on kangekaelselt ja üksikasjalikult kolmkümmend aastat uurinud,

on kõigi nende ülestähenduste arvutisse kandmine tõeliselt elevust tekitav. Ja kui mõtlen sadadele tuhandetele inimestele, kes sisestavad praegu või peatselt arvutisse tohutul hulgal rahvaloendusandmeid ja eraviisilisi uurimistulemusi, ... olen ma sellest nii elevel. See on tõepoolest Issanda töö ja Ta juhib seda.”⁹

Olen maitsnud piisavalt selle üleva töö vilju teadmaks, et Eelijalt Joseph Smithile taastatud võtmed võimaldavad meie südametel olla seotud ja igäihel meist olla ühendatud esivanematega, kes meie abi ootavad. Meie töö pühades templites siin maa peal, milleks kasutame Päästjalt saadud volitust, võimaldab meie eelkäijatel saada päästvad talitused, tänu millele saavad nad igavest õnne nautida.

Töö pühaduses sügavalt veendunud inimesed on läinud aegadel vapralt vastanud üleskutsesele, mis tundus sama ulatuslik kui püüd üksinda kogu Nebraska osariigi vili ära koristada. Nüüd teevad seda tööd mitu vägevat kombaini. Me saame teha ja teemegi kogu vajaliku töö ära üheskoos.

Tunnistan, et Eelija Vaim liigutab paljude Isa laste südameid kõikjal maailmas, pannes surnute eest tehtava töö ennenägematus tempos kiirust koguma.

Aga teie? Kas olete palvetanud esivanemate töö üle? Heitke kõrvale see, millel teie elus tegelikult tähtsust ei ole. Otsustage teha midagi, millel on igavesed tagajärjed. Ehk on teid õhutatud esivanemaid otsima, kuid tunnete, et te pole genealoog. Kas mõistate, et te ei peagi enam genealoog olema? Kõik saab alguse armastusest ja siirast soovist aidata eesriide taga olijaid, kes end ise aidata ei saa. Vaadake ringi. Teie piirkonnas on keegi, kes saab aidata teil edu saavutada.

See töö on vaimne. Mõlemal pool eesriiet tehakse tohutuid koostööpingutusi ja abiandmine on vastastikune. Kus te ka siin maailmas olete, saate anda vägeva panuse palve, usu, sihikindluse, usinuse ja mõningase ohverdamisega. Alustage kohe. Luban, et Issand aitab teil leida võimaluse ja see paneb teid end imeliselt tundma. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Jh 3:5.
2. History of the Church, 4. kd, lk 231.
3. Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith, 2007, lk 471–472.

4. Vt ÕL 110:13–16.
5. ÕL 2:2; rõhutus lisatud.
6. Howard W. Hunter. A Temple Motivated People. – Liahona, mai 1995, lk 5–6; Ensign, veebr 1995, lk 4–5.
7. Esimese Presidentkonna kiri 29. veebr 2012; rõhutus lisatud.
8. Jeanene Watkins Scotti päevik, apr 1988.
9. Jeanene Watkins Scotti päevik, 23. sept 1989.

Sammu võrra Päästjale lähemale

Russell T. Osguthorpe

Pühapäevakooli üldjuhataja

Evangeeliumi õpetamise ja õppimise eesmärk on pöördumine. Pöördumine ei toimu korrapealt. Saada rohkem Päästja sarnaseks on elukestev pürgimus.

Möödunud suvel ilmus ajakirjades Liahoona ja Ensign minu kirjutatud lühike artikkel. Mu poeg saatis mulle seepeale e-kirja: „Isa, teinekord võiksid meile öelda, kui su artikkel ilmub.“ Vastasin: „Tahtsin näha, kas sa loed Kiriku ajakirju.“ Ta kirjutas mulle, et tema kümneaastane tütar oli „katse läbi teinud. Ta oli Ensigni postkastist ära toonud ja seda lugenud, tuli siis meie juurde ja näitas meilegi sinu artiklit“.

Mu lapselaps luges Ensigni, sest ta tahtis õppida. Ta tegi seda omal algatusel, kasutades oma valikuvabadust. Hiljuti kinnitas Esimene Presidentkond noortele mõeldud uued õppematerjalid, mis aitavad noori nende loomuomases soovis õppida ja jagada evangeeliumi ning selle järgi elada. Praegu on uued materjalid läbivaatamiseks veebis kättesaadavad. Alates jaanuarist kasutame neid juba tundide läbiviimiseks.

Õpetades pidas Päästja õppijate valikuvabadust väga oluliseks. Ta ei näidanud meile üksnes seda, mida õpetada, vaid ka seda, kuidas õpetada. Ta keskendus õppija vajadustele. Ta aitas inimestel endil tõde avastada.¹ Ta kuulas alati nende küsimused.²

Uued õppematerjalid aitavad meil oma kodus ja klassiruumides õppida ja õpetada, nagu tegi seda Päästja.³ Nõnda vastame Tema kutsele: „Tule ning järgi mind“⁴, nagu vanem Robert D. Hales meile äsja nii kenasti õpetas. Uute materjalide

väljatöötamise ajal nägin abiorganisatsioonide juhte ja õpetajaid ning seminarinõukogu liikmeid lastevanematega nõu pidamas, et õppijate vajadused saaksid rahuldatud. Ma olen näinud, kuidas noored naised oma tundides, noored mehed Aaroni preesterluse kvoorumites ja noored pühapäevakoolis rakendavad oma valikuvabadust ja vastavalt sellele ka tegutsevad.

Üks noorte pühapäevakooli õpetaja juurdles selle üle, kuidas aidata kahel autistlikul noorel mehel oma initsiatiivi üles näidata. Kui ta palus klassis oma õpilastel rääkida, mida nad olid õppinud, kartis ta, et need kaks noort meest sellest keelduvad. Aga nad ei keeldunud! Üks neist tõusis püsti, et rääkida, mida ta oli õppinud, ja kutsus oma autistist klassivenna endale appi. Kui esimesel tekkis raskusi, seisis teine tema kõrval ja sosistas talle kõrva, nii et ta tundis, et saab hakkama. Nad mõlemad õpetasid tol päeval. Nad rääkisid, *mida* Päästja oli õpetanud, kuid nad õpetasid ka seda, *kuidas* Päästja oli õpetanud. Päästja suhtus kõigisse, keda ta õpetas, armastusega, just nii, nagu need noored mehed suhtusid teineteisesse.⁵

Õppides ja õpetades Tema sõnu Tema eeskujul, võtame vastu Tema kutse „Tule ning järgi mind“. Me järgneme Talle sammhaaval. Iga sammuga saame Päästjaga lähedasemaks. Me muutume. Issand teadis, et vaimne areng ei toimu korraga. See tuleb tasapisi. Iga kord, kui võtame Tema kutse vastu ja järgime Teda, jõuame täielikule pöördumisele sammukese lähemale.

Evangeeliumi õpetamise ja õppimise eesmärk on pöördumine. Pöördumine ei toimu korrapealt. Saada rohkem Päästja sarnaseks on elukestev pürgimus. Vanem Dallin H. Oks on meile südamele koputanud, et üksnes *teadmises* ei piisa. „Pöördumiseks ... peame *tegutsema* ja ennast *muutma*.“⁶ Seega on pöördumiseni jõudmine pikaajaline protsess, mis hõlmab teadmiste omandamist, tegutsemist ja enese muutmist. Veel läheb pöördumiseni jõudmiseks vaja peamisi õpetusi, kutset tegutsemiseks ja lubatud õnnistusi.⁷ Õpetades tõeseid põhimõtteid, aitame saada teadmisi. Kutsudes teisi tegudele, aitame neil elada ja tegutseda õpetuse järgi. Kui saabuvad Issanda lubatud õnnistused, oleme muutunud. Me saame uueks olevuseks, nagu sai Alma.⁸

Noortele mõeldud uute õppematerjalide peaeesmärk on aidata noortel pöörduda Jeesuse Kristuse evangeeliumisse. Hiljuti olin tunnistajaks, kuidas üks noor mees avastas noorte pühapäevakoolis enda jaoks tõe. Märganud, et ta ei osanud midagi oma elust seostada lepitusega, küsisin, kas ta on kunagi tundnud, et talle on andestatud. Ta vastas: „Jah, näiteks siis, kui lõin jalgpallimängu ajal ühe poisi nina katki. Tundsime ennast halvasti. Ma ei teadnud, mida teha, et halvast enesetundest lahti saada. Läksin selle poisi juurde koju ja palusin, et ta mulle andeks annaks, samas teadsin, et pean veel midagi tegema. Ma palvetasin ja tundsime seejärel, et ka Taevane Isa andestas mulle. See ongi minu jaoks lepitus.“

Jagades seda kogemust oma klassikaaslastega, lugesime poiss ette salmi Johannese 3:16: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on annud.“ Seejärel tunnistas ta lepituse väest. Need sõnad polnud selle noore mehe jaoks enam lihtsalt sõnad. Need olid muutunud osaks tema elust, sest ta esitas küsimuse iseendale ja tegutses oma vabal valikul.⁹

See noormees pöördus veel tugevamini ja sama tegid tema klassikaaslased. Nad keskendusid peamistele õpetustele, uurides pühakirju. Nad seostasid neid pühi sõnu oma eluga ja tunnistasid seejärel õnnistustest, mida olid saanud õpetuse järgi elades. Õpetades Jeesuse Kristuse evangeeliumi, keskendume pühakirjadele ja kaasaja prohvetite sõnadele. Me toetume pühadele tekstidele, et need aitaksid meil kõigil tugevdada usku ning tunnistusi ja jõuda täieliku pöördumiseni. Noortele mõeldud uued õppematerjalid aitavad kõigil, kes neid kasutavad, mõista Jumala sõna ja selle järgi elada.

Õpetades pühasid Costa Ricat, näitasin neile raamatut *Teaching, No Greater Call* ja küsisin: „Kui paljudel teist on see raamat olemas?“ Peaaegu kõik tõstsid käe. Ütlesin naeratades: „Ja ma usun, et te loete seda iga päev.“ Minu üllatuseks tõstis üks esireas istuv õde seepeale käe, andes märku, et loeb raamatut iga päev. Palusin tal tulla poodiumile ja sellest rääkida. Naine ütles: „Ma loen igal hommikul Mormoni Raamatut. Seejärel loen midagi raamatust *Teaching, No Greater Call*, et oskaksin oma lastele paremini õpetada seda, mida olin ise äsja õppinud.“

Ta tahtis õppida ja õpetada Päästja sõnu nii nagu Päästja. Ta õppis Tema sõnu pühakirjadest ja seejärel uuris, kuidas õpetada Tema sõnu nii, et tema lapsed võiksid täielikult pöörduda. Ma usun, et tema harjumus niimoodi evangeeliumi õppida ja õpetada ei tekkinud korrapealt. Ta oli otsustanud seda teha. Ja mida rohkem ta tegi seda, mida ta teadis, et peab tegema, seda rohkem andis Issand talle Tema teel kõndimiseks jõudu.

Mõnikord on teekond pöördumiseni pikk ja vaearikas. Minu õemes oli 50 aastat Kirikus vähemaktiivne. Alles 60ndatesse jõudes tundis ta, et peab järgima Päästja kutset ja Kirikusse tagasi tulema. Sellel teel olid paljud talle abiaks. Üks koduõpetaja oli talle 22 aastat järjest saatnud iga kuu postkaardi. Aga otsuse tagasi tulla pidi ta tegema ise. Ta pidi kasutama oma valikuvabadust. Ta pidi astuma esimese sammu ja siis veel ühe ning veel ühe. Nüüd on ta oma naisega kokku pitseeritud ja teenib piiskopkonnas.

Hiljuti näitasime talle videoid, mis aitavad juhtidel ja õpetajatel uusi õppematerjale paremini kasutada. Pärast videote vaatamist naaldus mu õemes toolileenile ja ütles tundeliselt: „Kui ka minu noorusajal oleksid sellised asjad olemas olnud, poleks ma ehk ära langenud.“

Mõned nädalad tagasi kohtusin raskustesse sattunud noore mehega. Küsisin, kas ta on Kiriku liige. Ta vastas, et suhtub Jumala olemasolusse skeptiliselt, kuid oli kunagi varem Kirikust üht-teist kuulnud. Rääkisin talle oma kutsest pühapäevakoolis ja sellest, et kõnelen üldkonverentsil. Ta lausus: „Kui sina kõneled üldkonverentsil, siis seda istungit ma vaatan.“ Ma loodan, et ta on täna istungit vaatamas. Ma tean, et kui ta seda vaatab, õpib ta nii mõndagi. Konverentsikeskus on eriline paik õpetamiseks ja õppimaks pöördumisest.

Elades põhimõtete järgi, mida õpetavad need, keda me prohvetite, nägijate ja ilmutuste saajatena toetame, õpime nii, nagu tahab Päästja.¹⁰ Me astume Talle sammu lähemale. Selle konverentsi lõpu eel kutsun kõiki, kes minu häält kuulevad, seda sammu astuma. Me võime minna nagu muistsed nefilased oma „kodudesse ja mõtiskle[da] selle üle, mida [on] öel[dud], ja palu[da] Isa [Kristuse] nimel, et [me] võiksi[me] ... mõista“¹¹.

Me soovime, et iga noor inimene mõistaks. Me tahame, et nad õpiksid ja õpetaksid Jeesuse Kristuse evangeeliumi ning elaksid selle järgi iga päev. Seda ootab Issand kõigilt oma lastelt. Oled sa laps, noor või täiskasvanu, kutsun ma sind järgima Tema eeskuju! Ma tunnistan, et Issand teeb meid tugevamaks iga astunud sammuga. Ta aitab meil kõndida ülejäänud osa teest. Me ei katkesta teekonda raskuste saabudes. Kahtluste tekkides me jätkame. Me ei pöördu iialgi tagasi. Me ei lange kunagi ära.

Ma tunnistan, et Jumal Isa ja Tema Poeg Jeesus Kristus elavad. Ma tunnistan, et Päästja kutsub jätkuvalt ka meid, nagu Ta tegi seda muistsetel aegadel, tulema Tema juurde. Me kõik võime Tema kutse vastu võtta. Me kõik võime õppida ja õpetada Tema sõnu nii nagu Tema ning elada nende sõnade järgi, liikudes sammhaaval Päästjale lähemale. Nii saavad meist tõeliselt pöördunud. Jeesuse Kristuse nimel, amen.

Viited

1. Vt Jh 3:1–7. Selles sõnumis vastab Päästja küsimusele, mille esitas Nikodeemus. Ta õpetas, mida Nikodeemus peab tegema. Ta lubas Nikodeemusel kasutada valikuvabadust, et õppida. Ta aitas Nikodeemusel endal vastuse leida.
2. Vt Jh 3:4; JSA 1:18.
3. Vt Teaching the Gospel in the Savior's Way. – atlds.org/youth/learn/guidebook/teaching?lang=eng.
4. Vt Lk 18:18–22.
5. Vt 1Jh 4:19.
6. Dallin H. Oaks. The Challenge to Become. – *Liahona*, jaan 2001, lk 41. „Tunnistamine tähendab *teadmist* ja *kuulutamist*. Evangeelium nõuab pöördumist, mis omakorda nõuab *tegutsemist* ja *muutumist*. Kui keegi meist toetub üksnes meie tarkusele ja tunnistusele evangeeliumist, oleme samas olukorras kui õnnistatud, kuid siiski veel mitte täielikult pöördunud apostlid, kellel Jeesus palus pöörduda. Me kõik teame kedagi, kel on küll tugev tunnistus, kuid kes ei kasuta seda ega saa pöördunuks.“
7. Vt Aabr 2:11.
8. Vt Mo 27:24–26; 2Kr 5:17.
9. David A. Bednar. Olge valvel kõige püsivusega. – www.jeesusekristusekirik.ee. „Kas me aitame oma lastel saada vabaks, et tegutseda ja otsida teadmisi õppimise ja usu kaudu, või oleme õpetanud neid ootama, et neid utsitataks ja tagant tõugataks? Kas meie lapsevanemadena anname oma lastele vaimses mõttes kätte kala, mida süüa, või aitame neil endil tegutseda, ise õppida ning seista vankumatu ja muutumatuna? Kas me aitame oma lastel õhinal küsida, otsida ja koputada?“
10. Vt Dennis B. Neuenschwander. Living Prophets, Seers, and Revelators. – *Liahona*, jaan 2001, lk 49–51.
11. 3Ne 17:3.

Usu läbi viiakse täide kõik asjad

Vanem Marcus B. Nash

Seitsmekümnest

Usk aitab meil evangeeliumi rajal turvaliselt edasi liikuda, ületada surelikkuses ette tulevad raskused ja meie Taevase Isa ülendavasse lähedusse tagasi pöörduda.

Mõni aeg tagasi ronisid Nashi pere mitu liiget Huayna Picchu tippu. See on kõrge mäetipp Peruu inkade muistse kultuurimälestise Machu Picchu lähedal. Järskude tõusude ja languste järel avanevad hingetuks tegevad vaated. Paraku on nii mõnigi ronija kaotanud seal elu, kukkudes kitsalt järsult astangult alla. Selle vältimiseks on Huayna Picchu kaljuseinale kinnitatud julgestuseks tugevad trossid. Hoidsime ronides neist kõvasti kinni ja jõudsime turvaliselt tippu, kust avanes vapustav vaatepilt.

Nagu tee Huayna Picchule on ka meie surelik teekond järsk ja raske. Edukalt eesmärgile jõudmiseks vajame Taevase Isa abi. Seepärast on Ta andnud meile evangeeliumi põhimõtted ja talitused, mis toovad meid Päästjale lähemale ja aitavad saada osa Tema päästvast väest¹. Olulisim nendest põhimõtetest on usk Issandasse Jeesusesse Kristusesse², mis on nagu Huayna Picchu turvatross. Kui see on tugev ja kinnitatud kindlalt meie Lunastaja kaljule³, aitab usk meil evangeeliumi rajal turvaliselt edasi liikuda, ületada surelikkuses ette tulevad raskused⁴ ja meie Taevase Isa ülendavasse lähedusse tagasi pöörduda. Usu läbi viiakse täide kõik asjad⁵.

Usk on nii tegude kui ka väe põhialus.⁶ See „ei ole täiuslik teadmine asjadest; seepärast, kui [meil] on usku, siis [me]

looda[me] asjadele, mida pole näha, mis on õiged⁷. See on Vaimu kaudu antud kindlustunne⁸, mille saame õppimise teel, mis paneb tegutsema⁹: meid juhatatakse järgima Päästja eeskujuga ja pidama palvemeelselt kinni Tema käskudest. Isegi ohverduste ja katsumuste ajal¹⁰. Usk annab meile Issanda väe, mis – lisaks muudele asjadele – avaldub lootuses, et kõik läheb hästi¹¹, meie usku kinnitavates imedes¹² ning jumalikus kaitses nii vaimsetes kui ajalikes asjades¹³.

Kiriku varajase teerajaja Ann Rowley elu on näide sellest, kuidas usu rakendamine võib meie elule hästi mõjuda. Inglismaalt pärit lesknaine õde Rowley rakendas usku, järgnedes prohveti üleskutsele koguneda Siionisse. Ta kuulus Willie käsikärurühma, mis sattus 1856. aasta sügisel teel olles sügavate lumehangede pärast kitsikusse. Nad olid sattunud olukorda, kus tema seitse last olid sõna otseses mõttes näljas. Naine kirjutas: „Mul oli valus vaadata, kuidas mu lapsed nälgisid. ... Õõ oli kätte jõudmas ja meil ei olnud õhtuks midagi süüa. Nagu ikka, palusin Jumalalt abi. Põlvitades meenus mulle, et merereisist oli alles jäänud kaks kõva kuivikut. Need ei olnud kuigi suured ja olid nii kõvad, et neid oli võimatu katki murda. Kindlasti ei piisaks neist kaheksa inimese toitmiseks, kuid ka viiest leivast ja kahest kalast poleks 5000 inimese toitmiseks pidanud piisama, ometi sai Jeesus selle imega hakkama. Seega pole Jumala abiga miski võimatu. Otsisin kuivikud välja, panin need haudepotti, valasin veega üle ja palusin Jumala õnnistust. Panin potile kaane peale ja asetasin poti sütele. Veidi aja pärast kaant kergitades leidsin poti toitu täis olevat. Laskusime perega põlvili ja tänasime Jumalat Tema helduse eest. Selleks õhtuks oli meil toitu piisavalt.“¹⁴

Ann Rowley elas evangeeliumi järgi ka rasketel aegadel. Abi vajades ta lihtsalt palvetas. Tänu usule täideti ta lootusega ja ime läbi anti tema pere jaoks toitu. Issand õnnistas teda vankumatu võimega pidada „usus vastu lõpuni“¹⁵, mis on igavikulise tähtsusega. Vaatamata ebakindlale tulevikule ei küsinud ta, millega toita oma lapsi homme. Ta lootis kannatlikult Issanda¹⁶ peale ja läks lootusrikkalt edasi, nagu on öeldud ka ühes kaunis kirikulaulus:

*Läkita valgus, tõde saada mul. Mind juhata!
 Ööpimeduses olen eksinud. Mind juhata!
 Sea sammud mul, ei pea nägema,
 mis seisab ees, samm-sammult juhid Sa.*¹⁷

Samamoodi võime ka meie rakendada usku Issandasse, uskuda ja loota, et meie lahke ja muutumatu Jumal¹⁸ õnnistab meid Tema valitud ajal imelise väega, mida me sel hetkel vajame. Selliselt talitades näeme ka meie oma elus Jumala kätt.

Issand on käskinud meil „[võtta] usukilp, millega [me] suudaksime kustutada kõik paheliste tulised nooled”¹⁹. Saatan kasutab meie kiusamiseks kahtlusi, hirmu ja pattu, et ütleksime lahti usust ja jääksime ilma Jumala kaitsest. Olgem tähelepanelikud iga väljakutse puhul, et tunneksime ära vastase saadetud kiusatused.²⁰

Esiteks, kui me ei usu Issandasse või Tema evangeeliumisse, paneme vastu Pühale Vaimule.²¹ Issanda nõu kahtluse vastu on lihtne. Nagu kuulutas kuningas Benjamin: „Uskuge Jumalasse; uskuge, et ta on ja et ta löi kõik asjad nii taevas kui ka maa peal; uskuge, et tal on kõik tarkus ja kõik vägi nii taevas kui ka maa peal; uskuge, et inimene ei mõista kõiki asju, mida Issand võib mõista!”²²

Kui teil pole piisavalt usku või kahtlete oma usus, tuletage meelde, et isegi muistsed apostlid anusid Issandat: „Kasvata meie usku!”²³ Pidades meeles, et usk ja mõistus on lahutamatud kaaslased, mõelge järgmisele analoogiale: usk ja mõistus on nagu lennuki kaks tiiba. Mõlemad on lendamiseks hädavajalikud. Kui teile tundub, et mõistus on usuga vastuolus, peatuge hetkeks ja mõtelge sellele, et teie vaatenurk on Issanda omaga võrreldes väga piiratud.²⁴ Äрге loobuge oma usust, sest te ei võtaks ju lennu ajal lennukilt tiibu ära. Toitke vähehaaval oma usku ja laske tekkinud lootusel saada teie hinge ja mõistuse ankruks.²⁵ Just sellepärast on meil kästud „otsi[da] teadmisi ... õppimise ja samuti usu kaudu”²⁶. Äрге unustage, et tänu usule sünnivad imed, mida me oma kogemuste najal ei oska seletada. Näiteks kuidas sai haudepott täis toitu vaid kahest väikesest kuivikust või kuidas usus igas asjas lõpuni vastu pidada.²⁷

Teiseks, hirm viib meid Päästjast eemale ja õõnestab usku Temasse. Apostel Peetrus vaatas ühel tormisel ööl Issanda poole ja kõndis vee peal, kuni pööras pilgu kõrvale ja „nähes tuult löi kartma“ ning hakkas seejärel tormisesse merre vajuma.²⁸ Kui ta poleks kartma löönud, oleks ta võinud edasi kõndida. Selle asemel et tähelepanu tormituultele ja tormilainetele koondada ning kartma lüüa, kutsus Issand meid: „Vaadake minu poole igas oma mõttes, ärge kahelge, ärge kartke.“²⁹

Kolmandaks, patt vähendab Vaimu kohalolekut meie elus. Püha Vaimuta jääb meil puudu vaimsest sitkusest olla usus tugev ja seda rakendada. Kõige tõhusam on rakendada usku selliselt, et ei „puuduta halba andi ega midagi, mis pole puhas“³⁰, ja olles „usinad kõikide ... käskude pidamisel, et ... teie usk teid maha ei jäta“ ja teie vaenlased teie üle ei võidutseks“³¹. Kui patt on muutnud teie elu ebapuhtaks, kutsun ma teid rakendama „usku meelearanduseks“³² ning lepituse kaudu puhastab ja tervendab Päästja teie elu.

Vennad ja õed! Issand täidab oma lubadused vastavalt meie usule ja töötab meiega, et saaksime jagu kõikidest ettetulevatest raskustest³³. Nõndaviisi toimis Ta Ann Rowleyga ja nii on Ta toiminud oma rahvaga kõikide rahvuste seas igal ajajärgul ja igas sugupõlves. Kuna Ta on „imede Jumal“ ja „muutumatu“, õnnistab Ta samamoodi ka kõiki meid lootuse, kaitse ja väega vastavalt meie usule Temasse.³⁴ Vankumatu usk Issandasse Jeesusesse Kristusesse on nagu turvatross Huayna Picchu mäel – see kinnitab teid ja teie lähedased meie Lunastaja kalju ja Tema võrratu päästmisväe külge.³⁶

President Thomas S. Monson on öelnud: „Tulevik on sama helge nagu teie uski.“³⁶ Tunnistan sellest ülevast lootustandvast tõest ja kutsun teid kõiki minema „ilma kahtlemata“³⁷ vankumatult edasi usus Issandasse. Ma tean, et Päästja elab, Tema on meie „usu alustaja ja täidesaatja“³⁸ ja „annab palga neile, kes teda [usinalt] otsivad“³⁹. Sellest ma tunnistan Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. ÕL84:19–21.
2. Vt UA 4.
3. Hl 5:12.
4. Vt ÕL 76:53.
5. Vt Et 12:3.

6. Vt *Lectures on Faith*, 1985, lk 3; vt ka Jb 4:6; Et 12:7–22, Hb 11:4–40.
7. Al 32:21.
8. Vt JST Hb 11:1 (joonealune märkus b).
9. Vt 2Ne 25:23; Al 34:15–17; Et 12:6; Jk 2:17–26.
10. Vt Et 12:4–6; *Lectures on Faith* 6:7, lk 69.
11. Vt Mn 7:40–42.
12. Vt Faith. Bible Dictionary; vt ka Mr 9:8–21; Mn 7:33–37.
13. Vt ÕL 27:17; vt ka Al 57:19–27; 58:10–13.
14. Andrew D. Olsen. *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, Ann Rowley, lk 113.
15. ÕL 20:25.
16. Js 40:31.
17. Lead, Kindly Light. *Hymns*, nr 97.
18. Jk 4:10; Mr 9:9.
19. ÕL 27:17; rõhutus lisatud.
20. Vt 1Ne 8:33–34; Al 37:33; ÕL 20:22.
21. Vt Al 32:28.
22. Mo 4:9–10.
23. Lk 17:5.
24. Vt Mo 4:9–10; Õp 27:5–7; Js 55:8–9.
25. Vt Et 12:4.
26. ÕL 88:118; rõhutus lisatud.
27. Vt Mn 7:33–38; Et 12:19.
28. Vt Mt 14:25–31.
29. ÕL 6:36.
30. Mn 10:30.
31. ÕL 136:42.
32. Al 34:15–17; vt ka Et 12:3.
33. Vt Et 12:29; Al 7:27.
34. Vt Mr 9:18–21; vt ka Mn 7:33–38; Al 37:16–17.
35. Hl 5:12.
36. Thomas S. Monson. Olge rõõmsad. – www.jeesusekristusekirik.ee
37. Vt Jk 1:6–8.
38. Mn 6:4; vt ka Hb 12:2.
39. Hb 11:6; vt ka Et 12:41.

Tõeliseks jüngriks saamine

Vanem Daniel L. Johnson

Seitsmekümnest

Kui me peame Tema kärke ja teenime oma ligimesi, saavad meist paremad Jeesuse Kristuse jüngrid.

Need meie seast, kes on astunud ristimisvetesse ja saanud Püha Vaimu anni, on sõlminud lepingu, et võtta enda peale Jeesuse Kristuse nimi, teisisõnu kuulutada ennast Issanda jüngriks. Me uuendame seda lepingut iga nädal sakramenti võttes ja jüngriks olemine peegeldub meie eluviisist. Sellist jüngriks olemist oli hästi näha hiljutiste sündmuste ajal Mehhikos.

Põhja-Mehhiko puuviljakasvatajate kevad oli olnud kaunis. Viljapuud õitsesid ja suure saagi ootus oli suur. Juba tehti plaane võlgade tagasimaksmiseks, vajalike tööriistade ja vananevate viljapuude väljavahetamiseks ja isiklike rahaliste kohustuste, nagu pereliikme õppemaks, tasumiseks. Plaane tehti isegi perepuhkusteks. Inimesed olid optimistlikud. Siis, ühel märtsi lõpu esmaspäeva pärastlõunal tekkisid taeva kohale lumepilved ja hakkas sadama lund. Lumesadu jätkus kuni kella kolmeni öösel. Pilvede hajudes langes ka õhutemperatuur järsult. Kogu öö ja varahommiku püüti teha kõik võimalik, et päästa vähemalt osa saagist. Kõik püüdlused olid asjata. Õhk oli väljas liiga külm, mistõttu hävis kogu saak. Sel aastal polnud inimestel midagi korjata ega müüa. Teisipäev koitis kõikide eelneva päeva imeliste plaanide, ootuste ja unelmate ahastava ja heidutava kaotusega.

Ma sain e-kirja selle kohutava teisipäeva hommiku kohta Colonia Juárez Chihuahua tollaegse templi presidentkonnas teeniva esimese nõuandja John Hatchi naiselt Sandra Hatch'ilt. Ma tsiteerin lõike sellest kirjast: „John ärkas vara – umbes pool seitse, et joosta templisse ja vaadata, kas tal on võimalik

hommikune istung ära jätta. Ta tuli tagasi ja ütles, et parkimisplats ja teed on lumest puhtad, mispärast otsustasime istungi mitte ära jätta. Me arvasime, et ehk tulevad kohale mõned templitöötajad, kellel puuviljaistandust pole, ja me võime kõik templitöötajad istungi ajal kaasata. ... Oli väga innustav näha mehi ükshaaval saabumas. Seal nad kõik olid magamata ja teadsid, et nende saak on hukas. ... Ma jälgisin neid meie ettevalmistuskoosoleku ajal – neil oli raskusi ärkvel püsimisega. Aga selle asemel et kasutada seda vabandusena, et mitte kohale tulla, olid nad kõik siiski kohal. Ja istungil oli 38 inimest (täisistung)! See oli meie jaoks innustav hommik ja me tänasime Taevast Isa heade inimeste eest, kes täidavad oma kohust vaatamata raskustele. Sel hommikul tundsin ma erilist vaimu. Ma olen kindel, et Tal oli hea meel näha, et me armastame Tema koda, ning tundsin, et see oli hea koht, kus viibida sellisel raskel hommikul.”

Lugu ei lõppe siin ja kestab tegelikult veel praegugi.

Enamikul saagi kaotanud inimestest oli tükike maad, kuhu nad olid istutanud teisi põllusaadusi, nagu tšillikaunad ja oad. Need viljad pidid tooma piisavalt sisse, et järgmise aasta viljapuude saagini vastu pidada. Kuid ühel noore perekonnaga heal vennal ei olnud lisamaad teiste põllusaadustega ning seetõttu oli vastamisi olukorraga, kus tal puudus järgneval aastal sissetulek. Kogukonna inimesed märkasid venna rasket olukorda ning omal soovil ja enda vahendeid kasutades leidsid nad mehele maalapi, kasutasid oma tehnikat maa kündmiseks ja andsid istutamiseks tšilliistikuid.

Ma tunnen neid mehi, kellest ma teile jutustasin. Kuna ma tunnen neid, siis ei üllatanud mind nende käitumine. Aga inimestel, kes neid ei tunne, võib tekkida kaks küsimust. Mõlemad neist algavad sõnaga *miks*. Miks läksid need vennad templisse oma kohust täitma ja teenima, kui olid terve öö üleval olnud, mõistes, et suurem osa nende aastasaagist on hävinud? Miks võtsid nad allesjäänud haruldased ja kallihinnalised ressursid ja jagasid teise inimesega, kes neid meeleheitlikult vajas, kui nad ise olid suures rahalises hädas?

Kui te teate, mida tähendab olla Jeesuse Kristuse jünger, siis teate vastust nendele kahele küsimusele.

Lepingu sõlmimine, et olla Kristuse jänger, on eluaegse protsessi algus ja see teekond ei ole alati kerge. Kui me parandame meelt ja püüame teha seda, mida Tema soovib, et me teeksime, ja teenime oma ligimesi nagu Tema neid teeniks, muutume vältimatult rohkem Tema sarnaseks. Tema sarnaseks ja Temaga üheks saamine on meie lõplik eesmärk ja jüngriks olemise põhiolemus.

Päästja küsis oma jüngritelt, kui Ta Ameerika mandrit külastas: „Seepärast, missugused mehed te peaksite olema?“ Ja seejärel vastates iseenda küsimusele, ütles Ta: „Tõesti, ma ütlen teile, just nagu mina olen“ (3Ne 27:27).

Päästja sarnaseks saamine ei ole kerge ülesanne, eriti maailmas, kus me elame. Me seisame silmitsi takistuste ja katsumustega peaaegu iga päev. Sellel on oma põhjus, mis on sureliku elu üheks peamiseks eesmärgiks. Nagu võime lugeda Aabrahami 3:25: „Ja paneme nad nõnda proovile, et näha, kas nad teevad kõike, mida iganes Issand, nende Jumal, neil teha käsib.“

Selliseid katsumusi ja proovilepanekuid on loomult ja intensiivsusest erinevaid. Kuid keegi ei lahku surelikust elust ilma neid kogemata. Tavaliselt näeme neid katsumusi saagi või töö kaotamises, armsama surmas, haiguses, vaimses või füüsilises puudes, vaesuses või sõprade kaotuses. Kuid isegi väärt eesmärkide poole pürgimine võib endaga kaasa tuua ohte, nagu uhkus, kui me püüdleme rohkem inimeste austuse, mitte taeva heakskiidu poole. Need võivad olla maine populaarsus, avalikkuse heakskiit, füüsiline vaprus, kunstilised või atleetlikud oskused, heaolu ja rikkused. Nende viimaste katsumuste puhul võivad paljud meie hulgast tunda ennast nagu Tevye muusikalis „Viiuldaja katusel“: „Kui rikkus on needus, siis needku Jumal mind sellega ja ärgu ma sellest ial üle saagu.“¹

Kuid need viimast tüüpi katsumused võivad osutada isegi hirmuäratavamateks ja ohtlikumateks kui ülejäänud. Meie jüngriks olemine areneb ja saab tõestust mitte ainult selle kaudu, millise katsumusega me silmitsi seisame, vaid kuidas me nendes vastu peame. Nagu õpetas president Henry B. Eyring: „Elu suur proovilepanek on näha, kas me kuulame Jumala kärke ja kuuletume neile elu tormide ajal. See ei ole mitte tormide

üleelamine, vaid õigete valikute tegemine tormide korral. Elu tragöödiaks on proovilepanekute ajal läbi kukkuda ja kaotada võimalus pöörduda hiilguses tagasi meie taevasesse koju (Spiritual Preparedness: Start Early and Be Steady. – *Liahona*, nov 2005, lk 38).

Ma olen 23 lapselapse vanaisa. Nad ei lakka mind iial üllatamast oma teadmistega igavikulistest tõdedest isegi oma väga noores ja õrnas eas. Kui ma selleks kõneks valmistusin, palusin ma neil kõigil saata mulle lühike seletus, mida tähendab nende jaoks olla Jeesuse Kristuse järgija või jünger. Ma sain suurepäraseid vastuseid neilt kõigilt. Kuid sooviksin teiega jagada vastust, mille saatis kaheksaastane Benjamin: „Olla Kristuse jünger tähendab olla teistele eeskujuks. See tähendab olla misjonär ja valmistuda misjonäriks saama. See tähendab teisi teenida. See tähendab lugeda pühakirju ja palvetada. See tähendab pidada hingamispäeva pühana. See tähendab kuulata Püha Vaimu õhutusi. See tähendab kirikus ja templis käimist.”

Ma nõustun Benjaminiga. Jüngriks olemine on tegutsemine ja muutumine. Kui me peame Tema käske ja teenime oma ligimesi, saavad meist paremad Jeesuse Kristuse jüngrid. Tema tahtele kuuletumine ja allumine toob meile Püha Vaimu kaasluse koos rahu, rõõmu ja turvalisuse õnnistustega, mis Jumaluse kolmanda liikmega alati kaasas käivad. Muul viisil me neid õnnistusi ei saa. Lõppkokkuvõttes saame Päästja sarnaseks ainult siis, kui oma tahte täielikult Tema tahtele allutame. Saada Tema sarnaseks ja Temaga üheks on meie lõplik eesmärk ja tõelise jüngriks olemise põhiõlemus.

Colonia Juárezi templis ja selle ümbruse väljadel nägin ma jüngriks olemist, kui vennad ja õed taaskinnitasid usus oma pühendumust Jumalale ja üksteisele vaatamata ängistavatele katsumustele.

Ma tunnistan, et kui me kuuletume Tema käskudele, teenime üksteist ja allutame oma tahte Tema tahtele, saame tõepoolest Tema tõelisteks jüngriteks. Ma tunnistan seda Jeesuse Kristuse nimel, amen.

Note

1. Vt Joseph Stein, Jerry Bock,
Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof*
1964, lk 61.

Sakramendi õnnistused

Vanem Don R. Clarke

Seitsmekümnest

Meid õnnistatakse, kui tunneme iga nädal sakramenti võttes tänulikkust Jeesuse Kristuse lepituse eest, uuendame oma ristimislepinguid, tunneme andestust ja saame Pühalt Vaimult inspiratsiooni.

Ma kasvasin üles Rexburgis Idaho osariigis, kus mind mõjutasid ja õpetasid imeline perekond, sõbrad, õpetajad ja ka juhid. Meie kõigi elus on kogemusi, mis puudutavad meie hinge ja muudavad alatiseks meie elu. Üks selline kogemus leidis aset minu nooruses. See kogemus muutis mu elu.

Ma olen alati Kirikus aktiivne olnud ja liikusin läbi Aaroni preesterluse. Kui ma olin teismeline, palus minu õpetaja vend Jacob, et ma kirjutaksin üles, mida pühapäeva sakramendikoosoleku ajal mõelnud olin. Ma võtsin oma paberi ja hakkasin kirjutama. Esimene asi minu nimekirjas oli korvpallimäng, mille olime eelmisel õhtul võitnud. Seejärel läksid mõtted pärast mängu toimunud kohtingule ja nii edasi. Kaugel nimekirja lõpus ja kindlasti mitte jämedas kirjas oli nimi Jeesus Kristus.

Igal pühapäeval kirjutasime oma mõtted üles. Noore Aaroni preesterluse hoidja jaoks omandas sakramendi koosolek uue, laiema ja vaimsema tähenduse. Ma ootasin õhinaga pühapäevi ja võimalust võtta sakramenti, sest Päästja lepituse mõistmine muutis mind. Igal pühapäeval, kui ma võtan sakramenti, näen oma silme ees seda nimekirja. Nüüd on inimkonna Päästja alati minu nimekirjas esikohal.

Uuest Testamendist võime lugeda, kuidas Päästja ja Tema apostlid kohtusid ülemises toas paasasöömaajaks.

„Ja ta võttis leiva, tänas ja murdis ja andis neile, öeldes: „See on minu ihu, mis teie eest antakse. *Seda tehke minu mälestuseks!*”

Selsamal kombel võttis ta ka karika pärast õhtusöömaaega ja ütles: „See karikas on uus leping minu veres, *mis teie eest valatakse.*”¹

Jeesus õpetas sakramenditalitust ka nefilaste seas.² Ma olen hakanud mõistma, kui olulised need kaks sündmust olid.

President David O. McKay ütles: „Ma tunnen, et pean rõhutama, millist koosolekut Issand Kirikus kõige tähtsamaks peab – see on sakramendikoosolek.”³ Kui me valmistume sakramendikoosolekuks kohaselt ette, siis võime muuta oma elu. Ma tahaksin soovitada viit põhimõtet, mis võivad õnnistada meie elu, kui võtame sakramenti väärilisena.

I. Ole tänulik Jeesuse Kristuse lepituse eest.

Esimene põhimõte on olla sakramendi ajal tänulik Taevasele Isale Tema Poja lepituse eest. Järgnev lugu räägib sakramendi jagamisest.

„Sakramendil polnud minu jaoks kunagi erilist tähendust kuni ühe pühapäevani, mil mind diakoniks asetati. Sel pärastlõunal jagasin ma esimest korda sakramenti. Enne koosolekut hoiatas mind üks diakonitest: „Hoi a vend Schmidtil silm peal. Võib juhtuda, et sa pead ta üles äratama!” Lõpuks tuli aeg sakramenti jagada. Esimesed kuus rida läksid päris ladusalt. Lapsed ja täiskasvanud võtsid sakramenti ilma mingi märgatava kõhkluse või mureta. Siis jõudsin ma seitsmenda rea juurde, kus istus alati vend Schmidt. Aga ma olin üllatunud. Ta ei maganud, vaid oli täiesti ärkvel. Kuid vastupidiselt paljudele, kellele ma olin sakramenti jaganud, võttis tema leiba hoole ja aupaklikkusega.

Mõne minuti pärast leidsin ma ennast taas seitsmenda rea juurest, seekord veekandikuga. Seekord oli mu sõbral õigus. Vend Schmidt istus pea rinnal ja tema suured saksa silmad olid kinni. Tundus, et ta oli magama jäänud. Mida pidin ma tegema või ütleva? Ma vaatasin hetkeks ta otsaesist, mis oli aastatepikkusest tööst ja kannatustest kortsus. Ta oli liitunud Kirikuga teismelisena ja oli kogunud palju tagakiusamist oma väikeses linnas Saksamaal. Ma olin tema lugu mitmel korral tunnistuste koosolekul kuulnud. Ma otsustasin lõpuks õrnalt

tema õlga müksata, et ta äratada. Kui ma tõtsin käe, et seda teha, tõstis ta aeglaselt pea. Kaks pisarat voolasid mööda tema põske alla, ja kui ma ta silmadesse vaatasin, nägin armastust ja rõõmu. Ta sirutas vaikselt käe ja võttis veetopsi. Kuigi ma olin siis ainult kaheteistkümnepäevane, mäletan ma siiani selgelt oma tundeid nähes, kuidas see karm vana mees sakramenti võttis. Ma teadsin ilma ühegi kahtluseta, et ta tunneb sakramenti võttes midagi, mida mina polnud kunagi tundnud. Ma otsustasin siis, et soovin tunda samu tundeid.”⁴

Vend Schmidt oli kõnelenud taevaga ja taevas oli talle vastanud.

II. Pea meeles, et me uuendame ristimislepinguid.

Teine põhimõte on pidada meeles, et sakramenti võttes uuendame ristimislepinguid. Mõned lubadused, mida anname, on kirjas pühakirjades:

„Tulema Jumala lambatarasse ja [olema] kutsutud tema rahvaks, ... kandma üksteise koormaid, ... leinama koos nendega, kes leinavad; ... ja seisma kui Jumala tunnistajad.”⁵

„Tulevad murtud südame ja kahetseva vaimuga, ...soovivad võtta enda peale Jeesuse Kristuse nime, olles kindlalt otsustanud teenida teda lõpuni.”⁶ Ning nad peavad kinni Tema käskudest ja peavad Teda alati meeles.⁷

Sakramendipalved on nende lepingute meeldetuletus. Kui me võtame sakramenti, siis uuendame oma kohustust pidada kinni nendest lepingutest. Leian, et peaksime teadma sakramendipalveid nii peast kui ka südames. See aitab meil keskenduda oma ristimislepingute uuendamisele. Ükskõik kas olime 8- või 80-aastased, kui meid ristiti, ma loodan, et me ei unusta kunagi seda päeva ja lepinguid, mille sõlmisime.

III. Sakramendi ajal võime tunda andestust oma pattude eest.

Kolmandaks, me võime sakramendi ajal tunda, et meie patud on meile andestatud. Kui me oleme enne sakramendikoosolekut parandanud meelt oma pattudest, siis võime sakramendi koosolekult lahkuda, tundes ennast puhtana. Juhataja Boyd K. Packer on öelnud: „Sakrament uuendab andestuse protsessi. ... Iga pühapäev, kui jagatakse sakramenti, on kui andestuse

protsessi uuendamise tseremoonia. Igal pühapäeval puhastate ennast, et surres oleks teie hing puhas.”⁸ Väärilisena sakramendist osavõtmine aitab meil tunda end nagu kuningas Benjamini rahvas, kes „täitusid rõõmuga, saades andeks oma patud ja saades meelerahu”⁹.

IV. Me võime saada inspiratsiooni oma probleemide lahendamiseks.

Neljas põhimõte on, et sakramendi koosoleku ajal võime saada inspiratsiooni oma probleemide lahendamiseks. Kui ma olin misjonijuhataja Boliivias, oli meil koos naise Mary Anne’iga võimalus osaleda misjonijuhatajate seminaril koos president Henry B. Eyringiga. Sellel koosolekul õpetas ta, et on kolm tähtsat viisi, kuidas valmistuda koosolekust rohkem kasu saama. Me peame tulema oma probleemidega alandlikult nagu lapsed, kes on valmis õppima, ja sooviga aidata Jumala lapsi.

Kui me tuleme sakramendikoosolekule alandlikuna, siis võidakse meid õnnistada inspiratsiooniga, kuidas lahendada oma igapäevaseid probleeme. Me peame tulema ettevalmistatult, valmis kuulama, mitte lastes tähelepanu kõrvale juhtida. Pühakirjast loeme: „Aga vaata, ma ütlen sulle, et sa pead selle läbi mõtlema oma meeles; seejärel pead sa küsima minu käest, kas see on õige, ja kui see on õige, panen ma su südame sinu sees põlema; seepärast, sa tunned, et see on õige.”¹⁰ Me võime teada, mida teha, et oma probleeme lahendada.

V. Väärilisena sakramendi võtmine aitab meil täituda Püha Vaimuga.

Viies põhimõte, väärilisena sakramendi võtmine, aitab meil täituda Püha Vaimuga. Pärast sakramendi sisseseadmist oma külaskäigul nefilaste seas ütles Jeesus: „See, kes sööb seda leiba, sööb minu ihust oma hingele; ja see, kes joob seda veini, joob minu verest oma hingele; ja tema hing ei nälgigi ega janune mitte kunagi, vaid on täidetud.”¹¹ Neile lubati, et kui nad tunnevad nälga ja janu õigsuse järele, siis täidetakse nad Püha Vaimuga. Sakramendipalve lubab meile samuti, et kui me elame vastavalt oma lepingutele, on Tema Vaim alati koos meiega.¹²

Vanem Melvin J. Ballard ütles: „Ma tunnistan, et sakramenditalitust saadab vaim, mis soojendab hinge pealaest

jalatallani, te tunnete kuidas hingehaavad paranevad ja koorem teie õlgadelt tõstetakse. Lohutus ja rõõm tulevad hingele, kes on vääriline ja soovib vaimsest toidust osa saada.”¹³

Meid õnnistatakse, kui tunneme iga nädal sakramenti võttes tänulikkust Jeesuse Kristuse lepituse eest, uuendame oma ristimislepinguid, tunneme andestust ja saame Pühalt Vaimult inspiratsiooni. Sakramendi koosolek on alati suurepärase, kui meie kummardamise keskmeks on sakrament. Ma avaldan oma tänu Jeesuse Kristuse lepituse eest. Ma tean, et Ta elab. Jeesuse Kristuse nimel, amen.

Viited

1. Lk 22:19–20, rõhutus lisatud.
2. Vt 3Ne 18.
3. David O. McKay. Conference Report, apr 1929, lk 11.
4. *Book of Mormon Student Manual*, (Church Educational System manual, 1979), lk 417.
5. Mo 18:8–9.
6. ÕL 20:37.
7. Vt ÕL 20:77.
8. Boyd K. Packer. *Mine Errand from the Lord*, 2008, lk 196.
9. Ms 4:3; rõhutus lisatud.
10. ÕL 9:8; rõhutus lisatud.
11. 3Ne 20:8.
12. Vt ÕL 20:77.
13. Melvin J. Ballard, Bryant S. Hinckley. *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 1949, lk 149.

Issandasse pöördunud

Vanem David A. Bednar

Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumist

Tunnistuse keskmeks on teadmine, et evangeelium on õige. Pidev truudus evangeeliumile on pöördumise olemus.

Minu sõnum keskendub seosele kahe asja vahel, nimelt Jeesusest Kristusest tunnistuse saamise ja Temasse ja Tema evangeeliumisse pöördumise vahel. Tüüpiliselt käsitleme tunnistuse ja pöördumise teemasid teineteisest eraldi ja iseseisvalt. Kuid me saame parema arusaamise ja suurema vaimse veendumuse, kui käsitleme neid kahte tähtsat teemat koos.

Minu palve on, et Püha Vaim õpetaks meid kõiki ja ülendaks meie meeli.

Kelle teie ütlete minu olevat?

Me võime apostel Peetruse teenimise kaudu õppida palju tunnistuse ja pöördumise kohta.

Kui Jeesus tuli Filippuse Kaisarea aladele, küsis ta tungivalt oma jüngritelt: „Kelle teie ütlete minu olevat?”

Peetrus vastas kohe:

„Sina oled Kristus, elava Jumala Poeg!”

Jeesus vastas ning ütles temale: „Õnnis oled sa, Siimon, Joonas poeg, sest liha ja veri ei ole sulle seda ilmutanud, vaid mu Isa, kes on taevas” (Mt 16:15–17).

Nagu selgub Peetruse vastusest ja Päästja õpetusest, on tunnistus isiklik teadmine vaimsest tõest, mis on saadud ilmutuse kaudu. Tunnistus on Jumala kingitus ja on kättesaadaval kõikidele Tema lastele. Iga aus tõetsija võib saada tunnistuse, rakendades „pisut usku” Jeesusesse Kristusesse, et

seda proovile panna (Al 32:27) ja „Jumala sõna jõu[du] järele proovi[da]” (Al 31:5), alistudes „Püha Vaimu kutsele” (Mo 3:19) ja ärgates Jumalale (vt Al 5:7). Tunnistus toob meile suurema isikliku vastutuse ja aitab meil seada eesmärged, saada kinnitust ja tunda rõõmu.

Et saada tunnistus vaimsetest tõdedest, peame paluma, otsima ja koputama (vt Mt 7:7, 3Ne 14:7) siira südamega, tõsise kavatsusega ja uskudes Päästjasse (vt Mr 10:4). Tunnistuse põhikomponentideks on teadmine, et Taevaisa elab ja armastab meid, et Jeesus Kristus on meie Päästja ja et evangeeliumi täius on taastatud maa peale neil viimsetel aegadel.

Kui sa ükskord pöördud

Kui Päästja õpetas oma jüngreid viimsel õhtusöömaajal, ütles Ta Peetrusele:

„Siimon, Siimon, vaata, saatan on väga püüdnud ... sõeluda teid nagu nisu!

Aga mina olen sinu pärast Jumalat palunud, et su usk ei lõpeks. Ja kui sa ükskord pöördud, siis kinnita oma vendi” (Lk 22:31–32).

Huvitaval kombel oli see vägev apostel kõnelenud ja käinud koos Õpetajaga, olnud tunnistajaks paljudele imetegudele ja tal oli tugev tunnistus Päästja jumalikkusest. Kuid siiski vajab Peetrus täiendavaid juhiseid Jeesuselt Püha Vaimu usku pöörava ja pühitseva väe kohta ning oma kohustuse kohta ustavalt teenida.

Jeesuse Kristuse evangeeliumi põhiolemus sisaldab endas meie loomuse fundamentaalset ja püsivat muutust, mis on võimalik ainult Päästja lepituse kaudu. Tõeline pöördumine muudab meie uskumusi, süda ja elu nii, et see on kooskõlas Jumala tahtega (vt Ap 3:19, 3Ne 9:20), ja sellega kaasneb teadlik pühendumine saamaks Kristuse jüngriks.

Pöördumine on tunnistuse peamise aluse suurendamine, süvendamine ja laiendamine. See on Jumalalt saadud ilmutuse tulemus, millega kaasneb isiklik meeaparandus, kuulekus ja usinus. Iga aus tõetsija võib usku pöörduda, kogedes suurt muutust oma südames ja sündides vaimselt Jumalast (vt Al 5:12–14). Kui me austame päästmise ja ülenduse talitusi ning

lepinguid (vt ÕL 20–25), „[pürgime] Kristuses püsivana edasi” (2Ne 31:20) ja peame usus lõpuni vastu (vt ÕL 14:7), saavad meist uued loodud Kristuses (vt 2Kr 5:17). Pöördumine on iseenda andmine armastuses ja truuduses Jumalale tänuks tunnistuse anni eest.

Näited pöördumisest Mormoni Raamatus

Mormoni Raamat on täis innustavaid pöördumislugusid. Jaakobi järeltulija Amaleki kuulutas: „Ma soovin, et te tuleksite Kristuse juurde, kes on Iisraeli Püha, ja saaksite osa tema päästest ja tema lunastuse väest. Jah, tulge tema juurde ja pakkuge kogu oma hing ohvriannina temale” (Om 1:26).

Teadmine, mis tuleb Püha Vaimu kaudu selle kohta, et Jeesus on Kristus, on tähtis ja vajalik. Kuid astuda siiralt Tema ette ja anda Talle annina kogu oma hing nõuab palju enamat kui lihtsalt teadmist. Pöördumiseks on vaja kogu meie südant, väge, meelt ja jõudu (ÕL 4:2).

Kuningas Benjamini rahvas vastas tema õpetustele, hüüdes: „Jah, me usume kõiki sõnu, mida sa oled meile rääkinud, ja samuti me teame nende kindlust ja tõesust tänu kõigeväelise Issanda Vaimule, mis on põhjustanud meis ehk meie südames vägeva muutuse, nii et meil ei ole enam mingit tahet teha halba, vaid teha pidevalt head” (Mo 5:2). Kuningas Benjamini lausunud sõnade vastuvõtmine, nende tõesuse kohta tunnistuse saamine ja usu rakendamine Kristusesse tõid esile suure muutuse südames ja kindla soovi muutuda paremaks.

Usku pöördunud laamanlaste kohta kirjutatakse Heelamani raamatus, et nad „on oma kohustuste rajal ja nad kõnnivad ettevaatlikult Jumala ees ja jälgivad, et peavad kinni tema käskudest ja tema määrustest ja tema kohtuotsustest. ...

Ja nad püüavad väsimatu usinusega, et nad võiksid tuua oma ülejäanud vennad tõe tundmisele” (Hl 15:5–6).

Nagu selgub esitatud lugudest, on pöördumise võtmetunnusteks suur muutus meie südames, soov teha pidevalt head, oma kohustuste täitmine, ettevaatlikult Jumala ees käimine, käskudest kinni pidamine ja väsimatu usinusega teenimine. On selge, et need ustavad hinged olid pühendunud Issandale ja Tema õpetustele.

Pöördumine

Enamikule meist on pöördumine pidev protsess ja mitte ühekordne sündmus, mis järgneb võimsale dramaatilisele kogemusele. Käsk käsu peale ja mõõdunöör mõõdunööri peale, pisukese haaval ja peaaegu märkamatult muutuvad meie eesmärgid, mõtted, sõnad ja teod rohkem Jumala tahte sarnaseks. Issandasse pöördumiseks on vaja nii järjekindlust kui ka kannatlikkust.

Laamanlane Saamuel rääkis viiest põhielemendist Issandasse pöördumisel: 1) usk pühade prohvetite õpetustesse ja prohvetlikesse ettekuulutustesse, nagu need on kirjas pühakirjades, 2) usu rakendamine Issandasse Jeesusesse Kristusesse, 3) meeleparandus, 4) südame suure muutuse kogemine ja 5) usus kindlaks ja vankumatuks saamine (vt Hl 15:7–8). Nende punktide järgimine viib pöördumiseni.

Tunnistus ja pöördumine

Tunnistus on pideva pöördumise algus ja eeltingimus. Tunnistus on meie alguspunkt, mitte lõppeesmärk. Tugev tunnistus on alus, millele rajatakse pöördumine.

Ainuüksi tunnistusest ei piisa, et kaitsta meid viimse aja pimedusetormide ja meid ümbritseva kurjuse eest. Tunnistus on tähtis ja vajalik, kuid mitte küllaldane, et anda meile vaimset tuge ja jõudu, mida vajame. Mõned Kiriku liikmed, kel on tunnistus, pole olnud vaimselt piisavalt tugevad ning on Kirikust eemale jäänud. Nende vaimsed teadmised ja pühendumine ei olnud küllaldased, et pidada vastu neile osaks saanud katsumustes.

Moosia poegade misjonitööst võime õppida palju tunnistuse ja pöördumise vahelise seose kohta.

„Kõik, kes toodi tõe tundmisele Ammoni ja tema vendade jutlustamise kaudu vastavalt ilmutuse ja prohvetliku kuulutamise vaimule ja Jumala väele, mis tegi nendes imesid – jah, ... nii tõesti, kui Issand elab, mitte ükski neist laamanlastest, kes uskusid nende jutlustamist ja pöördusid Issandasse, ei langenud kunagi ära.

Sest nendest sai õigemeelne rahvas; nad panid oma vastuhaku relvad maha, nii et nad ei sõdinud enam Jumala vastu.

...

Nüüd, nemad on need, kes pöördusid Issandasse” (Al 23:6–7).

Nendes salmides on kirjeldatud kahte tähtsat elementi: 1) *tõe tundmine*, mida võib kutsuda ka tunnistuseks, ja 2) *Issandasse pöördumine*, mida mina mõistan kui pöördumist Päästjasse ja Tema evangeeliumisse. Seega see võimas kombinatsioon tunnistusest ja pöördumisest Issandasse kutsus esile kindluse ja vankumatusse ning lõi vaimse kaitse.

Nad ei langenud iial ära ja heitsid kõrvale oma vastuhaku relvad ega võidelnud enam Jumala vastu. Heitmaks kõrvale kallid vastuhaku relvad, nagu isekus, uhkus ja sõnakuulmatus, on vaja enamat kui lihtsalt usku ja teadmist. Veendumus, alandlikkus, meelega parandus ja allaheitlikkus käivad vastuhaku relvadest loobumise eel. Kas teil ja minul on ikka veel alles meie vastuhaku relvad, mis takistavad meil Issandasse pöörduda? Kui on, siis peame kohe meelt parandama.

Pange tähele, et laamanlased ei pöördunud usule mitte neid õpetanud misjonäride või Kiriku suurepärase programmide pärast. Nad ei pöördunud usule nende juhtide isikuomaduste ega oma isade kultuuripärandi või traditsioonide alalhoidmise tõttu. Nad pöördusid Issandasse – Päästjasse, Tema jumalikkusesse ja õpetustesse – ja ei langenud iialgi ära.

Tunnistus on vaimne teadmine tõest, mis on saadud Püha Vaimu väe kaudu. Jätkuv pöördumine on pidev pühendumine taastatud tōdedele, mille oleme saanud – südamega, mis on avatud, ja põhjustel, mis on õiged. Tunnistuse keskmeks on teadmine, et evangeelium on õige. Pidev truudus evangeeliumile on pöördumise olemus. Me peame teadma, et evangeelium on õige, ja olema sellele truud.

Tunnistus, pöördumine ja tähendussõna kümnest neitsist

Ma soovin nüüd kasutada ühte mitmest võimalikust seletusest kümne neitsi tähendamissõna kohta, et tuua välja seos tunnistuse ja pöördumise vahel. Kümme neitsit, kellest viis olid arukad ja viis rumalad, võtsid oma lambid ja läksid peigmehele vastu. Palun mõtelge neitsite lampidest kui tunnistuse lampidest. Rumalad neitsid võtsid oma tunnistuse lambid, aga ei võtnud kaasa õli. See õli on kui pöördumise õli.

„Arukad võtsid aga [tunnistuse] lampidele lisaks kaasa [pöördumise] õlianumad.

Aga kui peigmees viibis, jäid nad kõik tukkuma ja uinusid magama.

Aga keskööl kostis hüüd: Ennäe, peigmees! Tulge välja teda vastu võtma!

Siis ärkasid kõik need neitsid ja seadsid korda oma [tunnistuse] lambid.

Rumalad ütlesid arukatele: Andke meile osa oma õlist [iseegi oma pöördumisõlist], sest meie [tunnistuse] lambid [on nõrgad ja] kustuvad!

Aga arukad vastasid: Ei mingil juhul, sellest ei jätku meile ja teile! Minge pigem kaupmeeste juurde ja ostke enestele!“ (Mt 25:4–9)

Kas kümme arukat neitsit olid isekad ega tahtnud õli jagada või viitas nende keeldumine hoopis sellele, et pöördumise õli ei ole võimalik laenata? Kas on võimalik anda teisele inimesele vaimset jõudu, mis tuleb pidevast kuulekusest käskudele? Kas teadmist, mis on saadud usinalt pühakirjade õppimise ja nende üle mõtisklemise teel, on võimalik anda inimesele, kellel on selle järele vajadus? Kas on võimalik anda rahu, mida evangeelium toob ustavale viimse aja pühale, edasi isikule, kes seisab silmitsi suure katsumuse või väljakutsega? Selge vastus kõigile neile küsimustele on ei.

Nagu need kümme neitsit õigesti rõhutasid, peab meist igauks enesele ise ostma. Need innustatud naised ei rääkinud mitte äritehingust, vaid rõhutasid meie isiklikku vastutust hoida oma tunnistuse lambid alati põlemas ja koguda küllaldane varu pöördumise õli. Seda kallist õli kogutakse ühe tilga haaval, rida „rea peale [ja] õpetus õpetuse peale“ (2Ne 28:30), kannatlikult ja järjekindlalt. Pole ühtegi kiiremat teed ega mingit viimasel minutil valmistumist.

„Mispärast, olge ustavad, palvetage alati, hoidke lambid korras ja põlevatena, ja hoidke õli enda juures, et te võiksite Peigmehe tulekul olla valmis“ (ÕL 33:17).

Tunnistus

Ma luban teile, et kui me tuleme tõe tundmisele ja pöördume Issandasse, siis püsime kindlana ja vankumatuna ega lange iialgi

ära. Me heidame innukalt kõrvale oma vastuhaku relvad. Meid õnnistatakse ereda valgusega meie tunnistuse laternatest ja rohke pöördumisõliga. Ja üha enam usku pöördudes tugevdame oma peresid, sõpru ja kaaslasi. Ma tunnistan neist tõdedest Issanda Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.

Jumal olgu ikka sinuga

President Thomas S. Monson

Meid õnnistatakse, kui me viimase kahe päeva sõnumid oma südamesse ja ellu laseme.

Mu kallid vennad ja õed! Järjekordne innustav konverents on lõpule jõudnud. Mind isiklikult on vaimselt toidetud ja ülendatud ning ma tean, et ka teie olete tundnud konverentsil erilist vaimu.

Me täname kogu südamest kõiki, kes on konverentsist mingil viisil osa võtnud. Evangeeliumi tõdesid on kaunil moel õpetatud ja üle korratud. Meid õnnistatakse, kui me viimase kahe päeva sõnumid oma südamesse ja ellu laseme.

Nagu alati, on konverentsi kõned saadaval ajakirjade Ensign ja Liahona tulevastes numbrites. Ma innustan teid kuulnud kõnesid uuesti üle lugema ja nende sõnumi üle mõtisklema. Olen leidnud enda elus, et saan nendest innustatud jutlustest isegi rohkem kasu, kui uurin neid sügavuti.

Meie konverents on ennenägematu ulatusega, jõudes üle mandrite ja ookeanide igal pool elavate inimesteni. Kuigi me oleme paljudest teist kaugel, tunneme teie vaimu, saadame teile oma armastuse ja täname teid.

Tahaksin kogu südamest tänada sellel konverentsil vabastatud vendi nende aastatepikkuse pühendunud teenimise eest. Neid, keda te Issanda tööd tehes olete õnnistanud, on lõputult palju.

Vennad ja õed! Tähistasin hiljuti oma 85. sünnipäeva ja olen tänulik iga aasta eest, mille Issand on mulle andnud. Mõtiskledes oma elu kogemuste üle, tänan ma Teda mulle antud õnnistuste eest. Nagu ma ütlesin oma kõnes täna hommikul, olen tundnud

Tema kätt juhatamas minu püüdlusi, kui olen tõsimeelselt püüdnud teenida Teda ja kõiki teid.

Kiriku presidendi amet on paljunõudev. Olen väga tänulik oma kahele nõuandjale, kes teenivad minu kõrval ja kes on erakordselt võimekad ja alati valmis Esimese Presidentkonna töös kaasa aitama. Ma tänan ka üllaid mehi Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis. Nad teevad väsimatult tööd Õpetaja heaks koos Seitsmekümne Kvoorumite liikmetega, andes neile innustatud juhatast.

Soovin samuti kiita teid, mu vennad ja õed, ükskõik millises maailma osas te asute, kõige eest, mida te teete oma koguduses, vaias ja ringkonnas. Vabatahtlikuna kutsetes teenides aitate te ehitada Jumala kuningriiki maa peal.

Valvake kõik üksteist ja vajaduse korral abistage. Ärge olge kriitilised ega hukkamõistvad, vaid sallivad, alati järgides Päästja armastava lahkuse eeskujut. Teenigem alati üksteist sel viisil. Palugem inspiratsiooni, et me teaksime, mida vajavad inimesed meie ümber, ja seejärel abistagem neid.

Olgem rõõmsad oma igapäevastes tegevustes. Kuigi elame üha ohtlikumal ajal, on Issand meist kõigest teadlik. Ta on alati meie kõrval, kui valime õige. Ta aitab meid raskustes. Raskused tulevad meie ellu, probleemid, mida me ei oska oodata ja mida me kunagi ise ei valiks. Keegi ei jää neist puutumata. Surelikkuse eesmärk on saada rohkem meie Isa sarnaseks ja tihti õpime kõige rohkem just raskustes, olgu need õppetükid kui tahes valulikud. Meie elu võib samuti olla täis rõõmu, kui me järgime Jeesuse Kristuse evangeeliumi õpetusi.

Issand manitses: „Aga olge julged: mina olen maailma ära võitnud.”¹ Millist suurt rõõmu peaks see teadmine meile tooma. Ta elas meie eest ja suri meie eest. Ta tasus meie pattude eest. Järgigem Tema eeskujut. Näidakem Talle üles tänu, võttes vastu Tema ohverduse ja elades viisil, mis lubaks meil ühel päeval Tema juurde tagasi pöörduda.

Nagu ma olen ka varasematel konverentsidel öelnud, tänan ma teid, et palvetate mu eest. Ma vajan neid palveid ja ma tunnen nende mõju. Ka meie üldjuhtidena peame teid kõiki meeles ja palume teile Taevaisa parimaid õnnistusi.

Minu armastatud vennad ja õed, me kohtume uuesti kuue kuu pärast. Olgu Jumal teiega, kuni me taas kohtume. Meie Päästja ja Lunastaja, Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Jh 16:33.

Kas usk Jeesuse Kristuse lepitusse on kirjutatud meie südamesse?

Linda K. Burton

Abiühingu üldjuhataja

Lepingute sõlmimine, pidamine ja nende üle rõõmustamine annavad tõendust sellest, et Jeesuse Kristuse lepitus on tõepoolest meie südamesse kirjutatud.

Armsad õed! Olen teid kuude kaupa oma mõtteis ja südames kandnud, kui sellele väljakutsete rohkele kohustusele mõtlesin. Olgugi et ma ei tunne end mulle antud kohustuse väärilisena, tean ma, et kutse tuli Issandalt Tema valitud prohveti kaudu ja praeguseks sellest piisab. Pühakirjades õpetatakse, et „olgu [Issanda] enda hääle või [Tema] teenijate häälega, see on sama”¹.

Üks kallitest andidest, mis selle kutsega kaasas käib, on teadmine, et Taevane Isa armastab kõiki oma tütreid. Olen ise tundnud, kuidas Ta meid kõiki armastab.

Nagu teie, nii armastan pühakirju ka mina. Jeremija raamatust leiame pühakirjasalmeid, mida südames väga kalliks pean. Jeremija elas keerulisel ajal ja kohas, kuid Issand lasi tal näha „lootuseaega, mis ootab ees Iisraeli viimse aja kogunemise ajal”² ehk meie päevil. Jeremija kuulutas prohvetlikult:

„Pärast neid päevi, ütleb Jehoova, on niisugune: ma panen nende sisse oma käsuõpetuse ja kirjutatan selle neile südamesse; siis ma olen neile Jumalaks ja nemad on mulle rahvaks! ...

... Nad kõik tunnevad mind, niihästi pisukesed kui suured, ütleb Jehoova; sest ma annan andeks nende süü ega tuleta enam meelde nende pattu!”³

Meie oleme rahvas, keda Jeremija nägi. Kas oleme kutsunud Issandat käsuõpetust endale südamesse kirjutama? Kas usume, et andestus lepituse kaudu, millele Jeremija viitab, käib ka meie kohta?

Mõned aastad tagasi rääkis vanem Jeffrey R. Holland oma tunnetest, mida tekitas temas teerajajate sügav usk, kes isegi pärast oma laste surma rühkisid Soolajärve oru poole. Ta ütles: „Nad ei teinud seda mingi programmi nimel, ka polnud see seltskonnaüritus. Nad tegid seda, kuna usk Jeesuse Kristuse evangeeliumisse oli neil hinges, üdiks nende luudes.”

Vanem Holland lausus meeleliigutusega:

„See on ainus viis, kuidas emad suutsid [oma väikesed lapsed] leivakastiga hauda sängitada ja edasi minna ning öelda: „Kusagil seal on töötatud maa. Me jõuame sinna orgu.”

Nad suutsid nõnda öelda tänu lepingutele, õpetusele, usule, ilmutusele ja vaimule.”

Vanem Holland lõpetas järgmiste mõtlemapanevate sõnadega: „Kui suudame sellest kinni pidada oma peres ja Kirikus, laabuvad ehk ka paljud teised asjad. Ehk kukub vankrilt maha palju vähevajalikku. Käsikärud ei mahutanud ju kuigi palju. Nii nagu meie esivanemad pidid valima, mida kaasa võtta, paneb 21. sajand ka meid mõtlema: „Mida panna oma käsikärusse?” See on see, mis on meie hinges, see, mis on meie luuüdis.”⁴ Teisisõnu see on see, mis on *kirjutatud meile südamesse!*

Abiühingu uus juhatus on püüdnud kogu südamest Issandalt teada saada, mis on need olulised asjad, mille peaksime Tema arvates Abiühingu käsikärri panema, et Tema tööd edasi viia. Meil on tunne, et Taevane Isa tahab ennekõike, et aitaksime Tema armastatud tütaridel mõista õpetust Jeesuse Kristuse lepitusest. Me teame, et sellega suureneb nii meie usk kui ka tahe õigemeelselt elada. Teiseks, mõtiskledes selle üle, kui põletav on vajadus tugevdada peresid ja kodusid, on meil tunne, et Issand tahab, et julgustaksime Tema armsaid tütreid lepingutest rõõmsal meelel kinni pidama. Kui lepingutest kinni peetakse, saavad pered tugevamaks. Ja lõpuks on meil tunne, et Ta tahab, et

teeksime koostööd teiste abiorganisatsioonide ja oma preesterluse juhtidega, püüdes otsida üles need, kel vaja rajal edasi liikuda, et võiksime neid aidata. Me palvetame kogu hingest, et igaüks meist avaks oma südame ja laseks Issandal uurendada sinna õpetused lepitusest, lepingutest ja üksmeelest.

Kuidas saaksimegi tugevdada peresid või kedagi aidata, kui sügav ja püsiv usk Jeesusesse Kristusesse ja Tema piiritusse lepitusse poleks ennekõike kirjutatud meie endi südamesse? Täna õhtul tahaksin jagada kolme põhimõtet lepitusest, mis südamesse kirjutatuna suurendavad usku Jeesusesse Kristusesse. Loodan, et nende põhimõtete mõistmine õnnistab meid kõiki, olgu me Kirikus uued või eluaegsed liikmed.

1. põhimõte: „Kõike, mis elus on ebaõiglane, võib parandada Jeesuse Kristuse lepituse kaudu.”⁵

Me tunnistame üksmeelselt oma Päästja Jeesuse Kristuse lepitusest. Meie tunnistused on kirjutatud meie südamesse, kui oleme seisnud silmitsi erinevate hinge vaevavate proovilepanekute ja vastasseisuga. Mõistmata Taevase Isa täiuslikku õnneplaani ja selle keskset osa – Päästja lepitust-, võivad proovilepanekud näida ebaõiglastena. Meil kõigil on elus katsumusi, kuid ustavasse südamesse on kirjutatud, et „kõike, mis elus on ebaõiglane, võib parandada Jeesuse Kristuse lepituse kaudu”.

Miks laseb Issand meil elus kannatustest ja vastuseisust osa saada? Lihtsas keeles öelduna kuulub see meie kasvu- ja arenguplaani juurde! Me „[tõstisime] rõõmukisa”⁶, kui saime teada, et võime surelikkuseks maa peale tulla. Vanem Dallin H. Oaks on õpetanud: „Vajaliku pöördumiseni jõutakse sageli varmamalt kannatuste ja vastuseisu kui rahu ja tröösti kaudu.”⁷

Seda tõde illustreerib ilmekalt ühe ustava õe lugu kaugetest teerajajate aegadest. Mary Lois Walker abiellus 17-aastaselt John T. Morrisega Missouri osariigis Saint Louisis. 1853. aastal läbisid nad koos pühadega tasandikud ja jõudsid Soolajärve orgu veidi pärast esimest pulmaaastapäeva. Oma rännakul kannatasid nad puudust nagu teisedki pühad. Paraku ei lõppenud nende kannatused ja vastuseis ka Soolajärve orus. Järgmisel aastal pani toona 19-aastane Mary kirja: „Meile sündis poeg. ... Ühel õhtul,

kui ta oli kahe-kolme kuune, ... sosistati mulle: „Jääd sellest pisikesest ilma.””

Talvel lapse tervis halvenes. „Tegime kõik, mis suutsime, ... kuid lapse seisund läks järjest halvemaks. ... Teisel veebruaril ta suri ja nõnda jõin ma tühjaks kibeda leinakarika, kui jätsin jumalaga omaenda luu ja lihaga.” Sellega tema katsumused ei lõppenud. Ka Mary abikaasa haigestus ja kolm nädalat pärast lapse kaotust suri ka tema.

Mary kirjutas: „Nõnda kaotasin ma teismeeas lühikese kahekümnepäevase ajavahemiku jooksul oma abikaasa ja ainukese lapse võõral maal, sadu kilomeetreid omastest eemal, mäekõrgused raskused silme ees. ... Ma soovisin, et ka mina võiksin surra ja minna oma armsate juurde.”

Mary jätkab: „Ühel pühapäevaõhtul läksin ma oma sõbraga jalutama. ... Mulle meenus, et mul pole abikaasat, et olen üks, ning puhkenud kibedalt nutma, nägin vaimusilma ees järsku elumäge, mida mööda peaksin üles ronima. Mõistsin jõuliselt, et tegelikkuses see just nõnda ongi. Langesin sügavasse masendusse, sest vaenlane teab, millal meid rünnata, *kuid meie [Päästja Jeesus Kristus] on vägev päästma*. Isa abiga suutsin võidelda kõigi jõududega, mis näisid olevat minu vastu tõusnud.”⁸

Mary sai õrnas eas, 19-aastasena, teada lepitusega kaasnevast kindlustundest, et kõike, mis elus on ebaõiglane – isegi sügavaimat kurbust – saab parandada ja parandatakse.

2. põhimõte: Lepituses peituv vägi võimaldab meil saada jagu loomupärasest inimesest ja saada Jeesuse Kristuse tõeliseks jüngriks.⁹

On üks viis, kuidas teada, kas oleme mõne õpetuse või evangeeliumi põhimõtte selgeks saanud. See juhtub siis, kui oskame seda õpetust või põhimõtet õpetada nii, et ka laps seda mõistab. Väärt abivahend lastele lepituse õpetamiseks on ühes Algühingu õppetükis toodud analoogia. Ehk on meil sellest abi oma laste, lastelaste või teist usku sõprade õpetamisel, kellel on soov seda olulist õpetust mõista.

„Mööda teed kõndinud naine kukkus nii sügavasse auku, et ei saanud sealt enam välja. Mida ta ka ei teinud, ei suutnud ta sealt omal jõul välja ronida. Naine hüüdis appi ja rõõmustas, kui

üks lahke mööduja teda kuulis ja auku redeli lasi. Naine ronis august välja, pääsedes nii taas vabadusse.

Nagu see naine, nii oleme ka meie augus. Patustamine on nagu auku kukkumine ja me ei suuda sealt ise välja tulla. Nii nagu lahke mööduja kuulis naise appihüüdu, nii saatis ka Taevane Isa oma Ainusündinud Poja, et anda meile kõik pääsemiseks vajalik. Jeesuse Kristuse lepitust võiks võrrelda redeli auku laskmisega. See annab meile vahendid, mille abil välja ronida."¹⁰ Päästja ei lase üksnes redelit auku, Ta „tuleb ka ise auku ja võimaldab meil redeli abil pääseda."¹¹ „Just nagu auku kukkunud naine pidi redelist üles ronima, peame ka meie oma pattudest meelt parandama ning evangeeliumi põhimõtetele ja talitustele kuuletuma, et august välja ronida ja lepituse oma elus toimima panna. Seega pärast kõike, mida me teha saame, võimaldab lepitus naasta meil väärilistena Taevase Isa juurde."¹²

Hiljaaegu kohtusin ma Tšiilis ühe tänapäeva teerajajaga, armsa Jumala tütre ja äsja Kirikusse pöördunud liikmega. Ta on kahe väikese pojaga üksikema. Lepituse väe kaudu on ta saanud jõudu minevik seljataha jätta ja ta püüab nüüd tõsimeelselt tõeliseks Jeesuse Kristuse jüngriks saada. Temale mõeldes meenub mulle vanem David A. Bednari õpetatud põhimõte: „Üks asi on teada, et Jeesus Kristus tuli maa peale, et meie eest *surra* – see on Kristuse õpetuse põhialus. Samas tuleb meil osata hinnata ka seda, et Issand soovib oma lepituse ja Püha Vaimu väe kaudu *elada* meis mitte üksnes selleks, et meid juhatada, vaid ka selleks, et meile väge anda."¹³

Kui me Tšiili õega arutasime, kuidas püsida igavesse ellu viival teerajal, kinnitas ta mulle innukalt, et on otsustanud mööda seda rada edasi käia. Suurema osa oma elust oli ta sellelt rajalt eemal olnud ja tunnistas, et seal, rajalt eemal, pole midagi sellist, mida ta oma ellu tagasi tahaks. Lepituse vägi, mis talle tuge annab, elab tema sees. Seda kirjutatakse jätkuvalt tema südamesse.

See vägi aitab meil august välja ronida, samuti annab see meile jõudu jääda kitsale ja ahtale teerajale, mis viib meid tagasi Taevase Isa juurde.

3. põhimõte: Lepitus on ülim tõend Isa armastusest oma laste vastu.

Oleks hea, kui me mõtiskleksime vanem Oaksi sütitava mõtte üle: „Mõelge, kuidas võis see kurvastada meie Taevast Isa, kui Ta saatis oma Poja kannatama kirjeldamatuid piinu meie pattude eest! See on suurim tõend Tema armastusest meie kõigi vastu.”¹⁴

See ülimalt armastav tegu peaks panema meid kõiki alandlikus palves põlvili laskuma, et tänada oma Taevast Isa, et Ta armastas meid piisavalt, et Ta saatis oma ainusündinud ja täiusliku Poja kannatama meie pattude, meie südamevalu ja kõige muu eest, mis meist igapäev elus ebaõiglane tundub.

Mäletate naist, kellest hiljaaegu kõneles president Dieter F. Uchtdorf? Ta ütles: „Aastaid katsumusi ja kurbust talunud naine ütles kord läbi pisarate: „Mul on tunne, nagu oleksin kortsus, narmendav, määrdunud, halvasti hoitud ja kulunud 20-dollariline rahatäht. Kuid ma olen sellele vaatamata 20-dollariline rahatäht. Ma olen midagi väärt! Kuigi ma ei pruugi sarnaneda teistega ja kuigi ma olen räsitud ja pruugitud, olen ma endiselt tervelt 20 dollarit väärt.”¹⁵

See naine teab, et Taevane Isa armastab teda kui oma tütart ja et tema väärtus Taevaisa silmis on piisavalt suur, et Ta saatis oma Poja ainuüksi tema eest lepitust tegema. Iga naine Kirikus peaks teadma, mida teab see naine: Jumal armastab teda kui oma tütart! Kuidas oma väärtuse teadmine Tema ees muudab seda, kuidas me käskudest kinni peame? Kuidas oma väärtuse teadmine Tema ees mõjutab meie soovi teisi teenida? Kuidas oma väärtuse teadmine Tema ees suurendab meie soovi aidata neid, kellel on vaja mõista evangeeliumi nii, nagu meie seda täiesti sügavuti mõistame? Kui igapäev meist on õpetus lepitusest sügavale südamesse kirjutatud, saavad meist sellised inimesed, keda Issand tagasi tulles ootab. Ta tunneb meis ära oma tõelised jüngrid.

Kutsugu Jeesuse Kristuse lepitus esile „vägeva muutuse” teie südames.¹⁶ Ma luban teile, et kui saame teadlikuks õpetusest, mida Jumala ingel kirjeldas kui „rõõmusõnumeid suurest rõõmust”¹⁷, tunneme sama, mida tundis kuningas Benjamini rahvas. Kui nad olid vägevast palvetanud, et nende ellu rakendataks lepitust, „nad täitusid rõõmuga”¹⁸ ja tahtsid

„sõlmida lepingu oma Jumalaga, et [teha] tema tahtmist ja [olla] sõnakuulelikud tema käskudele kõigis asjades”¹⁹. Lepingute sõlmimine, pidamine ja nende üle rõõmustamine annavad tõendust sellest, et Jeesuse Kristuse lepitus on tõepoolest meie südamesse kirjutatud. Õed, ärge unustage kolme põhimõtet:

1. „Kõike, mis elus on ebaõiglane, võib parandada Jeesuse Kristuse lepituse kaudu.”²⁰
2. Lepituses peituv vägi võimaldab meil saada jagu loomupärasest inimesest ja saada Jeesuse Kristuse tõeliseks jüngriks.²¹
3. Lepitus on ülim tõend Isa armastusest oma laste vastu.²²

„Pärast neid päevi, ütleb Jehoova, on niisugune: ma panen nende sisse oma käsuõpetuse ja kirjutatan selle neile südamesse; siis ma olen neile Jumalaks ja nemad on mulle rahvaks!”²³ Kutsun meid paluma, et Issand kirjutaks need lepituse põhimõtted meie südamesse. Tunnistan nende õigsusest Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. ÕL 1:38.
2. Old Testament: Gospel Doctrine Teacher’s Manual, 2001, lk 198.
3. Jr 31:33–34; rõhutus lisatud.
4. Jeffrey R. Holland. Roundtable Discussion. Worldwide Leadership Training Meeting, 9. veebr 2008, lk 28.
5. Jutlusta minu evangeeliumit: Misjonitöö juhis, 2005, lk 51.
6. Ii 38:7.
7. Dallin H. Oaks. The Challenge to Become. – Liahona, jaan 2001, lk 42; Ensign, nov 2000, lk 33.
8. Mary Lois Walker Morrise autobiograafia (Linda Kjar Burtoni omanduses).
9. David A. Bednar. Lepitus ja surelik rännak. – Liahona, apr 2012, lk 12–19.
10. Primary 7: New Testament, 1997, lk 104.
11. Joseph Fielding Smith. Doctrines of Salvation. Koost Bruce R. McConkie, 3 kd, 1954–1956, 1. kd, lk 123.
12. Primary 7, lk 104.
13. David A. Bednar. Liahona, apr 2012, lk 14.
14. Dallin H. Oaks. Armastus ja seadus. – www.jeesusekristusekirik.ee, 179. sügisene üldkonverents.
15. Dieter F. Uchtdorf. Teie olete minu käed. – www.jeesusekristusekirik.ee, 180. kevadine üldkonverents.
16. Vt Al 5:12–14.
17. Mo 3:3.
18. Vt Mo 4:1–3.
19. Vt Mo 5:2–5.
20. Jutlusta minu evangeeliumit, lk 51.
21. Vt David A. Bednar. Liahona, apr 2012, lk 14.

22. Vt Dallin H. Oaks. Armastus ja seadus. –

www.jeesusekristusekirik.ee, 179. sügisene üldkonverents.
23. Jr 31:33; rõhutus lisatud.

Olgem oma kohustustes ärksad

Carole M. Stephens

Esimene nõuandja Abiühingu üldjuhatuses

Me peame olema oma kohustustes ärksad ja jätkama usus, toetudes trööstivale, tugevdavale, kõike võimaldavale ja tervendavale lepituse väele.

Kui mind kutsuti teenima Abiühingu üldjuhatuses, soovisin saada rohkem teada naistest, kes on enne mind teeninud. Mulle avaldasid sügavat muljet õde Zina D. Youngi õpetused. Ta oli Abiühingu teises üldjuhatuses esimene nõuandja. Õde Young ütles: „Õed, me peame olema oma kohustuste suhtes ärksad.“¹ Mõtisklesin sõnade *ärgas* ja *kohustus* üle ning uurisin nendega seoses ka pühakirju.

Uues Testamendis õpetas Paulus tolleaegsetele pühadele:

„Te teate tunni juba käes olevat unest üles ärgata; sest nüüd on meie pääste lähemal. ...

Õo on möödumas, aga päev on lähedal. ... Varustugem valguse relvadega!“²

Mormoni Raamatus õpetab Alma oma rahvale nende pühasid kohustusi, kes sõlmivad Jumalaga lepingu:

„Ja nüüd, kuna te soovite tulla Jumala lambatarasse ja olla kutsutud tema rahvaks ja olete nõus kandma üksteise koormaid, et need oleksid kerged;

jah, ja olete nõus leinama koos nendega, kes leinavad; jah, ja trööstima neid, kes vajavad tröösti, ja seisma kui Jumala tunnistajad igal ajal ja kõiges ja kõikjal. ...

Nüüd, ma ütlen teile, kui see on teie südame soov, siis mis on teil selle vastu, kui teid ristitakse Issanda nimel tunnistusena tema ees, et te olete sõlminud temaga lepingu, et te teenite teda ja

peate kinni tema käskudest, et ta võiks valada oma Vaimu veel rikkalikumalt teie peale?

Ja nüüd, kui inimesed olid kuulnud neid sõnu, plaksutasid nad rõõmu pärast oma käsi ja hüüdsid: See on meie südamesoov!“³

Õde Youngi sõnad ja need pühakirjakohad panid mind mõtlema kohustustele, mille suhtes peame tänapäeval olema ärksad.

Saades ristitud, sõlmime lepingu. Vanem Robert D. Hales õpetas: „Lepinguid sõlmides ja neist kinni pidades eraldume maailmast ja siseneme Jumala kuningriiki.“⁴

Me oleme muutunud. Me näeme välja teisiti ja me tegutseme teisiti. Me kuulame ja loeme teistsuguseid asju ning meie väljendusviis on muutunud, sest meist on saanud Jumala tütreid, kes on lepingu kaudu Temaga seotud.

Kiriku liikmeks kinnitamisel antakse meile Püha Vaimu and – õigus tunda pidevat jumaluse liikme mõju, mis meid juhatab, lohutab ja kaitseb. Ta hoiatab meid, kui meil tekib kiusatus oma leping hüljata ja maailma tagasi kõndida. Juhataja Boyd K. Packer õpetab meile, et keegi meist „ei tee kunagi ühtegi tõsist viga, ilma et Püha Vaim teda kõigepealt hoiataks“⁵.

Selle anni saamiseks ja selleks, et Vaim oleks alati meiega, peame olema väärilised ja oma südame seisundit valvsalt kontrollima. Kas meie süda on vastuvõtlik? Kas meie süda on alandlik, õpihimuline ja hell? Või on meie süda muutunud aegamööda kõvaks, kuna oleme lasknud maailma müral meid kõrvale juhtida tasaste ergutuste suhtes, mida Vaimult kindlasti saame?

Ristimisel muutus meie süda Jumalale ärksaks. Oma surelikul teekonnal peame endalt pidevalt küsima: „Kas [ma] ole[n] kogunud südame muutust, ... kas [ma] tunne[n] niimoodi nüüd?“⁶ Ja kui ei tunne, siis miks?

Paljud varajased pühad „koge[sid] seda vägevast muutust oma südames“⁷. See ärgitas neid saama templiõnnistusi, mis tugevdas neid nende ülesannetes. Varajased pühad Nauvoos läksid „templisse kogu päeva ja öö jooksul“⁸, et saada talitused ja sõlmida lepingud enne, kui nad alustasid oma teekonda läände.

Sarah Rich, Abiühingu õde Nauvoost, on öelnud: „Me saime Issanda kojas palju õnnistusi, mis tõid meile rõõmu ja tröösti kõigi meie murede keskel ja võimaldasid meil uskuda Jumalasse, teades, et Ta meid juhatab ja on meile eesseisval tundmatul teekonnal toeks.“⁹

Tänu sellele, et usk Päästjasse oli muutnud nende südant, toetusid nad Tema lepituse väele. Nad olid ärksad tegutsema. Sügaval oma südames nad teadsid, et on keegi – nimelt Päästja –, kes mõistab nende isiklikke raskusi, sest Tema kannatas nende eest Ketsemani aias ja ristil. Tema tundis nende hirmu, nende kahtlusi, nende valu ja nende üksindust. Tema kannatas nende kurbust, neile osaks saanud tagakiusamist, nende nälga, nende kurnatust ja nende kaotusi. Ja kuna Ta kannatas kõiki neid asju, võis Ta neile öelda: „Tulge minu juure kõik, kes olete vaevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise!“¹⁰

Ja nad tulid. Nad usaldasid ja järgisid prohvetit. Nad teadsid, et nende teekond saab olema pikk ja kohustuste koorem raske. Nad teadsid, et see nõuab ohverdust, kuid saades tuge oma usust ja pidades kinni lepingutest, olid nad vaimselt ette valmistunud.

Nauvoo'st lahkumise eel kirjutas rühm pühasid templi juures, mille nad olid sunnitud hülgama, kogunemisruumis sõnumi. Seal seisis: „Issand on näinud meie ohverdust: järgnege meile.“¹¹

Hiljuti osalesin ma koos oma koguduse noorte meeste ja noorte naistega teerajajate rännakul. Küsisin endalt igal hommikul: „Milline on minu ohverdus? Kuidas mina neile järgnen?“

Rännaku teisel päeval olime tõmmanud oma käsikärsid 13 kilomeetrit, kui jõudsime kohta, mille kohta öeldi „naised tõmbavad“. Mehed eraldati naistest ja mehed saadeti ees mäest üles. Kui hakkasime oma käsikärsid tõmbama, tõstsin pilgu, et näha meie preesterluse vendi, noori ja vanu, seismas paljastatud päi kahel pool teed, et naistele austust avaldada.

Alguses oli rada kerge, kuid peagi jõudsime sügava liiva sisse ja tõus muutus järsemaks. Pilk maas, tõmbasin kogu jõust käsikäru, kui ühtäkki tundsin, kuidas keegi lükkas mu käru. Pilku tõstes märkasin Lexit, üht noort naist, kes oli mu naaber. Ta oli oma käsikäru künka otsa tõmmanud ja märgates, et vajame

abi, tagasi meie juurde jooksnud. Kui jõudsime künka otsa, oleksin väga tahtnud joosta tagasi alla, et aidata neid, kes tulid minu järel, kuid mul oli hing kinni ja süda tagus nii kõvasti, et kartsin mitmel korral, et mu *süda ütleb üles*. Vaatasin tänutundega, kuidas noored naised jätsid oma käsikäru künka otsa ja jooksid tagasi teistele appi.

Kui kõik olid üles jõudnud, võtsime veidi aega, et oma tunded päevikusse kirja panna. Ma kirjutasin: „Ma ei olnud füüsiliselt piisavalt valmistunud, seepärast polnud mul jõudu aidata neid, kes mulle järgnesid. Ma ei pea ehk enam kunagi käsikäru tõmbama, aga ma ei taha kunagi oma ödesid vaimselt alt vedada! Mitte ealeski!“

See oli püha kogemus, mis muutis mu vaimselt ärksaks mu kohustuste suhtes, nii oma pere kui ka teiste inimeste ees. Kogu teekonna jooksul mõtisklesin sellele, mida olin õppinud.

Kõigepealt mõtlesin oma õdedele, nii neile, kes *olid* tõmmanud oma käsikäru üksinda, kui ka neile, kes *teevad seda praegusel ajal*. Umbes 20 protsenti varajastest käsikäruühmade naistest olid üksinda vähemalt osa teeskonnast. Need olid naised, kes polnud abielus, olid lahutatud või lesestunud. Paljud olid üksikemad.¹² Nad tõmbasid kõik koos – lepingu tütreid, nii noored kui vanad, kes elasid väga erinevat elu, sama rada mööda sama eesmärgi poole.

Need, kes jooksid abi vajavatele õdedele appi, meenusid mulle päästjaid, nii nähtavaid kui nähtamatuid, kes märkavad kiirelt abivajajat ja tegutsevad.

Ma mõtisklesin Issanda sõnade üle: „Ma lähen teie palge eel. Ma olen teie paremal käel ja vasakul, ja minu Vaim on teie südames ja minu inglid ümber teie, et teid toetada.“¹³

Teeäärt palistasid ustavad, kuulekad, lepinguid pidavad mehed. Nende preesterluse vägi – vägi, mida Jumal kasutab kõikide oma laste õnnistamiseks – ergutas, tugevdas ja toetas meid. Nad olid meeldetuletus sellest, et me ei ole üksi. Kui peame kinni oma lepingutest, on see vägi alati meiega.

Mõtlesin meestele, kes olid selle rännaku ajal oma peredest lahus, jättes nad üksi oma käsikäru tõmbama. Paljud mehed olid teekonnal surnud. Mõned pojad jäid maha, et teenida misjonil oma kodumaal. Teised olid varem emigreerunud, et valmistuda

oma perede saabumiseks Salt Lake'i orgu. Mõned mehed polnud seal sellepärast, et olid otsustanud oma lepingutest mitte kinni pidada.

Nagu need, kes kõndisid meie eel, elavad paljud ka tänapäeval kaugeltki mitte ideaalsetes tingimustes. Me jätkame õpetamist ja püüdleme ideaali poole, sest teame, et pidev edasi pürgimine aitab meil teel olles areneda ja valmistab meid ette võimalusteks saada osa kõigist lubatud õnnistustest, kui me „oota[me] Jehoovat“¹⁴.

Igaüks meist on kohanud ja kohtab edaspidigi oma elus ebaõnne. Surelik elu on prooviaeg ja meile antakse jätkuvalt võimalusi kasutada oma valikuvabadust, et otsustada, mida me õpime meile osa saavast ebaõnnest.

Jumala tütdardena jätkame usu teel, sest oleme omaks võtnud president Thomas S. Monsoni sõnad: „Templis tehtavad päästvad talitused, mis lubavad meil ühel päeval pöörduda tagasi meie Taevase Isa juurde, et elada igavese perena ja saada endale kõrgemalt tulevad õnnistused ja vägi, on väärt iga ohverdust ja iga pingutust.“¹⁵

Ei piisa üksnes teelolekust! Me peame olema oma kohustustes ärksad ja jätkama usus, toetudes trööstivale, tugevdavale, kõike võimaldavale ja tervendavale lepituse väele.

Õed! Ma armastan teid! Paljusid teist ei tunne ma küll isiklikult, kuid ma tean, kes te olete! Me oleme lepinguid pidavad Taevase tütdred ja kuna meile on lepingute kaudu antud vägi, oleme valmis oma kohustusi täitma.

Abiühing valmistab naisi ette igavese elu õnnistusteks, muutes meid vaimselt ärksateks, et suurendaksime usku ja isiklikku õigemeelsust. Alustagem iseendist! Alustagem sealt, kus me parajasti oleme. Alustagem juba täna! Kui oleme vaimselt ärksad, suudame paremini tugevdada oma peresid ja kodusid ning aidata teisi.

See on päästmistöö ning selle teeb võimalikuks lepituse tugevdav ja kõikvõimas vägi. Teadke, kes te olete! Olge ärksad oma kohustustes! Me oleme meid armastava Taevase Isa tütdred. Tunnistan sellest Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1. Zina D. H. Young. –*Woman's Exponent*, 15. okt 1877, lk 74.
2. Roomlastele 13:11–12, 14.
3. Moosia 18:8–11.
4. Robert D. Hales. Modesty: Reverence for the Lord. – *Liahona*, aug 2008, lk 21; .
5. Boyd K. Packer. Kuidas vaenlase territooriumil ellu jääda (*Satelliidiülekanne „100 aastat seminari“*). – .
6. Alma 5:26.
7. Alma 5:14.
8. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011, lk 29.
9. Sarah Rich, *Daughters in My Kingdom*, lk 30.
10. Matteuse 11:28.
11. Tsiteeritud raamatus *Daughters in My Kingdom*, lk 30.
12. Vt Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, 8. tr, 2012.
13. ÕL 84:88.
14. Jesaja 40:31.
15. Thomas S. Monson. Püha tempel – maailma tuletorn. – www.jeesusekritekirik.ee.

Issand ei ole teid unustanud

Linda S. Reeves

Teine nõuandja Abiühingu üldjuhatuses

Meie Taevane Isa ja Päästja Jeesus Kristus tunnevad ja armastavad meid. ... Meie võime ... tunda nende armastust ja kaastunnet.

Kohtudes õdedega maailma eri paigus, oleme olnud hämmastunud teie tunnistuse üle. Paljud teist on Kiriku liikmed esimest või teist põlvkonda. Me oleme kohanud paljusid õdesid, kes teenivad mitmes kutses, peavad kirikusse jõudmiseks läbima pika vahemaa, kes ohverdavad, et pidada kinni pühadest templilepingutest. Me austame teid. Te olete Issanda teerajajad kaasajal!

Hiljuti kohtasime abikaasa Meliga üht vabatahtlikuna teenivat giidi nimega Mollie Lenthal, kui külastasime muuseumi Austraalias. Kuulsime, et Mollie'l, toredal 70ndates aastates naisterahval, pole lapsi ja et ta pole kunagi olnud abielus. Ta oli oma peres ainuke laps ning tema vanemad olid juba ammu surnud. Tema lähimad sugulased – kaks nõbu – elasid hoopis teisel mandril. Äkitselt liigutas mu südant Vaimu tunnistus, justkui oleks Taevane Isa minuga rääkinud: „Mollie *ei ole* üks! Mollie on *minu* tütar! Mina olen tema Isa! Ta on väga oluline tütar *minu* peres ja ta pole *kunagi* üks!”

Üks mu lemmiklugusid Päästja elust on see, kus räägitakse Laatsarusel. Pühakirjadest loeme: „Jeesus armastas Martat, ... tema õde [Maarjat] ja [nende venda] Laatsarust.”¹ Jeesusele saadeti sõna, et Laatsarus on väga haige, kuid Jeesus ei tulnud kohe. Ta viibis eemal veel kaks päeva, öeldes, et „see haigus [on] ... Jumala austuseks, et selle läbi austataks Jumala Poega.”²

Kuuldes, et Jeesus tuleb, „läks [Marta] kohe talle vastu”³ ja rääkis, mis oli juhtunud. Laatsarus oli „juba neli päeva hauas olnud”⁴. Leinav Marta jooksis koju, et Maarjale Issanda tulekust teatada.⁵ Murest murtud Maarja jooksis Jeesuse juurde, langes ta jalge ette maha ja nuttis.⁶

Me loeme, et „kui nüüd Jeesus nägi [Maarjat] ... nutmas, ärritus ta vaimus ja võpatas” ning küsis neilt, kuhu nad ta matsid.

„Nad ütlesid talle: „Issand, tule ja vaata!””⁷

Sellele järgnevad ühed liigutavamad ja armastavamad sõnad pühakirjast: „Jeesus nuttis.”⁸

Apostel James E. Talmage kirjutas: „Nähes kahte naist sedamoodi leinamas, ... tundis Jeesus neile kaasa, Ta ägas vaimus ja muutus väga murelikuks.”⁹ See juhtum kõneleb kaastundest, osavõtlikkusest ja armastusest, mida meie Päästja ja Taevane Isa meie kõikide vastu tunnevad, kui meid vaevavad mure, ahastus, patt, vastuseis ja eluraskused.

Kallid õed, meie Taevane Isa ja Päästja Jeesus Kristus tunnevad ja armastavad meid. Nad teavad, kui tunneme valu või kannatame mõnel muul moel. Nad ei ütle: „Pole hullu, et sul praegu on raske, sest kõik saab jälle korda. Sa saad terveks, su abikaasa leiab tööd või teelt eksinud laps tuleb tagasi koju.” Nemad tunnevad meie kannatuste sügavust ja meie võime samal ajal tunda nende armastust ja kaastunnet.

Alma tunnistas:

„Ja tema läheb, kannatades kõiksugu valusid ja kannatusi ja kiusatusi; ja seda seepärast, et läheks täide sõna, mis ütleb, et ta võtab enda peale oma rahva valud ja haigused.

Ja ta võtab enda peale ... nende jõuetused, et ta sisemus võiks olla täidetud halastusega ..., et ta võiks teada, ... kuidas aidata oma rahvast vastavalt nende jõuetusele.”¹⁰

Kui me mõtiskleme, kas meie Päästja ja meie Taevane Isa meid tunnevad või *kui hästi* nad meist igäüht tunnevad, siis võiksim ees meeles pidada Päästja sõnu Oliver Cowderyle:

„Kui sa soovid veel tõendust, siis tuleta meelde seda ööd, mil sa hüüdsid minu poole oma südames, et sa võiksid teada tõde neist asjadest.”¹¹

Enne seda oli Päästja talle öelnud: „Pole kedagi peale Jumala, kes teaks sinu mõtteid ja sinu südame kavatsusi.”¹²

Päästja tuletas Oliverile meelde, et Ta teadis iga üksikasja tema alandlikust palvest ja Tal oli täpselt meeles ka öö, mil ta palvetas.

Aastaid tagasi haigestus mu abikaasa ühte harvaesinevasse raskesse haigusesse. Mida aeg edasi, seda viletsamaks ta jäi, seda rohkem hakkasin ma kartma, et ta sureb. Ma ei rääkinud oma hirmudest kellelegi. Olime paljulapseline noor perekond ja armastasime üksteist väga ning mõte abikaasa kaotamisest ja sellest, et peaksin hakkama üksi lapsi kasvatama, tekitas minus üksindustunnet, meeleheidet ja isegi viha. Mul on häbi tõdeda, kuid ma kaugesin oma Taevasest Isast. Ma ei palvetanud palju päevi, ei teinud mingeid plaane, ainult nutsin. Viimaks mõistsin, et ei suuda kõigega üksi hakkama saada.

Esimest korda pärast mitmeid päevi põlvitasin ma maha ja kergendasin Taeva isa ees oma südant, paludes andestust, et olin Temast eemaldunud, ning rääkides Talle kõigest, mis hinge peal. Lõpuks hüüdsin Talle, et kui see on miski, mida Ta tõesti tahab, et ma teeks, siis ma seda ka teen. Ma teadsin, et Tal on meie elu jaoks plaan.

Niiviisi põlvili palvetades ja anudes tundsin, kuidas mu südant täitsid soojus, rahu ja armastus, justkui oleks armastuse tekk mulle ümber pandud. Ma tundsin, nagu oleks Taevane Isa mulle öelnud: „Just seda ma teada tahtsingi.” Otsustasin kindlameelselt, et ei kaugene Temast enam kunagi. Imekombel hakkas mu abikaasa vähehaaval paranema ning sai lõpuks täiesti terveks.

Aastaid hiljem põlvitasime koos abikaasaga meie 17-aastase tütre kõrval ja palusime tema elu eest. Seekord oli vastuseks „ei”, kuid armastus ja rahunutune, mida Päästja oli lubanud, olid sama tugevad ja me teadsime, et kuigi Taevane Isa kutsub ta tagasi koju, on kõik ikkagi hästi. Me oleme õppinud mõistma, mida tähendab anda oma koormad Issanda kanda, ja teada, et Ta armastab meid ja tunneb kaasa meie muredele ja valudele.

Üks armsamaid isa ja poja vestlusi Mormoni Raamatus leiab aset siis, kui Alma noorem oma pojale Heelamanile tunnistab. Alma kirjeldab seda „sõnulseletamatut õudust”, mida ta tundis

kujutledes, kuidas ta oma paljude pattude eest kohtumõistmiseks Jumala ette läheb. Pärast kolme ööd ja päeva, mil ta oma patukoorma all piinles, parandas ta meelt ning anus Päästjalt halastust. Ta kirjeldas Heelamanile „oivalist ja sulnist“ rõõmu, mida ta tundis, kui oma valu enam ei mäletanud. Selle asemel et tunda sõnulseletamatut õudust Jumala ette mineku ees, nägi Alma nägemuses „Jumalat istumas oma troonil“ ning teatas: „Mu hing *igatses* olla seal.“¹³

Kallid õed! Kas ka meie ei tunne nii, kui meelt parandame ja mõtiskleme armastuse, halastuse ja tänu üle, mida tunneme oma Taevase Isa ja oma Päästja vastu? Ka meie igatseme olla seal, et nad võtaksid meid oma armastavate käte vahele.

Samamoodi nagu Issand tunnistas mulle, et Ta pole unustanud oma tütart Mollie Lenthali, tunnistan mina teile, et Ta *ei ole unustanud teid!* Mis tahes patt või nõrkus, valu või katsumus teid ka ei vaevaks, Tema mõistab iga sellist hetke. Ta armastab teid! Ta kannab teid neil hetkil kätel, just nagu Ta tegi Maarja ja Martaga. Ta on maksnud täit hinda, et teada, kuidas teid hädast välja aidata. Andke oma koormad Tema kanda. Rääkige Taevaisale oma tunnetest. Rääkige Talle oma valust ja vaevadest ning andke need seejärel Tema kanda. Uurige *iga päev* pühakirju. Ka sealt leiате palju lohutust ja abi.

Meie Päästja küsis:

„Sest kas naine unustab oma imiku, et tal ei ole halastust oma lihase poja vastu? ...

... Ma olen märkinud sind oma peopesadesse.“¹⁴

„Ma pole *kellelgi* teist käskinud ära minna, vaid pigem olen teil käskinud tulla minu juurde, et te võiksite katsuda ja näha; just samuti tehke teie maailmale; ja igaüks, kes seda käsku rikub, laseb end viia kiusatusse.“¹⁵

Meie kohus on see: me peame ise kogema ja tundma ning aitama seejärel kõigil Taevaisa lastel kogeda, tunda ja teada, et meie Päästja pole võtnud enda peale mitte üksnes meie patte, vaid ka meie valud, kannatused ja vaevad, et Ta võiks tunda, mida meie tunneme, ja teada, kuidas meid lohutada. Ma tunnistan Temast Jeesuse Kristuse nimel, aamen.

Viited

1 Jh 11:5.

2 Jh 11:4.

- 3 Jh 11:20.
4 Jh 11:17.
5 Vt Jh 11:28.
6 Vt Jh 11:32.
7 Jh 11:33–34.
8 Jh 11:35.
9 James E. Talmage. *Jesus the Christ*,
3. tr, 1916, lk 493.
- 10 Al 7:11–12.
11 ÕL 6:22.
12 ÕL 6:16.
13 Vt Al 36:14–22; rõhutus lisatud.
14 1Ne 21:15–16.
15 3Ne 18:25; rõhutus lisatud.

Abiandja

President Henry B. Eyring

Esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas

Teid tugevdatakse ja innustatakse, et te teaksite, kui palju te suudate teisi aidata.

Ma olen tänulik, et võin olla täna õhtul koos teiega. Naised Jeesuse Kristuse Kirikus on püüdnud saada selliseks sõsarkonnaks, keda prohvet Joseph Smithi ema Lucy Mack Smith kirjeldas järgmiste sõnadega: „Me peame üksteist kalliks pidama, üksteise järele vaatama, üksteist lohutama ja kandma hoolt selle eest, et me kõik võiksime kord olla taevas koos.”¹

Nendel kirjeldatud omadustel, mis on vajalikud elamaks õnnelikult koos Jumalaga, on kolm osa. Esimene on üksteise eest hoolitsemine. Teine on üksteise õpetamine ja ka ise õppimine. Ja kolmas on Jumala juurde pääsemine.

Minu eesmärk täna õhtul on aidata teil tunda Jumala heameelt ja tänu kõige eest, mida te olete juba teinud, et aidata üksteisel saavutada seda ülevat eesmärki. Teiseks eesmärgiks on kirjeldada, mida toob teile üksmeelne teenimine.

Nagu õed varasematel aegadel olete ka teie vastanud Jumala kutsele minna teistele appi. 1856. aastal palus prohvet Brigham Young pühadel minna appi käsikärudega teerajajatele, kes olid mägedes lumevangi sattunud. Ta ütles tol korral liikmetele üldkonverentsil: „Ei teie usk, religioon ega usutunnistus päästa kunagi ühtegi hinge meie Jumala selestilisse kuningriiki, kui te ei käitu vastavalt nendele põhimõtetele, mida ma praegu teile õpetan. Minge ja tooge ära need inimesed, kes on praegu tasandikel, ja täitke rangelt kõiki asju, mida me kutsume ajalikeks, ... muidu on kogu teie usk asjatu.”²

Utah' osariigi naised vastasid sellele kutsele sadade kaupa. Oma vaesuses täitsid nad vagunid kõigega, mida suutsid anda ja

teistelt kokku koguda, et tuua leevendust kannatajatele. Üks vapratest õdedest kirjutas: „Ma pole kunagi oma elus tundnud suuremat rahulolu või rõõmu ühegi töö tegemisel. See töö kutsus esile tõelise inimestevahelise ühtsuse.”³

Kui päästetöö oli lõpule viidud ja lumi sulanud, küsis seesama ustav õde: „Mis ülesanne antakse järgmisena teha neile, kes on valmis seda tegema?”⁴

Meie ajal on paljud ustavad õed sadades paikades üle kogu maailma pannud oma usu tegudesse. Ja pühendades oma elu teenimisele, küsivad nad oma südames ja palvetes sama küsimust tuleviku kohta.

Igaüks teist on erinevas kohas oma teel igavesse ellu. Mõnel on aastatepikkusi kogemusi, teised on jüngriks olemise maise teekonna alguses. Igaüks on eriline oma isikliku mineviku ja katsumuste poolest. Kuid te kõik olete õed ja meie Taevaisa armastatud tütreid. Ta tunneb teid isiklikult ja valvab teie üle.

Te olete imetlusväärselt hästi üksteise eest hoolitsenud, üksteise järele vaadanud ja üksteist lohutanud. Ma olin kolmekordse ime tunnistajaks vaid ühe kuu eest, kui te teenisite üht oma õde. Tema isana tänan ma teid ja tahan tänada Jumalat, kes juhatas üht külustusõpetajat.

Meie tütar Elizabeth, kes elab teises osariigis ja ajavööndis, oli kodus oma kolmeaastase tütreaga. Tema teine laps oli esimest nädalat lasteaias. Elizabeth oli kuuendat kuud rase ja ootas oma kolmanda lapse sündi. Arstide sõnul pidi taas tütar sündima. Tema abikaasa Joshua oli tööl.

Kui Elisabeth märkas, et ta veritseb ja et voolus suureneb, helistas ta oma abikaasale. Mees käskis Elisabethil kiirabi kutsuda ja lubas temaga kohtuda haiglas, mis oli tema kodust 20 minuti kaugusel. Enne kui Elisabeth jõudis kiirabisse helistada, kuulis ta koputust.

Üllatuseks oli uksele tema Abiühingu külustusõpetuse kaaslane. Neil ei olnud sel hommikul kohtumist kokku lepitud. Tema kaaslane oli lihtsalt tundnud, et peab Elisabethi vaatama tulema.

Ta aitas Elisabethi autosse. Nad saabusid haiglasse mõni minut enne seda, kui Joshua jõudis sinna oma töökohast. Arstid otsustasid vähem kui 20 minutiga teha keisrilõige, et päästa

Elisabethi ja tema lapse elu. Nii tuli valjusti karjudes siia maailma tilluke tüdruk, 15 nädalat enne õiget aega. Ta kaalus 765 grammi. Ometi oli ta elus nagu ka Elisabeth.

Lucy Mack Smithi sõnad läksid tol päeval osaliselt täide. Ustav Abiühingu liige vaatas Pühast Vaimust õhutatuna oma õe järele, pidas teda kalliks ja lohutas oma õde Jumala kuningriigis. Teda ja kümneid tuhandeid teisi, kes on põlvkondade jooksul sedamoodi innustatult teeninud, tänavad abisaajad ja nende lähedased, kuid samuti Issand.

Te mäletate Tema tänusõnu neile, kes ei saanud kuigipalju kiitust oma heategude eest: „Siis vastab Kuningas ja ütleb neile: Tõesti, ma ütlen teile, et mida te iganes olete teinud ühele nende mu vähemate vendade seast, seda te olete minule teinud!”⁵

See ime, mille kaudu üks Abiühingu õde õigel ajal appi tuli, saab mitmekordseks tänu ühendatud sõsarkonna väele. Siin on vaid osa sõnumist, mille Elisabethi piiskop Elisabethile ja Joshuale mõni tund pärast nende lapse sündi haiglasse saatis: „Abiühingu juhatajal on kõik kontrolli all. Me teeme juba tulevikuplaane, kuidas abistada teid tütarde eest hoolitsemisel, et Elisabeth võiks haiglas oma veel nimetamata armsa beebi juures käia niikaua, kuni ta peab haiglas olema. Me oleme ka varem selliseid asju pikaajaliselt teinud ja [meie] inimesed aitavad meelsasti.”

Piiskop jätkas, rääkides nii enda kui koguduse nimel: „Me oleme isegi tulnud haiglasse ja lastega mängutoas istunud, kui emad pole tahtnud neid mujale jätta.”

„Me ei teosta oma plaani muidugi ilma teiega läbi rääkimata ja teie nõusolekuta. Lihtsalt tahtsin teile teada anda, et te ei muretseks asjade pärast, milles me võime abiks olla.”

See, mida nad minu tütre heaks tegid, võimaldas tal saada osa hinnalisest hetkest, mil ta esmakordselt oma tillukest tüdart käte vahel hoidis.

Ja seejärel lõpetas piiskop oma kirja Joshuale ja Elizabethile sõnumiga, mida õed jagavad kogu maailmas, kui nad pühendatult Õpetaja nimel teenivad: „Jääge ustavaks.”

Kuigi teie isiklikud olukorrad ja kogemused on erinevad, võin ma teile öelda, mis teid ees ootab. Kui te jääte ustavaks, kutsub Issand teid tihti teenima abivajajaid, isegi kui see ei tundu

olevat kõige sobivam aeg. See ülesanne võib tunduda ebameeldiv ja isegi võimatu. Kui kutse tuleb, siis võib teile tunduda, et teid ei vajata või et keegi teine võiks teie asemel abi anda.

Pidage meeles, et kui Issand viib meid kokku abivajajaga, austame head samaarlast nii selle eest, mida ta ei teinud, kui ka selle eest, mida ta tegi. Ta ei läinud kaarega mööda, kuigi poolsumnud teekäija oli talle võõras ja võimalik et ka tema vaenlane. Ta tegi, mis suutis läbipekstud mehe heaks ja seejärel seadis paika plaani, kuidas teised abivajajat aidata saaksid. Ta tegi seda, sest mõistis, et vahel läheb abistamiseks vaja rohkem kui ühe inimese panust.

Selle loo õppetund võib olla teile abiks mistahes eluhetkel. Samad õpetused olid teiega teie lapsepõlves ja ka teie hiljutistes kogemustes.

Vähemalt ühel korral, aga võimalik, et ka sagedamini, on vajadus kedagi aidata tulnud ootamatult. Tegemist võis olla lapsevanema, vanavanema, õe või lapsega, kel on puue või haigus. Teie kaastunne sai võitu inimlikest soovidest. Ja te pakkusite abi.

Nagu rännumehe puhul hea samaarlase jutustuses võib ka päriselus juhtuda, et vajadus abi järele on pikemaajaline ning abi pole võimalik anda üksi. Samaarlane pidi rännumehe eest hoolitsemise üle andma öömaja peremehele. Issanda plaan teiste eest hoolitsemisel näeb ette meeskonnatööd.

Kui on vaja kellegi eest hoolitseda, kutsuvad piiskopid ja Abiühingu juhatajad appi pereliikmeid. Selleks on palju põhjusi. Ennekõike on eesmärk võimaldada suuremal hulgal inimestel tunda armastust, mis kasvab teenides.

Te olete näinud ja tundnud seda õnnistust. Ükskõik millal te olete kellegi eest kas või lühiajaliselt hoolitsenud, olete tundnud armastust abivajaja vastu. Kui abiandmise aeg pikeneb, suureneb ka armastus.

Kuna me oleme surelikud, siis võib armastavaid tundeid segada väsimus ja pinge. See on veel üks põhjus, mispärast Issand annab meile teiste abi, kui abivajajaid teenime. Seepärast on Issand loonud abiandjate ühingud.

Mõne nädala eest viibisin ma ühel sakramendikoosolekul, kus noor naine kutsuti Abiühingu külastusõpetuse

abikoordinaatoriks. Ma polnud selle kutse olemasolust isegi teadlik. Ma mõtisklesin, kas ta teab, milliseks Issanda lugupidamisavalduseks see kutse talle on. Kuna naise laps oli rahutu, pidi ta koosolekult varem lahkuma, enne kui ma jõudsin talle öelda, kui palju Issand teda armastab ja hindab tema abi Issanda jüngerite püüdluste koordineerimisel.

Abivajajate eest hoolitsemiseks on vaja meeskonda, armastavat ja ühtset ühingut. Ja seda Issand teie seas ehitabki. Ta armastab teid, ükskõik mis rolli teil täita tuleb.

Üks tunnistus sellest, kuidas Jumal teie tööd hindab, ilmneb sellest, et Ta lubab teil tunda suuremat armastust nende vastu, keda teenite. Just sellepärast te nutate, kui sureb keegi, keda olete kaua teeninud. Kaotada võimalus neid teenida tundub isegi suurema kaotusena kui teie ajalik lahusolek. Ma kuulsin hiljuti, kuidas üks naine – keda ma olen kaua aega tundnud – jagas tunnistust tema mehe surmale järgnenud nädalal. Ta tänas võimaluse eest oma meest tema elu lõpuni teenida. Mingeid pisaraid polnud näha, kuid tema rõõmsat naeratust oli.

Kuigi pikaajalist ja armastavat inimeste teenimist rikkalikult tasustatakse, teate te, et sellel, mis teil on võimalik teha, on füüsilised, emotsionaalsed ja rahalised piirid. Inimene, kes pikka aega teiste eest hoolitseb, võib ise abivajajaks muutuda.

Issand, kes on parim abivajajate eest hoolitseja, andis väsinud abiandjatele innustavat nõu järgmiste Mormoni Raamatus kirjutatud sõnadega, mida rääkis kuningas Benjamin: „Et teie patud oleksid päevast päeva andeks antud, ... ma tahan, et te jagaksite oma varandust vaestega, iga inimene vastavalt sellele, mis tal on, toites näljaseid, riietades neid, kes on alasti, külastades haigeid ja leevendades nende olukorda nii vaimselt kui ka ajalikult vastavalt nende puudusele.”⁶

Kuid siis räägib Ta edasi, et hoiatada kõiki, kes ehk ei märka, et nad pingutavad teenides liiga palju ja liiga kaua: „Ja vaadake, et kõiki neid asju tehtaks targalt ja korrakohaselt, sest ei ole nõutud, et inimene [või hooldaja] jookseks kiiremini, kui tal on jõudu. Ja taas – on otstarbekas, et ta oleks usin, et ta seeläbi võiks võita tasu; seepärast, kõik asjad peavad olema tehtud korra kohaselt.”⁷

Seda nõuannet on ehk raske ellu rakendada, kui meil tuleb hoida tasakaalus soovi teha kõik, mis suudame, et teisi aidata, ja tarkust olla mõistlik ja hoolitseda ka enda vajaduste eest, et säilitada oma võime teenida. Ehk olete näinud, kui raske on teistel olnud selliseid raskeid valikuid teha. Üks näide sellest on valik hoolitseda sureva inimese eest kodus või hooldekodus, kui tunnete end kurnatuna.

Teie teadmised päästmisplaanist võivad olla teie juhiks selliste südantlõhestavate valikute tegemisel. See on üks põhjus, miks Lucy Mack Smith ütles targalt, et õed peavad saama juhatust.

Kesk sureliku elu katsumusi on hea, kui meil on kindel teadmine Issanda eesmärkidest iga Jumala lapse jaoks. Ta õpetas päästmisplaanini põhiolomusest Joseph Smithile, kui too ei suutnud mõista oma lõputuna näivaid katsumusi: „Ja seejärel, kui sa pead hästi vastu, ülendab Jumal sind kõrgele.”⁸

„Mida ma peaksin tegema, et kõige tõhusamalt aidata armastatud inimest, nii et ta vastu peaks?” Me peame aitama neil rakendada usku Kristusesse, hoida alal lootust igavesele elule ja rakendada ligimesearmastust, puhast Kristuse armastust, nende elu lõpuni.

Ma olen näinud, kuidas kuningriigi õed keskenduvad Päästjale ja Tema eesmärkidele. Meenutage aegu, kui olete astunud klassi, kus on kohtunud Abiühing, Algühing või Noored Naised.

Päästja pilt või Tema sõnad ei pruugi olla nähtaval, kuid te teate, et sel tunnil just nagu ka täna õhtul on tuntud Tema lepituse tõelisust ja väärtust. Seal ei pruugi olla pilti templist ega sõnu „Pere võib olla igavene”, kuid te võite näha lootust õdede naeratuses.

Ja te olete näinud nagu minagi, kuidas arukas külastusõpetaja aitab tugevdada mureliku õe enesekindlust, et ta teaks, kui vajalik ja väärtuslik on see, et ta teisi teenib. Tublid Abiühingu juhatajad leiavad viise, kuidas lasta abivajajatel ise teistele abiks olla. Nad annavad õdedele võimalusi katsumusi hästi läbida ja puhta Kristuse armastusega üksteise eest hoolitseda. Sellega võib kaasneda innustus, et väsinud abiandja ka ise puhkaks ja teiste abi vastu võtaks.

See saab võimalikuks, kui me ise raskustes vaevlejate üle kohut ei mõista. Enamik inimesi, kellel on raske koorem kanda, hakkavad endas ja oma väärtuses kahtlema. Me kergendame nende koormat, olles kannatlikud nende nõrkuste osas, tuues esile nende häid omadusi. Issand teeb seda. Ja me võime järgida Tema eeskuju, kes oli parim abiandja.

Me räägime tihti Jeesuse Kristuse Kiriku õdede ringi tugevusest. Me õpime nägema, et ka Päästja on alati selles ringis, kui me Ta sinna kutsume.

Üha enam näeme, kuidas Jumala tütreid kutsuvad teisi õdesid enda sekka. Kui õed tulevad koosolekule ja otsivad istekohta, kuulevad nad õrna häält kutsumas: „Palun istu minu juurde.”

Me kuuleme neid sõnu sellel tuleviku päeval, mida Lucy Mack Smith ette nägi, kui õed kord taevas koos on. Me ei valmistu selleks päevaks ühekorraga. Valmidus tuleb pärast päevade- ja aastatepikkust üksteise eest hoolitsemist ja igavese elu sõnade sügavale südamesse istutamist.

Minu palve on, et paljud meist oleks koos hiilgavas tulevikus, mis meid ees ootab. Ma tunnistan, et teie lootus neid päevi oma silmaga näha on õigustatud. Issand Jeesus Kristus on igavese lepituse kaudu selle igäuhele võimalikuks teinud. Taevane Isa kuuleb ja vastab teie siirastele palvetele, kui te palute juhatust ja abi Tema teenistuses vastu pidada.

Püha Vaim saadetakse teile ja kõigile, kelle eest te hoolt kannate. Teid tugevdatakse ja innustatakse, et te teaksite, kui palju te suudate teisi aidata. Vaim lohutab teid, kui te kunagi juhtute kahtlema, kas olete ikka piisavalt palju teinud.

Ma tunnistan, et Issand on koos teiega ja Ta valmistab ja näitab teile kätte tee teenimaks neid, keda Ta armastab, nende hädas ja katsumustes. Jeesuse Kristuse pühal nimel, aamen.

Viited

- 1 Lucy Mack Smith. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011, lk 25.
- 2 Brigham Young. *Daughters in My Kingdom*, lk 36.
- 3 Lucy Meserve Smith. *Daughters in My Kingdom*, lk 37.

- 4 Lucy Meserve Smith. *Daughters in My Kingdom*, lk 37.
- 5 Mt 25:40.
- 6 Mo 4:26.
- 7 Mo 4:27.
- 8 ÖL 121:8.